This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

Dette er en digital kopi af en bog, der har været bevaret i generationer på bibliotekshylder, før den omhyggeligt er scannet af Google som del af et projekt, der går ud på at gøre verdens bøger tilgængelige online.

Den har overlevet længe nok til, at ophavsretten er udløbet, og til at bogen er blevet offentlig ejendom. En offentligt ejet bog er en bog, der aldrig har været underlagt copyright, eller hvor de juridiske copyrightvilkår er udløbet. Om en bog er offentlig ejendom varierer fra land til land. Bøger, der er offentlig ejendom, er vores indblik i fortiden og repræsenterer en rigdom af historie, kultur og viden, der ofte er vanskelig at opdage.

Mærker, kommentarer og andre marginalnoter, der er vises i det oprindelige bind, vises i denne fil - en påmindelse om denne bogs lange rejse fra udgiver til et bibliotek og endelig til dig.

Retningslinjer for anvendelse

Google er stolte over at indgå partnerskaber med biblioteker om at digitalisere offentligt ejede materialer og gøre dem bredt tilgængelige. Offentligt ejede bøger tilhører alle og vi er blot deres vogtere. Selvom dette arbejde er kostbart, så har vi taget skridt i retning af at forhindre misbrug fra kommerciel side, herunder placering af tekniske begrænsninger på automatiserede forespørgsler for fortsat at kunne tilvejebringe denne kilde.

Vi beder dig også om følgende:

- Anvend kun disse filer til ikke-kommercielt brug
  Vi designede Google Bogsøgning til enkeltpersoner, og vi beder dig om at bruge disse filer til personlige, ikke-kommercielle formål.
- Undlad at bruge automatiserede forespørgsler
  Undlad at sende automatiserede søgninger af nogen som helst art til Googles system. Hvis du foretager undersøgelse af maskinoversættelse, optisk tegngenkendelse eller andre områder, hvor adgangen til store mængder tekst er nyttig, bør du kontakte os. Vi opmuntrer til anvendelse af offentligt ejede materialer til disse formål, og kan måske hjælpe.
- Bevar tilegnelse
  Det Google-"vandmærke" du ser på hver fil er en vigtig måde at fortælle mennesker om dette projekt og hjælpe dem med at finde yderligere materialer ved brug af Google Bogsøgning. Lad være med at fjerne det.
- Overhold reglerne
  Uanset hvad du bruger, skal du huske, at du er ansvarlig for at sikre, at det du gør er lovligt. Antag ikke, at bare fordi vi tror, at en bog er offentlig ejendom for brugere i USA, at værket også er offentlig ejendom for brugere i andre lande. Om en bog stadig er underlagt copyright varierer fra land til land, og vi kan ikke tilbyde vejledning i, om en bestemt anvendelse af en bog er tilladt. Antag ikke at en bogs tilstedeværelse i Google Bogsøgning betyder, at den kan bruges på enhver måde overalt i verden. Erstatningspligten for krænkelse af copyright kan være ganske alvorlig.

Om Google Bogsøgning

Det er Googles mission at organisere alverdens oplysninger for at gøre dem almindeligt tilgængelige og nyttige. Google Bogsøgning hjælper læsere med at opdage alverdens bøger, samtidig med at det hjælper forfattere og udgivere med at nå nye målgrupper. Du kan søge gennem hele teksten i denne bog på internettet på `http://books.google.com`

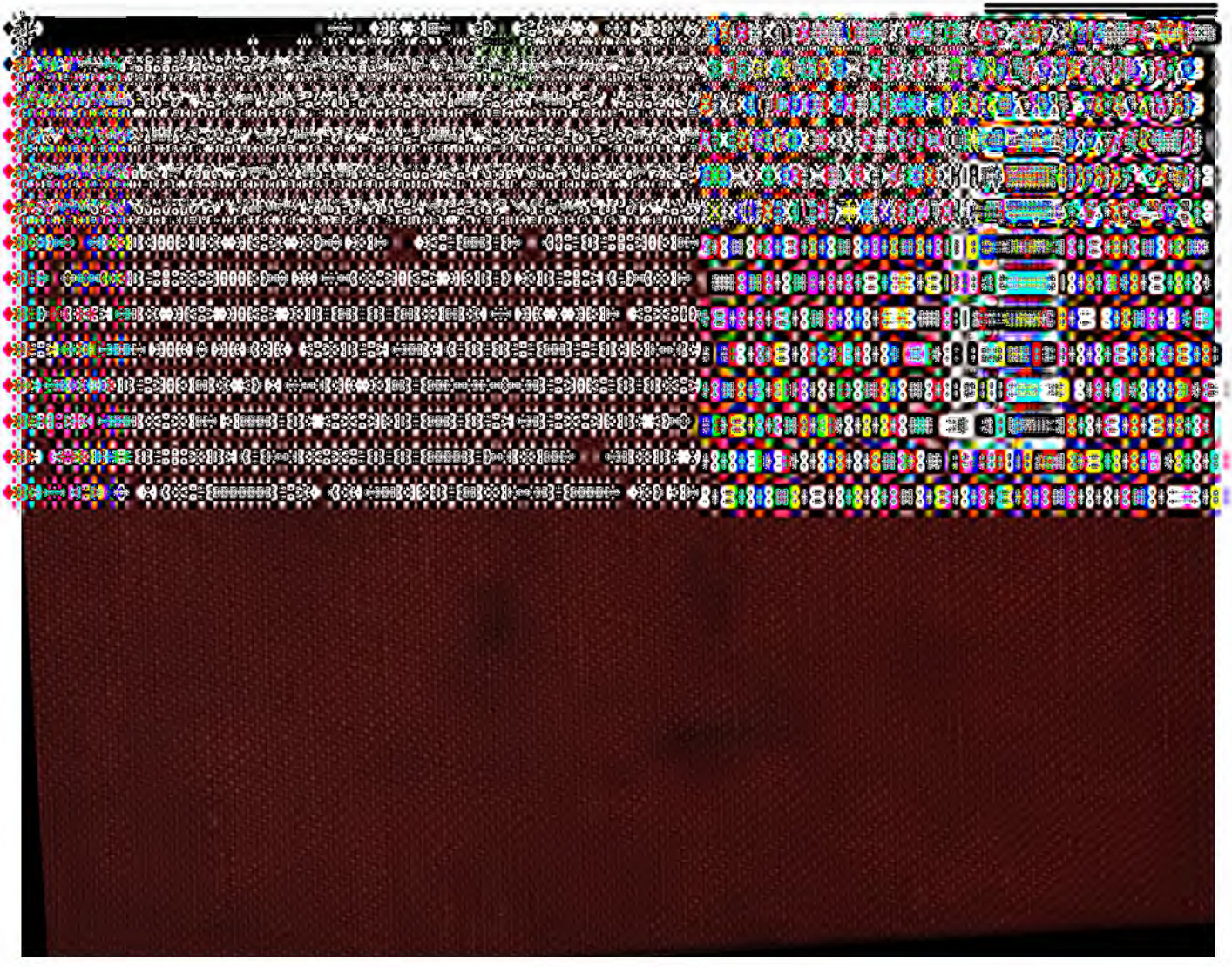

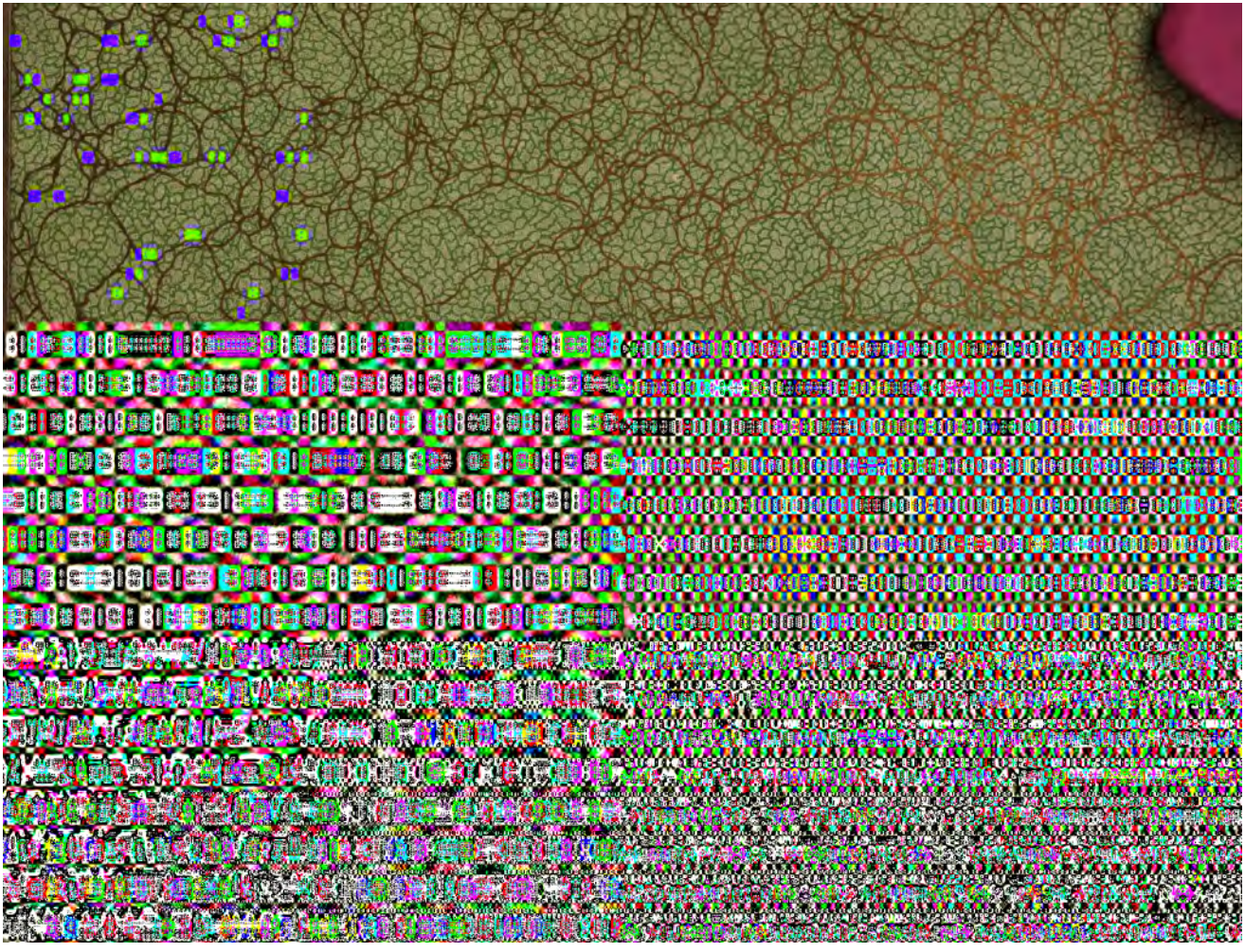

ØBENHAVN

VAABENHVILE

EN VINTERIDYL

HOLGER RÜTZEBECK

VED HOKSØR FJORD	Kr.	3.25
DEN DANSKE SOMMER	»	3.50
VEJEN TIL FILISTÆA	»	3.75
MONUMENTET	»	2.50
SPORENE SKRÆMME	»	0.75

HOLGER RÜTZEBECK

VAABENHVILE

EN VINTERIDYL

KØBENHAVN
DET SCHUBOTHESKE FORLAG
J. L. LYBECKER OG E. A. HIRSCHSPRUNG
1905

J. COHENS BOGTRYKKERIER
(GEORG A. BACH)

DUNNING
HILL
12-14-39
39883

I

Metereologisk Institut havde forudsagt det. Der var et Minimum, som truende bevægede sig ned mod os, og Isobarerne havde en afgjort kritisk Retning. Man maatte altsaa være belavet paa allehaande.

Der var ingen, der brød sig en Smule om det eller belavede sig paa nogetsomhelst. Større Betydning fik det, at Smedens Kone i Nedergade havde det saadan i sin Skulder, som hun havde haft det før den skrækkelige Snestorm i 58. Det fik i det mindste Smeden til at tænke paa, om han mulig skulde lade være at tage paa Landet og se paa den Hest, som Husmanden fra Vaarup havde løjet saa meget sammen om.

Baade Instituttet og Smedens Kone fik Ret. Der kom virkelig noget. Mange Mennesker, der sad ved Lampen i deres stille Stue, hørte pludselig, at det hylede svagt i Kakkelovnen. En jævn, enstonig Hylen, der kun en Gang imellem samlede sig sammen til en lidt stærkere Klagelyd. Naar de da havde overvundet Mageligheden og faaet sig selv paa Benene og Gardinet trukket op, saa de ved Gadelygtens Skin, at der ovre paa det modsatte Fortov laa en ganske

tynd Bræmme Sne. Havde de Taalmodighed til at vente et Øjeblik, saa de dernæst, at der langs ad Gaden kom en bueformet Sky af fin, let Sne, der drejede ind mod Fortovet, hvirvlede et Øjeblik og forsvandt. ,,Det fyger", sagde de, og saa lod de Gardinet gaa ned mellem denne Kendsgerning og den Bog eller Strikkestrømpe, den Passiar eller de grublende Tanker, der ventede paa dem henne ved Lampen.

Uden for Byen var der intet Gardin, der kunde gaa ned for Virkeligheden. Man fik tage den, som den var, og den var en Snestorm, der arbejdede sig op til et stærkere og stærkere Raseri, som Nattens Timer gik. Den susede hen ad de frosne og stenede Landeveje og overtrak dem med en fin Glassur, den kastede sig op over de knoldede Marker paa Bakkerne og forsynede hver lille Knold med en Antydning af en Drive. Og naar den til sidst aandeløs havde faaet Sneen jaget hen i en Krog, hvor den ikke kunde komme videre, lagde den sig et Øjeblik og pustede, og det blev pludselig saa stille, som om der ikke var Storm til i Verden.

Naturligvis gjorde den ogsaa Optøjer, men i Begyndelsen, da der var megen Vind og kun lidt Sne, var disse dog af en mere godmodig Art. Det var en tilgivelig Kaadhed, at den splittede en ældre Skorsten ad, som dog ikke duede til noget mere, og at den opgjorde et gammelt Regnskab med en Telegrafpæl, der i mange Aar havde vist en drilagtig Udholdenhed paa en udsat Post. Men længere ud paa Natten blev Løjerne mere ondartede. Da Snemasserne voksede, var det, som om Stormen begyndte at forstaa sin egen Magt. — ,,Hvad skal vi finde paa!" hylede den til Snefnuggene, — ,,skal vi sne Byen inde som i Forfjor, da de maatte krybe ud gennem Tagvinduerne! Skal vi ødelægge alle de

lange Taletraade, saa at Byen bliver som en Ø i Verdenshavet! Skal vi knække alle de unge Træer i Plantagen, rive Spiret af Valgmenighedskirken —

,,Skal vi standse Morgentoget!!"

Det var en Idé! — Ikke just nogen ny Idé, eftersom det omtalte Morgentog, der i og for sig var noget sløvt af sig, særdeles ofte var falden i Staver foran en Snedrive. Men det var en Spøg, der ikke tabte i Værdi ved Gentagelse. Der var Racehad mellem det sorte, tunge Jern og den lette, hvide Sne, og det var saa fristende for alle de smaa Fnug at vise den Magt, de havde gennem deres Fagforening.

Og saa var der saadan et dejligt Sted at udføre Idéen paa. Der var en Stigning, som Toget kun tungt kunde komme over, og der var en Gennemskæring, som Sneen kunde pakke sig sammen i. Den første lille Bræmme langs Skinnens Kant blev hurtig til en Drive. — ,,Mere endnu!" raabte Stormen og dyngede paa, ,,han kunde slippe fra os, — mere endnu! Hold fast sammen, lad Jer ikke rokke! Luk til, saa at de ikke kan faa ham gravet ud inden Aften. Skynd Jer, vi har kun en halv Time endnu!"

Da den halve Time var forbi, laa der en Vold, der ikke vilde have veget for en Kæmpesneplov. Og da Arbejdet var færdigt, begyndte Stormen at lægge sig, træt af Nattens mangfoldige Oplevelser.

— ,,Jeg vilde dog gerne se hans Forskrækkelse, før jeg døser hen", hviskede den. Han narrer os dog vel ikke og sidder fast allerede et Stykke Syd paa. — Om en Time er det Dag. — Nej, nu hører jeg ham pruste, og der kommer hans store, gloende Øje! —

— — — — —

,,Morgentoget" var i det hele taget ikke noget Luksus-

tog, men i Togets sidste Kupé stod det dog ynkeligst til. Der var bitterlig koldt, og den maaneskinslysende Genstand, der under en fordringsfuld Trampen var bleven stukket ned gennem Loftet for mange Timer siden, sang paa sit sidste Vers. Passagererne havde søgt Trøst i Drømmenes Land. En ung Mand sov trygt med en Kuffert under Hovedet og en Plaid over sig paa den ene Bænk. I et Hjørne sov en høj, gammel Mand i en saa vanvittig foroverkrummet Stilling, at han ikke i vaagen Tilstand kunde have udholdt den i et halvt Minut, og midt paa samme Bænk bredte der sig noget uhyre omfangsrigt, gemt inde i en mægtig Rejsepels og afsluttet foroven med et Lukke, der lignede en Skindhue med mange Alen Uldtørklæder udenom.

Vognens Støden og Knagen, der længe havde været den eneste Lyd, var i jævnt Aftagende, og til sidst blev der den fuldstændigste Stilhed.

En klagende, kvindelig Stemme sagde inde fra Pelsens Dyb:

,,Hvorfor holder vi saa længe ved Kalvestrup?"

,,Det er ikke Kalvestrup," kom der et brummende Svar — ogsaa inde fra Pelsen.

,,Jo, det er Kalvestrup", lød det irriteret, ,,naar jeg bare kunde begribe, hvorfor vi ikke kommer af Sted igen."

,,Maaske skal vi krydse".

Og denne Krydsningshypotese, der altid virker beroligende paa utaalmodige rejsende, bragte ogsaa her en foreløbig Tilfredshed.

— Den gamle Mand var vaagnet og rettede Ryggen. Han famlede ved Brystlommen, fik en fedtet Rejseliste trukket frem og forsøgte ved Maaneskinsbelysningen at finde noget om Kalvestrup. Der var ikke i Løbet af Natten

bleven nævnt noget Stationsnavn, uden at Haanden havde været i Brystlommen for at søge en kummerlig Trøst for den langsommelige Kørsel i den Kendsgerning, at man aldrig var, hvor man skulde være paa det angivne Klokkeslet.

Der faldt atter Ro over Sindene i nogle Minutter. Lampen gik ud. Stilheden udenfor blev stadig ikke afbrudt.

Den unge Mand, der laa paa Bænken, sprang pludselig op med et Sæt, forsøgte at se gennem det snavsede Kupévindue og entrede, da dette ikke lykkedes, ud af Vognen med en Fart og Beslutsomhed, der vakte den største Opmærksomhed hos Dobbeltvæsenet lige over for ham.

Der dukkede to Hoveder op af Pelsen, og fire forvaagede Øjne stirrede paa ham, da han et Øjeblik efter kom tilbage.

,,Maa jeg spørge," sagde den ene Pelsindvaaner, ,,er det ikke Kalvestrup, vi holder ved?"

,,Nej, vi holder paa aaben Mark i en Snedrive."

,,Aa, saa gid da Katten havde den hele Komedie", sagde Hovedet og dukkede ned igen, for i Pelsens Dyb at begynde en mukkende Diskussion med Naboen. Den gamle havde Haanden paa Vej efter Rejselisten, men indsaa selv det urimelige heri, og sendte den derfor i Stedet for ind i et sammenknyttet Tørklæde efter et Stykke krumtørt Ostemad. Den unge Mand kastede sig atter ned paa Bænken og sov et Øjeblik efter.

— Der gik en halv Time, og det begyndte at blive lyst. Det saa ud, som om alt Lyset kom fra Sneen, saa hvid stod den mod den blyfarvede Morgenhimmel. Det skarpe, tilbagekastede Skær faldt paa den gamle Mand og viste et magert Ansigt med Rynker, der var sort trukne op af Jernbanesnavs, med Øjne, der var trætte og rødsprængte, og med et forkuet Udtryk. — Det faldt paa den unge Mand

og gjorde hans markerede Ansigtstræk endnu mere skarpe. Men bleg kunde det ikke gøre ham. Der var saa megen Farve i den høje Pande og de smalle Kinder, at den ikke kunde være en Rest fra den korte danske Sommertid, men maatte være en indført Vare.

Han var sovet ind, og han vaagnede noget efter igen med den Lethed, man finder hos en Mand, der er vant til at nappe en Bid Søvn, naar han kan faa den. Lige saa knappe og bestemte var de Spørgsmaal, som han rettede til Konduktøren om den nærmeste Vej til Byen, og de Ordrer, han gav med Hensyn til sin Kuffert.

Saa rask og pludselig kom han ud af Toget og op ad Jernbanevoldens Skraaning, at Dobbeltvæsenet knap kunde naa at faa sig viklet ud af Pelse og Uldtørklæder for at kigge efter, hvor han blev af. Og han var allerede kommen et Stykke hen ad Marken, da der lød en anstrengt og forpustet Kalden bag ham. Det var hans gamle Rejsefælle.

— ,,Har De noget imod, højstærede, at jeg følger med Dem?"

,,Nej. Især ikke, hvis De er en Smule let til Bens".

,,Jeg!" sagde den gamle og saa til sine Ben, der i hvert Fald var lette nok. ,,Jeg har marscheret mange Gange mine syv Mil om Dagen med fuld Oppakning. Vil De ikke have denne her Kappe paa, De har jo ingen Overfrakke. Der var en af Konduktørerne, der bad mig levere den ind til Jensen i Nedergade, som den tilhørte. Og han sagde, jeg kunde saa godt afbenytte den, saa længe vi var paa Landevejen. De maa gerne laane den."

,,Nej ellers Tak," svarede den unge, der havde en kort Overfrakke af Stortrøjesnit. ,,Behold De den selv."

,,Ja det vil jeg saa, hvorfor skulde jeg ikke det," sagde

den gamle tilfreds og kastede Kappen om sig. — Det er ikke første Gang, jeg har en Kappe med blanke Knapper paa."

— Det var Meningen, at den anden skulde spørge, naar den første Gang da havde været, men det gjorde han ikke. Han skridtede ud i Tavshed og saa kun nu og da til Siden for at skønne over, om Ledsageren kunde følge med. Det første Stykke Vej var let nok. Det førte over en Bakke, hvor Blæsten havde holdt rent Bord hele Natten, og hvor kun den sidste Times roligere Snefald havde lagt et tyndt, hvidt Overtræk. Byen var endnu skjult for dem. Hele Omegnen var en kæmpemæssig, skinnende Bølgerække, et stivnet Hav af Sne med enkelte mørkere Punkter og Streger af Skove og Bygninger. Solen var kommen op gennem Uvejrets sidste flygtende Skymasser; Luften var saa frisk og kraftig, at hvert Aandedrag syntes at trænge gennem hele Legemet, og Foden blev saa let, at det var, som man ikke gik. Men en Gang imellem kunde der komme en let Svimmelhed, saa at man maatte standse og stryge sig over Øjnene. Luften var næsten for kraftig, og den tindrende, flimrende Sneflade, hvis Overflade Stormen havde arbejdet ganske jævn, stillede for store Fordringer til Øjnene.

En rask Marsch førte dem over Bakken.

,,Det er ligegodt prægtigt!" udbrød den unge uvilkaarlig. ,,Hvor den Sne er storartet!"

,,Ja det er rigtig pænt," sagde den gamle, ,,— men, tænk nu, om der — var Blod i den, saadan store røde Klatter og Pøle af Blod. Saa var det nok ikke saa kønt."

— Det var Meningen, at den anden skulde spørge, hvor man kunde faa saadan noget at se. Men han spurgte stadig ikke.

— ,,Jeg skal nemlig sige Dem, jeg var med ved Sankelmark, og der saa jeg nok saadan noget, — Blod i Sneen, forstaar De. Jeg var saadan Befalingsmand," — han tog sig ned til Haandledet for at antyde Distinktionen, — og jeg førte Bagdækningen. Vi anede saamænd ikke, at vi havde Husarerne saa tæt efter os, for det var Snetykning, og da de kom sprængende forbi os, troede jeg, at det var nogle af vore. Se Østrigernes Husarer har jo nok saadan noget hvidt, der flyver bag ud fra Skuldrene, men det kunde jeg jo ikke kende dem paa, for vi var jo tilsneede allesammen. Og saa red de lige gennem os."

,,Det var Max Müller," spurgte den anden.

,,Ja det var saamænd. Det var en Karl, — det var en Krigsmand, kan De tro. — ,,Ordonnans", raabte han. ,,Han er skudt," sagde de. ,,Saa frem med en anden! Gaa paa, Karle!" Han var ligesom paa en Exercerplads. Uha ja. Vi var saa tæt paa hinanden, at vi kunde hverken hugge eller stikke. Jeg fik da ogsaa mit," — han tog sig ned til Benet — ,,jeg fik en Bangenet saadan skraat ind lige der."

Hans Tilhører saa paa ham med en vis Interesse, der gjorde den gamle ganske stolt.

,,Kendte de en Mand, der hed Paludan-Müller?"

,,Jaja, jaja. Paludan-Müller, ham havde vi jo i min egen Deling. Rask Karl. Men han var jo næsten blind, var han. Han kunde jo slet ikke se, hvor langt han kom ind paa dem. Ok ja ja, saa fik han det, det gjorde han. — Uha, hvor det gik løs, da vi kom i Karré. Vi vadede i Blod. —"

Der gik et Smil over den unges Ansigt, som fik ham til at gentage: ,,Vi vadede i Blod!"

,,Naa naa," sagde den unge, ,,stop nu lidt. — Der ligger en Mand paa Marken, og naar vi vender ham om, saa er der en lille Pøl Blod. Har jeg ikke Ret?"

,,Ja," indrømmede den gamle lidt flov, ,,men man siger jo saadan."

,,Med Forlov," spurgte han lidt efter, ,,er De Officer?"

,,Hvorfor det?"

,,Aa — for jeg syntes saadan."

— Det gode Stykke Vej var nu forbi. De kom ned i en Lavning, hvor der var meget Sne. Mange Gange maatte de gennem Driver, der naaede dem midt paa Livet, og to Gange gik den gamle i en forræderisk skjult Grøft, som han næppe med egen Hjælp vilde være kommen op af. Han blev saa træt og fortumlet af den megen Kravlen og Vaden, at han tilsidst erklærede, at han slet ikke vidste, hvor Landevejen var. Byen saa de stadig ikke noget til, og Udsigten til den ene Side var helt skjult af en Granplantage.

Hans Ledsager, der hidtil ret taalmodig havde hjulpet ham over Vanskelighederne, sagde lidt utaalmodig:

,,Hvorfor vilde De ogsaa partout af Sted? De skulde have ventet ganske rolig i Toget."

Den gamle rystede paa Hovedet.

,,Jeg troede endda," vedblev den anden, ,,at De kunde være Vejviser. men De kender jo ikke engang Deres egen Egn."

,,Jeg kender saamænd hver Sten og Stub."

,,Ja, det kan jeg mærke," lo den unge. ,,Naa, vi finder vel ud af det." — Han brød ind gennem Plantagen og kom lidt efter tilbage. ,,Kom saa Kammerat, Vejen er paa den anden Side. Jeg kan kigge lige ned i Mutters Skorsten, hun er ved at koge Kaffe til Dem. Op med Dem!"

[illegible] i Sneen, blot rystede [illegible]

[illegible] ad. Lad os vise, at [illegible] m Max Müller sagde.“ [illegible] en gamle. ,,Gaa paa, [illegible] “

[illegible] opkvikkende Indfly- [illegible] travede videre.

II

Byen havde faaet en forsvarlig Portion Sne over sig, og det lod foreløbig ikke, som om den tænkte paa at ryste den af sig. Den puttede sig tværtimod helt hyggelig ind under den hvide Dyne og virrede blot nu og da en Smule med Hovedet for at faa en eller anden lille Snip af Dynen væk, der laa altfor ubekvemt.

Udover Tagene hang store, stivnede hvide Bølger, og Gaderne var spærrede af Snebarrikader, hvis Udjævning vilde fordre en langvarig Gadekamp. Den indlod de fredelige Borgere sig da heller ikke paa foreløbig. Bondeslæderne vilde nok efterhaanden jævne Gaden og endda prise det dejlige Føre, og alt, hvad man selv behøvede, var en Gang fra Hus til Hus, selv om den ikke var bredere, end at en af to mødende maatte ud i Driverne.

Men dejligt saa der ud i det tindrende, høje Frostvejr, der fulgte paa Stormnatten. Dejligt ved Kirken, der fik sin dybrøde Mur pyntet op med hvide Bræmmer langs Piller og Afsatser, — dejligt nede ved Fjorden, hvor Isen var fejet blank og skinnende som et Spejl i Solen, og hvor en gammel Skonnert, der laa indefrossen, saa ud, som om

den havde gjort sig Umage for at faa al Sneen samlet sammen om sit Skrog. — Og aller dejligst nede ved det gamle Brænderi, et Stykke ud ad den Vej, der saa fordringsfuldt kaldtes Strandvejen, og som intet andet havde tilfælles med den eneste ægte, autoriserede Strandvej, end at der om Sommeren lugtede hæsligt af raadden Tang.

,,Det gamle Brænderi" laa nemlig paa det dejligste Sted i Byen. Ved Sommertid rejste de hvide Bygninger deres lave Mure mellem en hel lille Lund af kraftige Kastanie- og Ælmetræer og et frodigt Mylder af Buske og Blomsterplanter fra de omliggende Haver. Bygningens egen Have laa paa en Skraaning ned mod Fjorden med Udsigt til den lille Fiskerby paa den modsatte Side og de svære Banker, der følger Fjorden helt ud til dens Munding. Til Landsiden laa den i Læ af en høj Skrænt, ved hvis Fod Vejen var skaaren ind, og den lukkede saa godt af, at man ganske kunde glemme Byens Nærhed. Kun Nabovillaens Gavl var en Mindelse om den.

Dejligt om Sommeren og dobbelt dejligt om Vinteren, især paa en Dag, hvor Sneen lyste op mellem de afbladede Stammer, gjorde Fjordens Bakker til skinnende hvide Bjerge og lagde sig saa jævnt og tæt fra Landet ud over Fjordbredden, at ingen kunde sige, hvor denne holdt op eller hin begyndte.

Fire Længer omgav en rummelig Gaardsplads med en stor Vandpost. Den ene af disse Længer var en Rest af en ældgammel Bygning — det ældste Stykke Mur i Byen. Et Nonnekloster havde i sin Tid ligget paa Brænderiets Plads; det hed sig, at det bevarede Stykke Bygning havde været Klosterkirken. Ud til Gaden vendte en takket Gavl, og i Muren med de svære Munkesten saa man Omridsene af de

tilmurede Buevinduer. Selve Bygningen var nu taget i Brug til forskellige Ting. Der var Vognskur og Hestestald, men Størstedelen var Gemmested for en uhyre Mængde Skrammel, samlet sammen og efterladt af de vekslende Beboere i mange Aarhundreder.

I en anden af Længerne dreves der Bageri — Brænderiet var kun et Navn fra svundne Tider, og i to af dem var der Beboelse for et Par Familier. Den ene af disse Lejligheder stod bestandig ledig. Byens Folk fandt, at der var uhyggeligt i det gamle Brænderi, at der var koldt saa tæt ved Fjorden, at der var lavt til Loftet i Stuerne og endelig, at der var en forskrækkelig lang Vej ind til Byens Centrum — der var fire Minutter — saa at intet Menneske kunde være tjent med en saadan idelig Rejsen frem og tilbage.

En lav Dør førte ind til Bageriet. Den svære murede Bagerovn stod i et stort, lavloftet Rum med smaa Vinduer, som Edderkopper og Snavs i Forening havde gjort saa uigennemsigtige som Hornruder. Melstøv laa tykt overalt, paa Stengulvet, paa Bræddevæggene, paa enhver Genstand i hele Rummet. Hvor man saa satte sin Haand, fik man straks et nøjagtigt Aftryk af den at se; og dog var man idelig fristet til at sætte sin Haand et eller andet Sted til Støtte, thi Gulvet i det halvmørke Rum havde ubehagelige Faldgruber i Stenbelægningen og talløse Forhindringer i Form af Decimalvægte, Trug og nedfaldne Brændeknuder fra Brændeoplaget i det ene Hjørne.

Der var fyret op i Bagerovnen, og der stod en glubende Hede ud fra den. Ikke desmindre var der et levende Væsen, der fandt det behageligt denne kolde Morgen at staa med Ryggen op mod Haandtaget til Jerndøren og blive gennembagt. Det var en lille vindtør, halvgammel Mestersvend

med pergamentgule Kinder og en lille, spids, forfrossen Næsetip. Han var krøben saa nær Ovnen som muligt for at undgaa Kulden fra Døren, der blev holdt aaben af en ung Pige, som øjensynlig paa sin Side var lige saa bange for Bagerovnens Nærhed.

Hun havde ikke gjort mindste Indrømmelse til de usædvanlige Kuldegrader, men stod uden Overtøj og med bart Hoved og lod sit sekstenaarige Blod om at skaffe den fornødne Varme. At dømme efter Kindens Farve lykkedes dette ogsaa godt nok, og kun Fodens energiske Banken mod Dørtrinet tydede paa, at hun kunde mærke Kulden.

— ,,Fodtrin!" sagde hun, ,,det har naturligvis været Katten."

,,Katten," svarede han langsomt og lidt indigneret, ,,næ næ, næ næ. Jeg kender nok Forskel paa en Kattepote og en Støvle. Nej, der har gaaet et Menneske — eller hvad det nu kan have været — men der har gaaet en her i Nat."

,,Saa har det været et Spøgelse," sagde hun rask, ,,men jeg troede for Resten ikke, at Spøgelser havde Støvler paa."

,,Ja, det ved jeg ikke noget om. Men der har gaaet noget her i Nat. For der var Fodtrin i Melstøvet helt rundt omkring Ovnen, og de kom inde fra Døren til Klosterlængen. Og der gik de ogsaa ud igen. Og jeg lukkede selv i Aftes, det ved jeg bestemt."

,,Saa har det været Tyve."

,,Nej, det har det nu ikke," sagde han langsomt; han stod lidt og betænkte sig øjensynlig paa, om han skulde meddele de øvrige uhyggelige Enkeltheder, han var i Besiddelse af.

,,Se, det er nu ikke værd at snakke om det til nogen. Men Tyve har det nu ikke været. For det var en ganske lille

Fod, det er vist og sandt. Og Lys har hun ogsaa haft tændt," føjede han til med en rask Beslutning og tog noget op af sin Lomme, — ,,den her Stump stod paa Bjælken derhenne."

Den unge Pige saa paa den lille Lysestump med stor Interesse.

,,Det er jo et Stykke af et Julelys," sagde hun.

,,Julelys," sagde han, ,,ja det kan De jo gerne kalde det, men det er da ellers den Slags Lys, som de plejede at brænde i gamle Dage, det jeg ved."

De stod lidt og saa paa hinanden.

,,Jamen saa *er* det altsaa Spøgeri," sagde hun.

,,Ja, mig kan det jo være lige fedt," hviskede han og saa forbi hende ud ad Døren; for jeg bor her jo ikke. Men for dem, der bor her, er det Skam ikke saa rart, at hun nu begynder paa at gaa her igen. Nej, var jeg Hr. Lyngdal, saa —"

,,Hvad sker der da, naar hun gaar her?" spurgte hun, idet hun rask trak Døren til og gik hen til ham.

,,Nej, lad Døren staa, lad Døren staa," udbrød han, øjensynlig ilde berørt ved det pludselige Mørke, ,,her bliver saa varmt."

,,Hvad sker der saa," gentog hun, ,,betyder det noget?"

,,Ja, de siger jo, at saa dør der nogen," sagde han lavmælt. ,,Men det ved Anders ellers meget bedre Besked om," føjede han hurtig til og saa hen til Loftstrappen, der begyndte at knage og knirke under tunge Trin.

Hvordan det nu iøvrig forholdt sig med Spøgeriet, saa var den Anders, der kravlede ned ad Loftstrappen med en stor Sæk paa Nakken, en saadan Skikkelse, som passede bedre ind i en Spøgelsehistorie end noget andet Sted. Han

var kroget og forvreden paa alle mulige Kanter, havde et Par urimelig lange Arme og et grimt fortrukket, altid grimacerende Ansigt méd de mindst mulige Øjeaabninger.

,,Hvad er det, her lugter af," raabte han paa bredt Jydsk, ,,er det Gaffelmad eller Skemad, hva'?"

Han kastede Sækken, saa at Støvet stod til alle Sider, og nikkede hen til den unge Pige.

,,Er De ved at stege Aal ovre ved Deres, hva'?"

,,Hør, Anders," sagde hun og gik helt hen til ham, ,,De har engang fortalt mig noget om en Nonne, der blev levende indmuret her i Klosteret i gamle Dage. Hvad var det?"

,,Det var Løgn," svarede han bredt. ,,For det var Nielsen der, som havde fortalt mig det, og det er altid Løgn, hvad han siger, hva'."

Hun saa fra den ene til den anden. Det var ikke saa let at faa Gang i Spøgelsehistorier paa denne Tid af Dagen. Og dog kendte hun godt begge Herrernes Evner i den Retning. Hun havde flere Gange siddet med dem inde i Bageriet og hørt paa Historier, der kunde faa Haarene til at rejse sig paa Hovedet af en modig Mand. Mestersvenden var en naiv Spøgelsetroende, men Anders gav altid sine Bidrag med en vis tør Skepsis.

De fordybede sig i et lille Skænderi om nogle Brød, der skulde leveres til Fattiggaarden, og den unge Pige var lige ved at gaa, da der kom en Herre ind gennem Porten. Han saa sig interesseret om til alle Sider, kiggede ind i Klosterlængen og gik over mod Bageriet, den unge Pige smuttede sky om bag Døren. Derpaa gik han rask hen til den ene af Indgangsdørene, ringede paa og blev lukket ind.

Fra Bageriet fulgte man med Interesse hans Manøvrer.

,,Var det ikke ham, den nye Kommis oppe hos Sprechelsen?" spurgte Mestersvenden.

,,Nej, A kendte ham ikke," sagde Anders, — ,,men det var vel en Frier til den lille Frøken," føjede han drillende til.

,,Sludder, Anders," sagde hun spidst, ,,De ved meget godt, at jeg aldrig vil gifte mig."

,,Næ næ, næ næ, det siger A jo heller ikke. Men en Kæreste vil hun da have. Naar man er konfirmeret, skal man da have en Kæreste," sagde han med Overbevisning.

,,Dril mig ikke, Anders, for saa bliver jeg vred."

,,Drille. Nej A driller aldrig. Men se, A har jo nu budden mig til, og da Jomfruen ikke vil have mig, saa tænker A jo, om der saa ikke skulde være en anden, der maaske var kønnere —"

Hun var gaaet bag om ham, medens han talte, og havde snappet en gammel Sæk, der laa paa Gulvet. Pludselig sprang hun med lette Trin ind paa ham, kastede Sækken over Hovedet paa ham, snørede den sammen og holdt fast. Han sparkede og pustede for at blive fri, og Støvet stod som en Sky op om de kæmpende. Da han endelig slap løs og havde faaet Støvet gnedet af Øjnene, naaede han lige at se hende smutte ind ad en Køkkendør.

Der var ingen i Køkkenet. Hun maatte vide, hvem den fremmede var, og lukkede forsigtig Døren paa Klem ind til Stuen. Der var stor Livlighed derinde. Bedstefader raabte højt med sin aller gladeste Stemme, og Tante Jette lo af alle Kræfter. En Stemme, hun slet ikke kendte, blandede sig derimellem.

Saa kom Tante Jette farende ud i Køkkenet. ,,Staar du herude, Hanna! Du kan tænke dig! — Nej, nu skal vi se, om du kan gætte. Hvem tror du, der er kommet?"

Hanna gættede ikke. Hun var pludselig bleven helt bleg og greb fat i Køkkenbordet, men Haanden gled hen ad Kanten. Tanten sprang til og greb hende.

,,Saa — saa, min Pige. Tag det nu bare ganske roligt. Der er jo ikke noget at blive forskrækket over. Det er jo bare Onkel Leo, der er kommen fra Amerika, dit lille Fæ. Tag nu lidt Vand paa Panden."

Og Hanna kom hurtig til sig selv, maaske mest af Hensyn til den energiske Oplivelsesproces, som Tante Jette lod til at ville anvende paa hende, idet hun dyppede en Strippe ned i Vandtønden og svingede den faretruende. Aftalen blev, at hun skulde have Lov at sunde sig lidt paa Køkkenstolen ovenpaa Forskrækkelsen og saa komme ind til Præsentation; men da Tanten kom ud for at hente hende, var hun flygtet og ingen Steder at finde.

— Bedstefader sad i Hestehaarssofaen og havde skudt Kalotten helt tilbage i Nakken. Det var Tegn paa den højeste Tilfredshed. Det første stormende Gensyn med den hjemvendte Søn var nu ved at gaa over i en roligere Passiar. Men Stoffet var saa uendelig stort; der var i de ni Aar skeet saa mange vigtige Begivenheder, at man næsten syntes, det slet ikke kunde nytte at begynde paa nogen af dem, og derfor kom Samtalen til at beskæftige sig med ret tilfældige Bagateller og Smaaoplevelser.

,,Det var rigtignok ingen pæn Modtagelse, du fik," sagde Bedstefader, ,,at du maatte vandre fra Kalvestrup gennem Snedriverne."

,,Og du er naturligvis frygtelig kuldskær af al den Varme derovre," tilføjede Jette.

,,Det mærker jeg ikke noget til," svarede Leo, ,,vi kan for Resten have godt med Kulde ovre i Centralamerika,

naar man kommer op i Højderne, selv om vi ikke just slaas med Snebolde hver Dag."

,,Du fulgtes med en anden, sagde du før."

Leo gav en kort Beskrivelse af sin gamle Ledsager.

,,Det har været Frandsen," sagde Bedstefader i en beklagende Tone. ,,Stakkels gamle Fyr, han har været Underofficer, men gik af i 67. Nu bor han nede i Søndergade med en hel Mængde Kællinger, der piner og plager Livet af ham med deres Vrøvl."

,,Har han mere end een Kælling?" spurgte Leo.

,,Han har hele Huset fuldt. Hvem er de allesammen, Jette? "

,,Aa, der er da først hans Kone — hans Stedkone kalder han hende selv, det er hans anden Kone, og hun har en Kusine, og *hun* har en Datter, og den Datter har et Barn. Og de har Strygeri, og han er Hund for dem allesammen. Tænk, han maa ikke engang kradse sin Pibe ud i Rendestenen, for saa kunde der flyve noget ind i Vadskeriet, han maa hver Gang gaa helt ned i Baggaarden, ned ved Aaen og kradse ud."

,,Stakkel," sagde Bedstefader, ,,stakkels gamle Fyr, svag og elendig."

,,Er det ikke kosteligt," lo Jette. ,,Bedstefader omtaler altid Frandsen som saadan en sølle gammel Stakkel, og saa er han femten Aar yngre end Bedstefader."

,,Man er ikke gammel, saa længe man ikke er svag," indvendte den gamle.

,,Jamen du er jo da ogsaa svag."

,,Er *jeg* svag!" for Bedstefader op. ,,Hvad er det, Du siger! Er *jeg* svag!"

,,Ja, du har jo da Bronkitis."

,,Har jeg Bronkitis, fordi jeg een Gang —!"

,,Ja, og Asthma. Og Galdesten."

,,Jeg vil ikke have, du siger saadan noget, Jette. Naar man har naaet min Alder, saa har man ganske selvfølgelig haft en og anden Sygdom. Nej, jeg er Gud ske Tak en rask og rørig Mand trods min Alder. Men jeg har ogsaa levet et lykkeligt Liv."

Kalotten fik endnu et Skub tilbage —,,ualmindelig lykkeligt, og hvad har jeg ikke oplevet i Dag! Hvis du kunde se inden i mig, Leo."

,,Nu skal Bedstefader sove," brød Jette pludselig ind. ,,Bedstefader er træt nu."

,,Jeg! sove! Hvor er Hanna henne, og hvor er Klaus? De har jo ikke set Leo. Og Martin — hvad skal det sige, at han ikke kommer ind."

,,Det naar vi nok altsammen. Leo rejser jo ikke hverken i Dag eller i Morgen. Men Bedstefader maa sove nu for at være kvik til Middag. Hvor er nu den grønne Pude? — Her, og her er Bedstefaders Sovepibe, og her er Amtstidende."

Da alle disse forskellige Sovemidler var skaffede til Veje under den gamles murrende Protester, og han selv var bleven anbragt i vandret Stilling paa Hestehaarssofaen, sagde Jette:

,,Kom nu, Leo, nu skal du se, hvordan vi bor, og saa skal vi to snakke fornuftigt sammen."

III

Passiaren lod til at være hende mere magtpaaliggende end Omvisningen. Den gik nemlig saa hurtig som muligt gennem Stuerne og Udenomslejligheden, derpaa tværs over Gaarden over i Bageriet, hvor Nielsen og Anders nu fik Nysgerrigheden tilfredsstillet, og standsede først inde i Klosterlængen i det Rum, der var Bageriet nærmest, og som derfor nød godt af en Brøkdel af Varmen fra den store Ovn.

,,Kom skal du se, Leo, er der ikke en dejlig Udsigt fra det Vindue her! og vil Du se en Mur paa en Tykkelse. Ja, de kunde bygge den Gang."

,,Hvorfor ligger egentlig saadan en sjælden gammel Bygning hen i den Tilstand?" spurgte Leo; ,,er der aldrig nogen, der har tænkt paa at lade den restaurere?"

,,De siger, at den er saa ødelagt af alle mulige Reparationer i Tidernes Løb, at det ikke kan nytte at gøre noget ved den. Og det er saamænd meget muligt."

,,Nej, du" — fortsatte hun langsomt og i en Tone, der viste, at nu kom der noget, der interesserede hende betydelig mere end gamle Nonneklostre — ,,nej, du kan tro, Leo — her er noget at bjerge sig i. Det er sandelig ikke saadan at være det eneste fornuftige Menneske i Familien."

,,Nej, jeg fik jo nok det Indtryk af dit Brev, at det kunde gaa bedre."

,,Bogstavelig talt det eneste fornuftige Menneske i Familien! Jeg skal tænke for dem alle sammen. For min skikkelige, rare, dejlige Mand — men du ved jo godt, hvordan din Broder er — og for begge mine smaa Børn, og for Klaus og Hanna, der saamænd ikke engang er saa fornuftige som mine egne Børn, og for Bedstefader. Ingen af dem tænker saa meget som saa paa, hvordan det hele skal gaa. Jeg skal tænke og spekulere og arrangere og slaas med dem om det, selv om det er til deres eget bedste. Nej, du, det er ikke Sjov altsammen."

,,Aa nej," sagde Leo, ,,det er jo ikke de lysteligste Forhold, jeg kommer hjem til, det mærker jeg nok."

,,Det maa du ikke sige," udbrød hun, ,,du kommer netop hjem paa et udmærket Tidspunkt. Ser du, jeg kan saa dejligt for en Tid rive mig løs fra alt, hvad jeg har at slaas med, ligesom tage Ferie fra det."

,,Saa er det maaske saa heldigt, at du har Ferie nu?"

,,Lige netop. Nu har Martin og jeg maattet hutle os igennem alle de elleve Aar, vi har været gifte, og gaaet fra det ene til det andet, — og om det bliver bedre nogensinde, det ved jeg saamænd ikke. Saa var det lige før Jul, at Martin fik Kig paa den Bogholderplads i det ny Forsikringsselskab, der skal oprettes, og vi satte straks alle Sejl til. Løfter fik vi nok af fra alle Sider, men der kunde ikke afgøres noget bestemt, for Direktøren var i Italien for sit Bryst og kommer først hjem til April. Ser du saa, der var lige en Ferie oplagt for mig. Bedstefader vilde gerne have os alle fire, og saa sagde jeg til mig selv: ,,I tre samfulde Maaneder skal du nu foreløbig have Fred for din store Hoved-

spekulation — nemlig hvad vi skal putte i Munden — ikke skænke det en Tanke, men lade, som om det er helt ude af Verden. Saa om tre Maaneder begynder det igen."

,,Naa, saa udløber Vaabenhvilen," sagde Leo og smilede. ,,Men overholder Fjenden den nu ogsaa? Du nævnede før ikke saa faa Ting, som du havde at slaas med."

,,Aa, mine Kyllingesorger for dem allesammen. Aa, det er Bagateller. Dem tager jeg mig sandelig ikke saa nær. De frisker tværtimod lidt op."

,,Javel, det er blot ,,Guerillafægtninger". Det er ,,den lille Krig", der skal til for at holde Vaabnene blanke."

,,Den lille Krig, det er for Resten et glimrende Udtryk, ja, ,,den lille Krig", den gaar stadig væk sin Gang. Men den er jo bare Tidsfordriv imod det andet. Og nu har jeg jo faaet dig til at hjælpe mig. For du er jo da ogsaa et fornuftigt Menneske."

,,Tror du?"

,,Jeg er overbevist om det. Du var det ganske vist ikke, da du rejste, det er sikkert og vist, men nu har du jo set og oplevet saa meget i de ni Aar, du har været borte, at det nok har hjulpet paa dig. Ikke sandt?"

,,Jeg tør ikke love noget," sagde han og lo, ,,du ved nok, at alle vi Lyngdaler er noget til en Side."

,,Rædsomme er I, der er ikke Fornuft skabt i jer, — sikken en Familie, jeg er kommen ind i — jeg stakkels fornuftige Menneske. Og det værste er, at det nok er arveligt. Tror du ikke, at begge mine dejlige Unger er akkurat lige saa fantastiske og højtflyvende som deres Fader — ikke en Stump sund Fornuft har de arvet fra mig. Og se nu Hanna og Klaus. Deres Fader — naa, jeg skal saamænd ellers ikke rose ham — men han var da virkelig en praktisk og forstan-

er din Søster op af
piller, og Hanna gaar
du se nogle herlige
han laa i Vuggen."
stod Anton, der var
e rødkindede af Kul-
en Onkel Leo, hvis
t, men som først blev
stod Hannas Broder,
paa atten Aar, og
flov ud. Det gjorde
ske ugenert om ham
var nærværende.
Leo, men han fejler
det paa ham af alle
kel Leo dine Haand-

forbarmede sig over
hvor Klaus og Bør-
og nu løstes pludselig

en hel Vold af Sne

," føjede Lisbeth til.
od hendes Moder og
te.
vi saa en Dreng — og
hende, den gale Fru
Kane."
om Hovedet, Moder!"

,,Lad dog være at raabe i Munden paa hinanden, Børn. — Du har jo revet Hul paa dit Knæ, Anton —"

— ,,Det har været der i flere Dage. — Nej, Moder, ved du hvad, Tjeneren sad inde i Kanen. —"

,,Hvorfor siger du mig ikke saadan noget straks, Dreng. Nu har du gaaet der til Skam og Spektakel."

Lige saa rask som han fik begyndt paa sin mærkværdige Historie om Fru Parrow, lige saa rask blev han bidt af med nærgaaende Spørgsmaal om Garderobeforhold, og Historien om Fru Parrow var maaske virkelig bleven kvalt, hvis ikke Hr. Klaus havde følt sig forpligtet til at tage den op, for at Leo ikke skulde gaa glip af den.

Den gik kortelig ud paa, at de havde mødt den omtalte Fru Parrow i Kane. Tjeneren, der altid ledsagede hende, sad i Kanen med et stort Bjørneskind om sig, og Fruen stod bag paa Mederne og kørte Kanen.

,,Men hun er heller ikke rigtig klog," sluttede Klaus.

Tante Jette, der under Fortællingen havde betragtet ham med glubske Blikke og havde brændt af Lyst til ogsaa at afbryde ham med stærkt personlige Spørgsmaal, sagde saa:

,,Ja, hvad saa. — Hun vil naturligvis have Tjeneren med sig, og naar hun saa vil køre selv, maa han jo være i Kanen, han kan da ikke sidde paa Hesten, ved jeg."

,,Nej, men aparte er det da," blev Klaus ved, — han havde aldrig før hørt Tanten forsvare Fru Parrow, — ,,og om Sommeren, Onkel Leo, kører Tjeneren hende i Kurvestol, og engang imellem hopper hun saa ud og kører ham. Det er da virkelig meget søgt."

,,Ja, Folk har altid saa travlt med hende," sagde Tante Jette, ,,bare de vilde lægge halvt saa meget Mærke til, hvor god hun er mod Fattigfolk."

I det samme fik Onkel Leo et lynsnart Strejfblik fra hendes Øjne. Han stod og snoede sit mørke Overskæg og saa ud, som om hans Tanker var mindst saa langt borte som Centralamerika.

— Børnene havde begyndt at dænge hinanden og Klaus med Sne, og derved blev Fru Parrow foreløbig glemt. Da man ikke kunde vide, af hvad Stof den nye Onkel var, blev han i Begyndelsen behandlet med lidt Forsigtighed, men da en Snebold tilfældig havde ramt hans Hat, og han ikke lod den Fornærmelse sidde paa sig, men øjeblikkelig besvarede den med et ypperligt Kast, blev han straks anfaldet fra tre Sider og maatte forsvare sit Liv. Han viste stor taktisk Dygtighed ved at forskanse sig bag en Brødvogn, men Overmagten var dog for stor, og til sidst flygtede han under Fjendens Jubelskrig ind bag Tante Jette, der havde fulgt Kampen fra Døren i Klosterlængen. Hun blandede sig som Stormagt i Sagen og befalede de tre Fjender at trække sig tilbage, fordi Bedstefaders Formiddagssøvn ellers kunde blive forstyrret, og gav sig saa til at børste Leo af.

,,Er det ikke nogle rædsom uartige Børn, jeg har?"

,,Det er nogle rigtig brillante Legebørn, du. Jeg har ikke moret mig saadan i mange Tider, og Klaus, han er jo et meget flinkt ungt Menneske."

,,Ja vist saa, — til alle mulige Narrestreger. Nej, han er saamænd ellers komplet spoleret. — Men det er meget værre med Hanna. Tænk dig, vi har opdaget, at hun gaar i Søvne. Gamle Karen har set hende to Nætter gaa tværs over Gaarden her og ind i Klosterlængen bare med noget hvidt over sig; og saa siger det Fæ ikke noget til mig første Gang, men fortæller mig det nu først til Morgen."

,,Fy da. Det er virkelig noget kedeligt noget."

„Og derfor er det naturligvis, at Pigebarnet er saa løjerlig helt igennem. Ikke sove om Natten og gaa og drømme om Dagen, — det skal nok blive godt. Hun dejser om, bare hun bliver en Smule forskrækket, som før, da jeg fortalte hende, at du var kommet."

„Hvad siger Lægen?"

„Tror du, hun vil til Lægen! Nej, de Børn, de ved nok, hvad de vil. Men hun skal nu ogsaa komme til det. Og Jern skal hun tage — om jeg saa skal holde paa hendes Næse, som jeg gjorde ved mine egne, da de var smaa."

Han lo. „Ja, du har noget at passe. Hør, jeg kunde alligevel have Lyst til at gaa over til Martin og tage ham med en Trumf."

„Nej, det er ikke værd." Hun rystede betænksomt paa Hovedet. „Lad saa hellere mig prøve en Gang til. Men gaa nu ind med dig i Stuen, Leo. Det er sandelig for koldt til at gaa ude i længe."

„Aa nej, der er saa friskt her, jeg nyder den Frostluft. Du kan vinke ad mig fra Vinduet."

— Hun gik over i Lejligheden og hen til det Værelse, hun og hendes Mand beboede. Det laa for Enden af en lang Gang. Forsigtig lettede hun ved Døren; der var bælgmørkt i Stuen, et tykt Tæppe var trukket for Vinduet.

„Martin," sagde hun sagte.

Det sukkede dybt derinde fra.

„Martin — tror du ikke, du kunde overvinde dig til at hilse paa Leo. Han maa da synes, det er løjerligt, at hans eneste Broder ikke vil se ham, naar han kommer hjem efter saa lang en Rejse."

„Sig ham, at jeg er syg," kom det tonløst, „jeg kan ikke se nogen og ikke tale med nogen. Luk saa den Dør igen."

— ,,Bare lige sige God Dag til ham, — han kan jo blive staaende her i Døren."

Et saa hjerteskærende Suk var Svaret, at hun ganske stille trak Døren til og listede bort gennem Gangen. Hun gik atter over til Leo.

— ,,Nej, det kan ikke nytte," sagde hun, vi maa lade ham være i Fred. Aa, hvor det dog ogsaa var uheldigt, at det netop skulde træffe nu. Det er over et Aar siden, at han havde det saadan."

,,Varer det længe?"

,,Ja, det kan saamænd godt vare længe. En hel Uge kan han have det. Men jeg havde haabet, at det slet ikke skulde have kommet her ovre hos Bedstefader. Det er netop gaaet saa udmærket."

,,Hvad er saa Grunden til, at han pludselig bliver saadan?"

,,Ikke til at begribe. — De første Gange var jeg naturligvis gruelig angest og troede, at nu skulde han til at gaa fra Forstanden; men nu ryster jeg det af mig, for jeg ved jo, det gaar over igen."

,,Han skulde tage sig sammen, den gode Martin," sagde Leo lidt gnaven, ,,saa kom han nok over det."

,,Ja det kan du let sige, min Ven. — Nej, han kæmper saamænd imod det alt, hvad han kan, — men det er jo en Sygdom. — Du maa ikke sige noget om Martin," føjede hun til meget bestemt — ,,det vil jeg bare sige dig paa Forhaand. Saa bliver jeg vred."

,,Nej, naar du er tilfreds med ham" — sagde Leo smilende —

,,Ja, det er jeg. Og jeg bliver gladere og gladere for

ham for hver Dag, der gaar. Og jeg ønsker ham ikke en Smule anderledes, end han er — bare lidt raskere maaske."

,,Naa" — afbrød hun sig selv — ,,nu lader vi ham være. Bare vi nu havde fat paa Hanna. Jeg har ligefrem ondt ved at faa Familien samlet, saa at du kan faa den at se. Naa — hun kommer vel til Middag. Følg nu med over til Bedstefader, nu er han vist vaagen."

— Da de vel var ude af Klosterlængens Dør, begyndte der en skrabende og kradsende Lyd oppe paa et Halvloft lige over Stedet, hvor de havde staaet og talt. Derpaa kom et spejdende Hoved frem, og da Farvandet var fuldstændig frit, entrede en lille let Skikkelse behændig ned langs Væggen ved Hjælp af Aabningerne mellem Brædderne og fløj som en Stormvind gennem hele Bygningen og gennem Porten ud paa Gaden.

IV

Fru Parrow — Konsulinden — havde været en rask lille Kanetur i den straalende Vintermorgen. Uden at drage Hr. Klaus' Ord i mindste Tvivl, at hun virkelig paa et Tidspunkt havde staaet bagpaa og haft Tjeneren inde i Slæden — den Ordning lignede hende nemlig saa fuldstændig — havde hun dog tilbragt den meste Tid under Bjørneskindet og ladet Tjeneren faa sine Fingre frosne halvdøde. Hun havde været Langegade op og ned et Par Gange til Glæde for alle Strøgets Butikker, hun havde gjort en Vending nede ved Havnen og faaet det begyndende Skøjteløb til at standse ved sin blotte Tilsynekomst, og nu gik det i skarpt Trav ned ad den stejle Søndergade og hen foran et lille Hus, hvor et blaamalet Skilt fortalte, at der vadskedes propert samt udlejedes Daabskjoler.

Køresvenden slog et Knald med Pisken, der bragte alt levende i Omegnen til Vinduerne eller ud ad Dørene, og han føjede et Par Ekstrasmæld til mod Taget paa det lille Hus, saa at det blev et helt lille Snevejr ved Siden af Kanen. Ud i dette Snevejr traadte først en pæn lille Kone, hvis Strygeforklæde skinnede om Kap med Sneen, og derpaa en

høj gammel Mand, der nu ikke havde Spor af Jernbanesnavs paa sig, men tværtimod skinnede rød og blaa i Ansigtet af Renvadskethed og var saa vandkæmmet, at Haaret saa ud som en Række frosne Pinde.

— Nej. Vadsketøjet var ikke færdigt — det blev sagt med et Kniks men i en særdeles afgjort Tone.

— Ikke engang Skørterne — Friserkaaberne kunde det endda være det samme med.

— Ikke Skørterne heller. Der havde været en Række sammenstødende Uheld. Det vigtigste af dem var, at Manden, der skulde have gaaet med Vadsketøj hele Morgenen, var bleven væk, og saa havde hun selv og hendes Kusine maattet rende fra deres Arbejde.

Manden gjorde Mine til at luske ind.

,,Nej bliv du bare her. Det er dig, der skal gøre Konsulinden Undskyldninger, for jeg vil ikke staa som den, der har lovet noget og ikke holder det."

,,Jeg skal forklare Konsulinden," sagde den gamle Kriger og gik et Skridt nærmere, ,,hvordan det gik til. Se Toget kørte fast ude i Sneen ved Kalvestrup —."

— ,,Ja og saa rendte du som et Fæ ude paa Markerne og kom først hjem Kl. 10, i Stedet for at blive siddende i Toget —"

,,Ja men det var jo netop for at komme før hjem, Mutter."

,,Toget kom først ind Kl. 11," afbrød Konsulinden smilende den ægteskabelige Disput, og Manden vandt saaledes, hvad der sjælden skete, en diplomatisk Triumf.

Endnu et Par af Frandsens Kællinger dukkede frem i Døren. Det var Kusinen og hendes Datter — Datteren med et toaars Pigebarn paa Armen.

— ,,Aa, lad mig se den," raabte Konsulinden, ,,nej, hvor den er sød og lækker. Saadan en vilde jeg gerne have."

Barnet kom op paa Bjørneskindet og blev trykket og kysset.

,,Se, hun er ikke Spor af bange. — Men fryser hun ikke. — Se, Jean, er hun ikke lækker."

— Tjeneren smilede nedladende under et stort fornemt Overskæg.

— ,,Hvad vil De have for hende? Jeg vil købe hende."

Der havde været det Tidspunkt, da Kusinens Datter vilde have afstaaet sine Moderrettigheder uden Vederlag, — nu skænkede hun kun Tanken et flygtigt Smil.

Konsulinden sad lidt og saa paa Barnet.

Hendes mørke Øjne fik et Udtryk, som om hun tænkte langt — og en Smule bedrøveligt. Saa rev hun sig pludselig løs med et let Suk.

,,Enfin — tag den saa igen."

Og hun rakte Barnet ud af Kanen med en saadan Mangel paa Sagkundskab, at Moderen gav et lille Skrig, og alle de tilstedeværende sprang til, for at der ikke skulde ske en Ulykke.

— Saa gik det hjemad til Villaen, der laa en Snes Minutters Gang uden for Byen. Der var kastet paa Vejen, og et Sted ved en Omdrejning var der en hel lille Hulvej gennem Sneen. Idet de svingede derind, mødte de en stor Slæde, der kom den modsatte Vej, og det var kun ved en Kraftanstrengelse fra begge Sider, at Hestene forhindredes i at løbe Panderne mod hinanden.

Man gjorde et forsigtigt Forsøg paa at komme udenom, men naaede kun at faa Køretøjerne til at stikke fast i Sne-

bunken i en saadan Stilling, at det ikke var nogen Fornøjelse at sidde i dem.

Alle Parter stod da ud. Fru Parrow var lidt gnaven og skænkede ikke de mødende et Blik. Derimod tog hun fat paa med kraftig Haand at hjælpe Jean med at faa Kanen paa ret Køl.

Den store Bondeslædes Indhold tog ikke Sagen saa roligt. Ud af Tæpper og Sjaler viklede der sig efterhaanden et Par Damer og et Par Herrer, der lo og skreg og tog den mest mulige Fornøjelse ud af Uheldet.

,,Skal vi omkomme her paa aaben Mark," deklamerede en lille firskaaren Mand i en mægtig Pels, — ,,skal kommende Slægter finde vore afblægede Bene —"

Fru Parrow saa op og lyttede. Stemmen var hende bekendt. Det var jo Teaterdirektør Rauch, som hun kendte saa godt fra sin Søster, ham maatte hun hilse paa.

Direktøren modtog hende med den Række Velkomstbevægelser, han brugte i den Scene, hvor Marquisen af Filambert modtager en Ungdomsven, som han ikke har set i 20 Aar.

Konsulinden havde en Søster, der for Øjeblikket var Varietéstjerne i Udlandet, men som i sin Tid havde spillet i hans Selskab, og Fruen havde vist Kunsten og dens Børn stor Interesse. Og selv om hun var et utaaleligt Vrøvl, der ikke havde mindste Begreb om dramatisk Kunst, og selv om det var koldt og blæsende at staa paa Landevejen og høre paa hendes Snak (hvilke Synspunkter dog ikke blev ligefrem udtalte under Samtalen), saa var hun en velhavende og indflydelsesrig Dame, som det var godt at være gode Venner med.

Direktør Rauch var Chef for et ret stort og ret

anset Provinsselskab. Den lille By var næsten for lille til at komme med i hans Tournéplan, og naar han nu tænkte paa at anvende hele otte Dage paa den havde det særlige Grunde. Han skulde komplettere sit Personale og foretage en Række vigtige Nyindstuderinger, — og denne Bys elendige lille Scene var den billigste, der kunde faas. Foreløbig var han kun paa Rekognosceringstur, først om otte Dage vilde hele Personalet komme.

Dette fik Fru Parrow at vide paa Landevejen i Blæst og Kulde og under slet skjult Utaalmodighed fra Regissør, Souffleuse og Direktørens Datter, der udgjorde hans Generalstab. Stemningen bedredes stærkt, da hun pludselig inviterede hele Selskabet til en lille borgerlig Middag Kl. 5, og da Direktøren holdt med sin Slæde foran Teaterporten, holdt Konsulindens bagved, og hun var med inde i Bygningen for at give sit Besyv med om dens Anvendelighed.

— ,,Der er Skuespillere i Byen", gik Budstikken fra Hus til Hus. Selve den stormægtige Direktør Rauch. Hans Slæde holder uden for Teatret — to Rækker Mennesker afventede med største Taalmodighed, stampende i Sneen af Kulde, det Øjeblik, da de overjordiske vilde vise sig og stige i Slæden.

Klaus stod forrest i Rækken. Han kunde altid komme forrest i Rækkerne, thi hans Ubetydelighed af Krop kunde saa let slippe igennem overalt. Og han vilde med Glæde have presset sig igennem en halv Fjerdingvej Mennesker for at komme virkelige Skuespillere paa saa nært Hold. Han var selv Direktør — ja, det var naturligvis ikke hans borgerlige Bestilling, den bestod i det smudsige, lave og fornedrende Arbejde at skrive paa Posthuset — men i sit Privatliv, i sit egentlige Liv, var han Direktør for en dramatisk For-

ening. Ikke den fine Embedsmandsforening, der to Gange hver Vinter spillede ,,Abekatten" og ,,Valbygaasen", men for den jævne, der mest bestod af Læredrenge med Damer, der syntes, at ,,Rosmersholm" og ,,Kameliadamen" egentlig laa bedst for deres Evner.

Det var næsten ubegribeligt, hvorledes den Masse af Begejstring, Idealisme og Storsyn kunde rummes indenfor hans Smule Korpus uden at sprænge det. Blot en ringe Del af alle disse Evner anvendte paa hans Postbestilling vilde have bragt ham til med rivende Fart at stige til General-Postdirektør, — men hans Kunst fik det hele ubeskaaret.

— Der gik en Bifaldsmumlen gennem Mængden, da Skuespillerne viste sig. Direktør Rauch førte sig unægtelig kongeligt i den opknappede Pels. Klaus stod lænet op til Portstolpen og blev aldeles rød, da Direktøren standsede og sagde til ham:

,,Sig mig, unge Mand, er Telegrafkontoret aabent paa denne Tid af Dagen?"

Klaus følte det, som om hans Fremtid afhang af, hvorledes hans Svar vilde klinge. — ,,Ja — det er — Hr. Direktør. Kan ikke jeg — være til Tjeneste?"

Direktøren, hvem den stærkt tilsigtede Theaterdiktion i Klaus' Svar slet ikke havde været paafaldende, blev meget mere forundret over den unge Mands Opmærksomhed. Lidt efter stod Klaus og skrev med skælvende Haand Blanketten til et virkeligt Direktørtelegram efter et udrevet Lommebogsblad om Læseprøve paa ,,Peter Plus" o. m. a.

— ,,Er alle Mennesker saa høflige her i Byen," spurgte Direktøren senere Fru Parrow.

,,Nej, paa det Lav. Men han her er en flink Fyr. Og

talentfuld. Jeg har set ham spille Komedie en Gang, og det gjorde han godt."

,,Ah — en Kollega. Ja, gid Pokker havde alle de Dilettanter!"

— Det begyndte at mørkne. Og det begyndte at blæse lidt op igen. Ved Middagsbordet havde, som Tante Jette nok tænkte, Hanna indfundet sig, og Onkel Leo havde endelig faaet hende at se. Hun var en hel Del forlegen, næsten lidt mut, og Tanten lagde Mærke til, at nogle nervøse Ryk med Hovedet, som hun havde lagt sig til i den sidste Tid, var stærkere end ellers. ,,Ja, bi du," tænkte hun, ,,nu har jeg faaet en Forbundsfælle, nu skal vi nok faa Skik paa jer allesammen."

Onkel Leo vilde ud at spadsere og lod forstaa, at han ingen vilde have med. Han søgte hurtig ud gennem Gaderne, — han trængte til at føle sig helt ene. Al den megen Familiepassiar, hvor kær den saa var ham, trættede ham, der var vant til at gaa saa meget ene. Og en Mængde Indtryk, som gamle Minder havde frembragt hos ham ved Synet af den gamle By, fordrede en Stilhedens Plads til at tumle sig paa.

Da han naaede den ene af Hovedlandevejene, gik han langsommere og standsede til sidst for at se ud over Byen. Den tegnede sig som en mørk Silhouet mod Himlen bagved og mod Snemarkerne foran, alle de smaa oplyste Vinduer skinnede saa klart og skarpt i den rene Frostluft, og enhver Lyd fra dens Udkant hørtes tydelig over til ham.

,,Er det virkelig ni Aar, siden jeg stod her sidst," tænkte han, — ,,det er som ni Dage."

Tænk blot, hvad der laa imellem, Eventyr og Kampe, Tusinder af fremmede Ansigter og Hundreder af fremmede

Tungemaal, Døden for Øje den ene Gang efter den anden, Sult og Strabadser, Vagttimer, der syntes Evigheder, et Fangenskab, der aldrig vilde faa Ende, ni Aar, der havde Oplevelse nok til et helt Liv — og saa staar man en skøn Dag paa Bakken og synes, at her var man jo ogsaa i Gaar.

Det var paa en Spadseretur her paa Bakken, at han tog den Beslutning at rejse. Hellere det end at vende tilbage til den Trivialitet at trampe om i den hjemlige Brakjord som Underforvalter og ikke opleve andre Eventyr end dem, der fulgte med at smide svenske Tjenestekarle paa Porten. Soldatertjenesten og Aspiranttiden paa Kronborg havde givet Smag paa Militærlivet. Ovre i Chile sloges de, der var noget at gøre for en ung, rask Løjtnant, der gerne vilde gøre Teorien til Praksis.

Men hvordan var det saa med hende? — Der var virkelig en Lakune i Hukommelsen, der viste, at mange Aar var gaaet. — Vidste han allerede da, at hun havde forlovet sig eller fik han det først at vide senere? Nej, nu huskede han det. Der taltes i Byen om Forlovelsen allerede før hans Rejsebeslutning. Hvordan kunde Jette ellers allerede dengang have givet Hentydninger til, at det var for ,,hendes" Skyld, at han vilde til Udlandet.

Komisk, at den gode Jette ikke lod til at være bleven klogere endnu. At hun kunde tro, det kunde genere ham, hvad der blev sagt om Fru Parrow — som nu i Formiddag.

Tankerne løb videre. — Hvis det nu havde været ham og ikke Konsul Parrow, der var løbet af med Sylvia Blicher. Han havde vel ad Aare faaet en Forpagtning og efter al Sandsynlighed sat den til igen. Og Sylvia og han havde vel ad Aare faaet Forlovelsen gjort om til Giftermaal — og ønsket, at de kunde have faaet det gjort om igen. Løjerlig

smaatosset var hun vel bleven alligevel, selv uden Konsulens Penge og sikken Familie han havde faaet at trækkes med. En Svigerinde, hvis Varietédygtighed stod i omvendt Forhold til hendes Rygte, og en Svoger, der ikke ganske godvillig havde søgt til den nye Verdensdel, — hvor Leo havde gjort hans Bekendtskab mellem de fangne Marodører efter Slaget ved Tacna.

,,Saadan slipper man tidt bedre fra det, end man har fortjent," tænkte han — ,,jeg havde egentlig ikke fortjent at slippe fra hende."

— Han havde længe hørt Trin, der kom imod ham inde fra Byen, nu kom en høj, lidt bøjet Skikkelse, der bar paa en stor, hvid Pakke, forbi ham.

,,Er det ikke — nej, det var da mærkeligt, skal vi to træffes igen."

De to Rejsekammerater fra om Morgenen hilste paa hinanden.

,,Hvad er De ude paa den Kant af Landet efter?" spurgte Leo.

,,Det er Strygetøj," svarede den anden og viste Pakken, ,,og det haster med det."

Leo slog Følge med ham udefter, den gamles Passiar morede ham. Da Frandsen fik Bekræftelse paa, hvad han havde formodet, at han havde en Officer for sig, var der en sjælden Lejlighed til at faa en militær Passiar, og den benyttede han.

Nej, uha, uha!" sagde han, ,,sikke Tider, der kommer. Der bliver snart saa mange Mennesker, at de ikke kan staa paa Jorden for hinanden. Der maa da ogsaa snart komme en Krig. Tror De ikke?"

,,Nej. Det tror jeg ikke."

,,Aa, tror De da ikke. Jo, vi maa snart have en Krig. Det trænger vi til. Uha, uha! hvor vi trænger til det. Det bliver bare Vrøvl altsammen til sidst. — Hvad skal en gammel Soldat blive til i alt det Vrøvl. Alle mine Kællinger kunde trænge til en Krig."

,,Saa," sagde Leo lidt forbavset.

,,De kunde lige trænge til en Krig, saa fik de nok andet at gøre end at skændes med hinanden. Naada, hvor de vilde skrige, naar Ulanerne kom farende ind gennem Byen med de røde Tunger ud af Huerne." —

Han syntes rent at overse, at et fjendtligt Indtog i en By ikke iøvrig hørte til de Krigsminder, han ønskede gentagne. — Det var dog ikke blot ren personlig Hævn over ,,Kællingerne", han tilsigtede med Krigen.

,,Nej," sagde han, ,,naar der var Krig, saa kom da en Mand til at betyde noget igen. — Er det en Bestilling for en Mand" — han holdt Vadsketøjet langt ud fra sig — ,,er det noget, man bliver respekteret for. Alt det kan jo Kællingerne gøre. Men at slaas for Fædrelandet, det skal der en Mand til."

,,Naar man havde været saa lykkelig, at man var bleven derude dengang," fortsatte han lidt efter, ,,saa havde man ligget nu med en pæn lille Sten over sig og med det Lov, at man var falden som en tapper Soldat. — Men hvad skal man nu blive til. I al det Kællingevrøvl! Saa skændes de om en Spand, og saa om en Gulvmaatte, og saa om Katten og saa om Ungen, som hun har, hende. — Nej, dersom vi bare kunde faa Krig!"

— Leo spurgte ham, for at tale om noget andet, om, hvor han skulde hen.

,,Jeg skal ud til den gale Konsulinde. Ja, ja, det

Vadsketøj har vi saamænd haft Spektakler om, lige fra jeg kom hjem til Morgen, det er da vist."

De stod ved Villaen. Det var ikke uden Grund, at Bygningen blev nævnt som en af Omegnens Mærkværdigheder. Stilen var i og for sig ret almindelig, men det var Udsmykningen, som Fru Parrow selv havde forestaaet, der var det originale. Alt, hvad hun saa, hørte eller læste om, skulde anskaffes eller efterlignes. Der var Hønsegaard foran Villaen, bygget i maurisk Stil, og der var Dueslag paa Taget i Stil som en gammel Borgruin. Der var Glaskugler og Solskiver og Springvand i Haven, der var Porcellænshunde og udstoppede Storke paa Græsplænen, der var kinesisk Lysthus og japanesisk Havelegetøj. Alt var sirligt, renligt og holdt saa vel aftørret som en Etagère med Nips; og alt var til Fortvivlelse forvirret. Hønsegaarden var tom, men der stod udstoppede Høns paa et Bræt i det tørre Springvand, Solskiverne var stillede op, hvor der aldrig kom Sol, alt stod i Vejen for hinanden, forstyrrede Indtrykket af hinanden, saarede Øjet og pinte Forstanden, der uforsigtig gav sig i Lag med at finde Glimt af Mening i det hele. Man stod sig bedst ved at lade, som om man var i Færd med at drømme en rigtig forrykt Drøm.

Om Vinteren, især naar Sneen, som nu, havde bredt et forsonende Dække over alt, lignede det mest et Stykke forstyrret Kirkegaard. Den, der havde set Haven, maatte grue ved at tænke sig, hvilke Frugter en saa forskruet Fantasi formælet med en saa forvokset Smag nødvendigvis maatte frembringe inde i Bygningen.

Da de stod udenfor Haveporten, fik Leo en forfløjen Idé, han havde tidt forfløjne Idéer. Den, der af hans overfladisk rolige Væsen sluttede til et ligeløbende Sjæleliv, tog

fejl. Der kom saare tidt ganske vildtvoksende Indskydelser, der uden Spor af Nytte satte ham i pudsige eller ubehagelige Situationer; og et niaarigt Eventyrliv havde givet en rig Jordbund for den Slags Vildskud.

,,Lad nu mig gaa ind med Vadsketøjet," sagde han til den gamle, ,,og vent De her udenfor."

,,Javel. Men der skal siges den Besked, at der er en Rift i det ene Skørt, som at min Kone ikke har lavet."

,,Det skal jeg huske."

Leo gik ind med Vadsketøjet. En ubestemt Lyst til at faa noget ualmindeligt ud af en ganske almindelig Situation, var hans eneste Drivfjeder.

En Pige lukkede op og tog tvært imod Tøjet.

Hun vilde netop til at lukke igen, da et Vindue over Døren blev smækket op, og Fruen stak Hovedet ud.

— ,,Er det Vadsketøjet. Det er altfor sent, jeg skulde have haft det for over en Time siden!"

Leo saa op.

,,Ja, jeg skulde bede undskylde saa mange Gange, og saa var der en Rift paa det ene Skørt, som de ikke havde lavet inde i Vadskeriet."

Fru Parrow blev ved at kigge ud ad Vinduet. ,,Vent lidt De," sagde hun.

,,For Pokker," sagde Leo til sig selv, ,,maaske hun har kendt mig." — Først nu faldt den Risiko ham ind. Han tænkte et Øjeblik paa at løbe, men nøjedes med at trække sin lodne Hue godt langt ned i Panden.

Konsulinden kom frem i Gangen med en Lampe i Haanden. Hun holdt den saadan, at det fulde Lys, forstærket af Skærmen, faldt paa ham.

,,Gaar De for Madam Frandsen?" spurgte hun.

„Ja, sommetider," svarede han og trak sig tilbage i Skyggen.

„Værs'god," sagde hun. Han maatte række Haanden frem, og hun lagde en Femogtyveøre i den. Hun var i en elegant Selskabsdragt og havde lange, lyse Handsker paa de bare Arme. Han turde ikke se op paa hendes Ansigt, men mumlede en Tak og skyndte sig ud. Frandsen stod heldigvis ikke lige uden for Laagen, men var gaaet et Stykke ned ad Vejen. Han vilde ikke paa nogen Maade have Femogtyveøren, og Leo puttede den da i al Stilhed ned i hans Lomme. De fulgtes ad tilbage, og det vakte den gamles billige Forundring, at hans Ledsager en Gang imellem ganske uden Grund gav sig til at le højt.

— Det vakte lige saa stor Forundring hos de fire Kunstnere og hos Godsejer Prahl, der var Konsulindens Gæster, at hun pludselig var bleven ligesom lidt forstemt. Enhver tænkte sig om, hvorvidt han havde begaaet en eller anden Bommert, men fandt ingen Brøde. Hun var bleven paafaldende tavs og stod flere Gange med Ryggen til Selskabet og stirrede ud paa Vejen. Lykkeligvis for den gode Stemning fortog den Smule overskyede Himmel sig igen i Aftenens Løb, og den blev glemt lige saa hurtig, som den var kommen.

V

Leo vilde tidlig til Ro, og der blev hurtig stille den Aften i det gamle Brænderi. Hannas Dør ud til Gangen var bleven aflaaset under det Paaskud, at en Vagabond gik rundt i Byen og tog i Dørene, og Tante Jette havde personlig forsikret sig om, at Døren ind til Klosterlængen var lukket af.

Der var da heller intet, der forstyrrede den lange Nats Fred. Tunge Skyer havde mod Aften samlet sig over Byen, og hele Natten faldt den hvide, lette Sne jævnt og tæt. Det var blikstille, og nu fik man at se, hvorledes de smaa Fnug, naar de ikke blev ophidsede af den vilde Vind, egentlig var smaa smagfulde Kunstnere, der kunde smykke hver lille Kvist paa de sorte Træer, hvert lille Fremspring paa en Bygning med de yndigste og reneste Dekorationer. Tusinde Mænds Arbejde i tusinde Dage kunde ikke have pyntet Træerne i Brænderiets Have paa en saadan Vis, som de flittige Snefug gjorde det i en eneste Nat, og det kunde navnlig ikke være sket saa lydløst, saa beskedent, med saa lidt Snakken forud, som det skete, da Kunstværket den Nat blev fuldført.

Da Solen stod op, var alt færdigt. Der var ogsaa gjort Regning paa Solen som medvirkende. Først naar den kom fra sin lange Rejse for at ofre en karrig Stump af sin Tid til det kolde Nord, først da vilde der rigtig blive noget at se. Da vilde det vise sig, at det, der i Mørket var svagt lysende Linier af Sne, egentlig var straalende, glitrende Baand af Krystal, først da vilde et beundrende Øje opdage, hvorledes Krystallerne ganske nøjagtig fulgte hver lille Kvists Buer og Takker, hvor samvittighedsfuldt Nattens Arbejde var gjort, saa at intet var glemt, intet forsømt i det rige Mesterværk, der skabtes i Stilheden, medens alle Øjne var lukkede og alle Hænder hvilede.

Og Solen kom, først rød og tung, arbejdende sig langsomt op igennem Horizontens Skybjerge, for saa endelig med eet Slag at rive det sidste Hylster til Side og springe ud som en stor straalende Blomst. Tusinde aabne Øjne vendte sig mod den, og tusinde Hænder foldede sig, medens Morgensangen viden om hilste Blomsten, der kom med Budskab fra den favre Kyst, hvor Paradiset laa.

— Der var ogsaa unænsomme Hænder, der straks skulde begynde med at pille ved Kunstværket. Men naar det endda kun var uforstandige Børn, saa fik det gaa an. Anton og Lisbeth sprang om i Brænderiets Have, og Anton slog med en Stok paa Træerne, saa at Krystallerne dryssede ned om Ørene paa ham og Pigebarnet, der skreg i vilden Sky.

Men det kom han daarligt fra. Hanna var ogsaa paa Benene og kom efter ham. Først fik han efter alle gode pædagogiske Regler en over Nakken, og bagefter fik han et Par beroligende Strøg paa Kinden og en Formaning til at se paa, hvor kønt og fint alting var i den dejlige Morgen, og

til at glæde sig over det uden at lege med det, saa at det straks gik itu.

Nej lege, — det kunde man meget bedre ude i Brænderiets Gaard. Hvor det er morsomt at se en lille Snebold trille rundt og rundt og efterhaanden vokse sig saa stor, at man ikke kan faa den til at flytte sig med Foden, men maa lægge Hænderne til, saa at det svider i dem. — Først var det blot en tilfældig Leg, men nu bliver der et virkeligt Arbejde ud af det, — vi maa se, hvor stor vi kan faa den. Lisbeth maa være med, men ingen andre. Hvor stor tror Lisbeth, at vi kan faa den?

Lisbeth mener noget i Retning af Tagrenden, men hun er jo ogsaa kun et upraktisk Pigebarn. Derimod er det utvivlsomt, at vi kan faa den saa stor, at den kan trilles hen i Porten og fuldstændig spærre denne. Og dette er jo et smukt og nyttigt Formaal at arbejde for.

Trille og trille, saa at man puster og gløder om Kap. Og saa staar den pludselig fast. Det kan ikke engang nytte at sætte Skuldrene til, for den ligger saa urokkelig, at Benene bare glider fra en i Sneen, naar man prøver paa det.

Mon ikke Hanna skulde kunne bevæges til at tage en Aktie med. Jo, Hanna er straks parat, og hun maa jo have Kæmpekræfter, for Snebolden faar en saadan Fart paa, at den triller fra os, saa at vi alle tre gaar paa Næsen.

Nu er den een Gang saa stor som den var, da Hanna tog fat, og den er næsten ikke til at faa af Stedet. Og nu siger hun pludselig, at hun ikke vil mere — den tossede Tøs. Hvad skal vi saa gribe til!

Men der kommer jo Onkel Leo. Hurra! — Onkel Leo, Onkel Leo, det var lige den Kæmpekarl, vi trængte til. Naa, hvor det gaar! han kan ligefrem tage den paa Foden og kyle

den et langt Stykke; han er utvivlsomt den stærkeste Onkel, der er til i Verden, og det er virkelig meget heldigt, at vi har faaet ham hjem fra Amerika. — Da han ikke kan magte den længere med Foden, tager han en Lægte og bruger den til Løftestang, og nu har vi sandelig snart faaet al den løse Sne i Gaarden samlet op. Det er en mægtig Kugle, en hel lille Jordklode.

,,Lad os nu lave en Snemand ud af den," foreslaar Onkel Leo.

— ,,Eller en Snekone," mener Anton, — der er noget ved Kuglen, der ubevidst minder ham om Karen Kokkepiges omfangsrige Underdel.

,,Skal du ikke have et Tørklæde om Halsen, Dreng? du har jo været syg."

,,Ja, det var i Efteraaret! Jeg havde Vand paa Lungerne, Vand paa Lungerne" — og til denne mærkelige Tekst synger og danser han omkring Onkelen.

,,Kan du lave mig af Sne, Onkel Leo?" spørger Lisbeth og sætter et skrækkeligt Nøddeknækkeransigt op.

,,Nej, hvordan skulde jeg kunne lave dine tynde Ben, men Hanna kan staa Model for mig, for en lang Kjole kan man nok magte."

,,Ja, vent saa et Øjeblik," raaber Hanna og flyver ind gennem Køkkendøren. Onkel Leo og Børnene benytter Ventetiden og dynger Sne sammen oven paa Kuglen.

— Da Hanna kom ud igen, havde hun maskeret sig saare originalt. Et hvidt Lagen var kastet over Skuldrene og faldt helt ned til Jorden i lange, dybe Folder. Om Hovedet havde hun et hvidt Tørklæde, fæstet op paa Siderne med Naale, og trukket stramt om Panden. En Stump Reb var bundet i Knude om Livet — og man var ikke et

Øjeblik i Tvivl om, hvad hun forestillede. Hun var en Nonne, saa lyslevende som de i gamle Dage havde vandret over den selvsamme Gaardsplads. Saa bly og tækkelig i Gang og Lader. Saa from og uskyldig i Blikket som hun burde de i hvert Fald have været — og var det ogsaa i Hannas Fantasi.

Hun nejede sig alvorlig med Hænderne over Brystet, idet hun kom hen til Onkel Leo.

,,Søster Hanna," sagde hun, ,,ønsker ikke at faa sit Ormehylster afbildet til sin egen Forherligelse, men kunde nogle fattige, formedelst Gaver, nedlagte ved Foden af hendes Sneskikkelse, vorde mættede, da siger hun dig Tak og beder dig gøre dig Flid." Derpaa gik hun lidt tilbage og stillede sig op paa en gammel Kasse, der laa i Gaarden. Hendes Stilling var saa lidt beregnet som vel muligt, men den var saa umiddelbart yndefuld og saa karakteristisk for den Person, hun forestillede, at en beregnet Kunst ikke kunde have gjort det bedre.

Onkel Leo havde kun i Spøg foreslaaet Billedhuggeriet, Opgaven forekom ham lovlig fordringsfuld.

— Ingen havde lagt Mærke til, at et Gardin for noget siden var bleven rullet op for et Vindue henne ved Porten, og at et Ansigt havde spejdet ud. Det vakte derfor den største Forbavselse, da Martin Lyngdal pludselig kom farende ud i Gaarden uden Overtøj og Hat, blot med en gammel Slaabrok flagrende om sig.

,,Bliv staaende deroppe," raabte han til Hanna, der gjorde Mine til forskrækket at ville springe ned. ,,God Dag, Leo, velkommen til Danmark. Jeg skal siden sige rigtig God Dag til dig, men her er noget, jeg skal have gjort. — Gaa væk Børn," sagde han og rystede Anton og Lisbeth af sig, jeg har ikke Tid" — han tog sig dog Tid til at give

dem hver et Kys. ,,I kan hjælpe mig med at skaffe mere Sne."

,,Aa, saadan en Statue som Fader lavede forleden," raabte Anton henrykt.

,,Nej, min Dreng," svarede han højtideligt, ,,meget, meget større og smukkere. Se, Leo, du har jo ogsaa, saavidt jeg mindes, Sans for det skønne. Se, her er en Skønhedens Aabenbaring, som fortjente at fæstnes i Marmor. Men vi har kun Sne, — og lad os saa tage fat."

Onkel Leo var tilfreds med at blive degraderet til Haandlanger og bære Sne sammen med Børnene. Martin arbejdede tavs og ivrig. Tante Jette kom farende ud af Køkkendøren med en gammel Havelock og en Hue, som hun anbragte paa sin Mand, der brummede gnavent over Forstyrrelsen. Hun kastede et glædesstraalende Blik til Leo, men blandede sig iøvrigt kun i Sagen med et Forlangende om, at Hanna en Gang imellem skulde galoppere Gaarden rundt nogle Gange for ikke at fryse ihjel. Dette Forslag befandtes rimeligt, og Hanna galopperede omkring med passende Mellemrum, jaget af Anton, der knaldede efter hende med en lang Pisk.

Ud af Snebunken krøb virkelig lidt efter lidt en nonnelignende Skikkelse frem; men da Martin havde faaet Afløb for sin første Begejstring, og Frostvejret lod til at være ret stadigt, lod han sig lokke ud paa en Spadseretur med Leo.

Brødrene havde meget at tale om, og Martin blev helt livlig og meddelsom. Hans Tilværelse havde, inden for Fædrelandets snævrere Rammer, snart været ligesaa broget og afvekslende som Broderens. Da Leo rejste, var han lige etableret der i Byen, gik fallit to Aar efter, begyndte en ny Forretning i en anden By med samme Resultat og var

derpaa ved ,,hvadsomhelst" i de følgende Aar, altid lige sikker paa, at nu smilede Lykken til ham, altid lige sangvinsk — undtagen netop i de Perioder, hvor den sygelige Depression anfaldt ham.

,,Men du ved ikke, hvor jeg lider paa de Tider, Leo," sagde han. ,,I nogen Tid i Forvejen mærker jeg det som et ubestemt Tryk. Det begynder saa med, at jeg ikke kan komme over at bestille noget — til sidst kan jeg ikke skrive et Brev; jeg kan gaa og tænke paa det i Dagevis, men jeg kan ikke overvinde mig selv til det. Og saa ender det med en fuldstændig Sløvhed —"

,,Som i Gaar?"

,,Ja, som i Gaar. Og værst er det at se de andre lide under det, og saa ikke at kunne gøre det mindste selv for at hindre det."

,,Kan det ikke helbredes? Er der ingen Kur —?"

,,Nej, du, der gror ingen Urt for den Sygdom. Det har slet ikke noget med mit Legeme at gøre. Jeg er jo sund og rask. Det er kun Sjælen, du."

,,Jeg ved, hvad det er," føjede han lidt efter dæmpet til — ,,det er en Slægtsforbandelse. Der hviler en Skygge over vor Slægt, — vi kan ikke blive til noget, vore Kræfter spredes til Unytte, ikke sandt, det ved du jo ogsaa. — Men hvad har vi gjort — eller rettere, hvad er der i sin Tid blevet begaaet, som vi skal bøde saa haardt for? Tænk dig, — naar jeg er syg, saa drejer mine Tanker sig udelukkende om dette. Jeg synes, jeg kommer det nærmere og nærmere hver Gang, jeg er syg, og at jeg til sidst en Gang vil faa fat paa det. Og saa vil maaske Forbandelsen hæves. "

,,Ja det er unægtelig sygeligt," sagde Leo lidt irriteret. ,,Komplet Overtro."

,,Ja, ja, Leo, du har jo nu været saa langt af Led, at du vel hverken tror paa det ene eller det andet —"

,,Det ved du ikke noget om," afbrød Leo, ,,men den Slags Slægtsforbandelser og saadan noget vil jeg ikke have med at gøre. — Naa, men hvordan kommer du dig saa?"

,,Som du saa i Dag. Pludselig. En eller anden Begivenhed givet et Ryk i mig; jeg saa Hanna staa derude som Nonne, saa giver det et Sæt i mig: det maa du modellere. For Kunstner er jeg, trods alt. Saa farer pludselig alt Blodet af Sted i Aarerne, — og saa er jeg rask."

Leo rystede paa Hovedet. — —

— ,,I Aften skal vi have det hyggeligt sammen," sagde Bedstefader og gav Kalotten et Skub, ,,nu har vi Martin rask igen. Leo skal vise os Fotografier og fortælle os mærkelige Historier. Vi ved jo egentlig saa lidt om dine Bedrifter, min Søn."

,,Fotografierne kan I faa at se," sagde Leo og hentede en hel Pakke, ,,men Bedrifterne faar jeg skylde til en anden Gang. For jeg har ingen at fortælle om nu."

,,Alle dine Slag!"

,,Jeg har kun været med i eet stort Slag — ved Tacna Da de andre stod, sad jeg fangen. Men om alt det hørte I jo i mine Breve."

,,Ja vist," lo Bedstefader, ,,og min gode Martin spekulerede jo stærkt paa at faa dig løskøbt."

,,Ja, vi spillede paa tre Kvartsedler," faldt Jette ind, ,,og hvad vi vandt, skulde gaa til at løskøbe dig for."

,,Jeg fik det nu billigere," sagde Leo, ,,for jeg gik ganske simpelt min Vej en Dag, da de ikke passede paa mig. Men jeg var dog bleven ked af det dernede, og saa gik jeg til Centralamerika, først til Costa Rica og siden til Guatemala.

— Jeg skulde være bleven i Chile. Efter Krigen kom der Revolution, der var mange, der kom godt i Vejret paa den."

,,Og fra Guatemala hørte vi næsten aldrig, — i hele to Aar."

,,Nej, der var saa megen Usikkerhed og Forvirring i alle Forhold. Men det har I altsaa til gode nu. Se nu først Fotografierne."

— Et helt fremmed Land rullede sig op gennem Billederne. Urskove og Savanner, Domkirker og usle Hytter, flotte Soldaterbilleder og pjaltede Indianere. ,,Her er en Præsidentspire," sagde Leo.

— Et smukt, ondt Ansigt med sammenknebne Læber, en broget Generalsuniform med Bændler og Guldstads og Stjerner.

,,Blev han Præsident?" spurgte Bedstefader.

,,Her er hans Morder," svarede Leo kort.

— Igen et ondt og smukt Ansigt med sammenkneben Mund og Masser af Stads paa Frakken.

,,Hvem er det?" spurgte Hanna og lagde et Billede af en ung Pige frem.

,,Nej, er det kommet med her," sagde Leo forundret.

,,Hvem er hun?" spurgte ogsaa Tante Jette. ,,Hun er nydelig."

,,Aa, det er en lille Senorita, som jeg har truffet. — Men der hører en lang Historie til hende. Den kan I faa en anden Gang."

,,Hvorfor ikke nu?"

,,Den er for lang."

,,Jamen den bliver vel ikke kortere."

,,Nej, men jeg gider ikke nu."

,,Leo skal være fri," dekreterede Bedstefader. ,,Han skal

have sin fulde Frihed. Det har alle her hos mig. Han fortæller nok en anden Gang."

,,Er de saa kønne allesammen derovre?" spurgte Hanna, næsten med lidt Uvillie i Stemmen.

,,Nej, min Pige. Hun her er en afgjort Undtagelse. Ja, de har alle smukke Øjne med lange, sorte Øjenhaar, men de er fregnede, saa det er en Gru. — Og saa er de saa dumme."

,,Er hun her ogsaa en Undtagelse fra Dumheden?" spurgte Martin.

,,Hvor I er nysgerrige. — Ja, hun er ogsaa en Undtagelse fra Dumheden."

,,Aa, lad os dog nu ikke blive ved at snakke om hende," sagde Hanna og puttede Billedet ind under de andre. ,,Onkel Leo, hvad er det for en Kirke?"

VI

Man sagde God Nat og gik hver til sit. Men Leo kunde ikke sove. Han maatte først en lang Tur uden om hele Byen og se paa Snemarkerne i Maaneskinsbelysning. Det var aftagende Maane, nogle Dage efter Fuldmaane, og klingrende Frost.

Da han rask kom ind gennem Porten, saa han Skyggen af et Menneske bevæge sig inde i Gaarden. Hannas Søvngængeri faldt ham straks ind; han standsede pludselig og traadte selv til Side i Skygge. Han blev dog hurtig klar paa, at der ikke kunde være Tale om Søvngængeri, hvem det saa var, der færdedes ude paa den Tid. Det var ikke Søvngængerens sikre og umistænksomme Bevægelser, han saa. Skikkelsen var tværtimod yderst livlig og beregnende. Den smuttede fra det ene Stykke Skygge over til det andet for at naa over Gaarden og stod et Øjeblik stille og famlede ved Klosterlængens Dør, inden den forsvandt ind gennem denne.

Et Strejf af Maanelyset havde overbevist Leo om, at Skikkelsen var hvid. Han vilde have Rede paa, hvad der foregik, og gik rask over til Klosterlængens Dør. Den stod paa Klem, og han gik ind.

Han vidste saa meget fra sit Besøg i Bygningen den foregaaende Dag, at det ikke var let at finde Vej der mellem de mange, planløst opsatte Skillerum og standsede derfor i Mørket inden for Døren. Det forekom ham, som om han i samme Øjeblik hørte en Raslen som af en Kjole, men straks efter blev alt stille.

Leo havde været med til mange mere eventyrlige og mere farefulde Ekspeditioner før, og han betænkte sig ikke paa at foretage en grundig Eftersøgning gennem alle Rummene. Men han maatte smile ad sig selv, da han instinktmæssig, før han begyndte, gjorde et Slag med Haanden ned mod det Sted, hvor Revolveren plejede at sidde, men ikke sad nu.

Forsigtig strøg han Tændstikker, hvor det var helt mørkt, og vandrede om mellem alt det gamle Skrammel. I enkelte Rum faldt Maanelyset ind gennem tilstøvede Vinduer eller gennem Huller, hvor en Sten var brudt ud; men Lyset var forvirrende, og han havde paa Fornemmelsen, at der godt kunde gemme sig adskillige Væsener i Krogene, uden at han kunde opdage dem.

Til sidst blev han enig med sig selv om, at det ikke nyttede at lede længere, og famlede sig frem i Mørke mod Udgangen, hvor han kunde se Dørsprækken. Det var vel klogest at vække Tante Jette og se, om Hanna laa i sin Seng, og om man maaske skulde forberede sig paa en virkelig Tyvejagt.

Idet han vilde lægge Haanden paa en fremspringende Murkant, rørte han ikke, som han ventede, ved noget koldt og fast, men ved noget blødt og loddent, som gav efter for Trykket og derpaa med et Sæt forsvandt.

Leo var naturligvis ikke bange for en Kat, og han var

ikke lang Tid om at opdage, hvad det var, han havde rørt ved; men den pludselige, ubehagelige Berøring fik ham dog til at udstøde et sagte Raab af Overraskelse.

Og umiddelbart derpaa hørte han ganske tydeligt en undertrykt Latter; det lød, som om det var lige over Hovedet paa ham.

,,Hanna, er det dig," sagde han, ,,der gaar og spøger herovre?"

,,Fy, Onkel Leo," hviskede det, ,,hvor kan det dog falde dig ind at gaa efter mig!"

,,Hvad bestiller du her midt om Natten?"

— ,,Jeg leger," kom det efter nogen Betænkning.

,,Ja, men lad det nu være godt med den Leg. Kom nu ned og gaa over i din Seng." Han raslede med sine Tændstikker.

,,Hvis du tænder flere Tændstikker, saa kommer jeg slet ikke ned. Det er rædsomt, du kunde jo brænde os inde allesammen."

— Der kunde undertiden — og det var jo ikke saa underligt — komme noget koldt og kommandoagtigt i Leos Stemme, naar han blev sagt imod.

,,Skynd dig nu og kom, Hanna. Ellers gaar jeg over og vækker Tante Jette og Bedstefader."

— ,,Hvad kan det dog gøre, at jeg gaar her. Jeg gør jo ingen Fortræd."

Spørgsmaalet kom ham paa tværs.

,,Du bliver forkølet."

,,Nej, jeg gør ikke."

,,I hvert Fald er det upassende for en ung Pige."

,,Upassende. Det kan jeg da ikke forstaa, at der kan være noget upassende i det."

,,Ja, skynd dig nu bare og kom."

— Der kom ingen, og han stod en Smule raadvild. Han var mere øvet i at faa Ladinosoldater og Indianere til at lystre.

Og nu begyndte hun endogsaa at græde. Først ganske smaat, men voksende lidt efter lidt.

,,Naa," tænkte han, ,,lad os nu bare tage det roligt. Hun tager jo egentlig ikke nogen Skade af at være her, og desuden kommer jeg nok ingen Vej uden med det gode."

,,Jaja, min Pige," sagde han med sit venligste Tonefald, ,,jeg har saamænd egentlig ikke i Sinde at forstyrre dine Nattevandringer. De kommer jo ikke mig ved. Men jeg er bange for, at Tante Jette skal blive forskrækket for dig."

,,Tante Jette, hun tror virkelig, at jeg er lukket inde, og desuden har hun jo Nøglen til Klosterlængen inde hos sig. Nej, hun er ikke bange. — Men, Onkel Leo, — nej, bi nu lidt, nu skal jeg komme ned til dig." —

En Raslen et eller andet Sted henne i Mørket, og saa rørte pludselig en Haand ved hans Arm.

— ,,Onkel Leo, hvad tror du, Doktoren gør ved mig, naar han hører, jeg gaar i Søvne."

,,Hvor ved du, at du gaar i Søvne?"

Hun lo nok saa tilfreds. ,,Jeg sad jo deroppe i Gaar Formiddags, da du stod her og talte med Tante Jette. Det var rigtignok rart, at jeg fik det at høre. — Men hvad tror du, Doktoren siger?"

,,Saavidt jeg ved, bruger man nok Levertran og iskolde Styrtebade mod Søvngængeri," svarede Leo, der mente, at den skrappeste Kur paa det nuværende Tidspunkt maatte være den bedste.

,,Nej, uha da, — tror du virkelig?"

,,Men hvorfor render du da ogsaa herovre? det er da virkelig en besynderlig Sport."

Hun tav lidt og betænkte sig.

,,Hvis jeg nu, — — nej, jeg vil ikke, saa vil jeg hellere gaa over i Seng."

,,Nej, hvad vilde du sige, Hanna. Du kan godt fortælle mig det."

,,Men du maa ikke le ad mig," bad hun bønligt.

,,Ikke jeg skal le det bitterste."

— ,,Det er nu ganske mærkeligt, for det er, ligesom du *skulde* være med i det. For du havde jo aldrig fundet mig heroppe, hvis jeg ikke var kommen til at le, da du rørte ved Katten. Det var virkelig sært. Kradsede den dig ikke?"

,,Nej, nej."

,,Jeg vidste godt, den laa der, for der ligger den altid om Natten. — — Nej, jeg har aldrig fortalt et Menneske om det, men du rejser jo bort igen, og saa er det jo alligevel, som om ingen vidste det. Ikke sandt?"

,,Netop."

,,Vil du saa give mig Haand paa, at du ikke vil sige noget til nogen."

Han sagde ja, og efter en Del Famlen i Mørket blev Haandslaget givet.

Hun sukkede. ,,Jeg er alligevel bange for, at jeg fortryder det. — Men nu kan jeg jo dog ikke mere komme herover. — Naa, nu kan du gaa op her langs Muren. Der er en stor Luge, og den maa du lukke op, saa skinner Maanen lige ind. Og saa maa du vende dig om. — Men du bliver vel ikke forskrækket?"

,,Det haaber jeg ikke. Jeg skal samle alt mit Mod."

Han famlede sig hen til Lugen og lukkede den op.

Maanen stod ganske rigtig lige for og kastede en bred Lysstribe ind. Da han vendte sig, kom Nonnen, hvis Snebillede nu stod fuldt færdigt udenfor, langsomt op gennem Gangen og traadte ind i det fulde Lys.

Han var ikke fri for at føle sig en Smule uhyggelig, da hun tog hans Haand. Selv Ansigtet forekom ham fremmed og ældet.

— ,,Naa, det er det, du leger. Hvad morsomt er der saa i det?"

,,Ikke noget morsomt — kun sørgeligt."

,,Det var da forbavsende," tænkte han, ,,jeg synes ikke engang, det er hendes Stemme."

,,Kun een Gang hvert hundrede Aar kan du træffe mig her," sagde hun langsomt og højtideligt, ,,ellers staar Søster Hanna i sin hvide Dragt bag Muren i den store Pille der, hvor hun blev muret inde for syv Hundrede Aar siden."

,,Saa har jeg altsaa været meget heldig," sagde han i en spøgefuld Tone for at ryste Uhyggen af sig, — ,,den Dame er svær at træffe."

,,Gør ikke Spøg med det. Vil du høre min Historie, — hvorfor jeg blev muret inde?"

,,Ja Tak, men lidt kort. For jeg begynder ærlig talt at synes, her er noget køligt."

,,Om I fryser, saa lad os gaa ind i Refektoriet, der er altid varmt."

,,Hun har unægtelig sine Klosterlokaliteter i Orden," tænkte han, da hun førte ham gennem en Gang og en lille, lav Dør ind i Bageriet, hvor der var ganske lunt, men bælgmørkt.

Han kom forsigtig til Sæde paa et eller andet, der stod paa Gulvet.

,,Søster Hanna," sagde hun, ,,var Nonne i en meget streng Orden, — meget streng. Vi maatte aldrig tale til fremmede og kun lige sige de nødvendigste Ord til hverandre. Men hun var saa glad ved at være her, fordi her var Fred. Her skændtes man aldrig, her var man aldrig bange for hinanden eller drillede hinanden; man sang og bad og malede smaa Billeder hele Dagen. Og alle var saa kærlige og gode. Men saa kom der en Dag en Ridder —

— ,,Av!" sagde han.

,,Hvad er det dog?" spurgte hun lidt utaalmodig.

,,Aa, ikke noget," sagde han skamfuld og fortrød Afbrydelsen.

,,Han havde været i Krig og var saaret, og hun skulde pleje ham. Og det gjorde hun ogsaa. Naar han kedede sig, sad hun tidt ved hans Leje og fortalte ham Historier, men naar hun saa var træt, begyndte han sommetider at fortælle, og hun hørte efter. Men det var grusomme og vilde og blodige Historier, for han havde jo ikke oplevet andet end saadan noget. — Og i Begyndelsen græd hun over dem, men senere hen forandrede det sig. Saa begyndte hun at synes om alt det, han fortalte om det vilde og muntre Liv, han havde været med til uden for Klosteret, og til sidst længtes hun saadan efter at komme til at se det og være med til det, at hun næsten ikke kunde holde ud at blive derinde."

,,Naa," sagde Leo lidt utaalmodig, ,,saa rendte hun vel med ham?" —

,,Nej," svarede Hanna forundret, — ,,nej, han skulde jo i Krig igen. Nej, han rejste selv, da han blev rask. — Men nu skal du høre, hvordan det gik med Søster Hanna. En Dag var der en Helgen, der aabenbarede sig for hende og sagde hende, hvor frygtelig verdslig hun var blevet, og saa

kunde hun ogsaa nok selv se det. Og Helgenen sagde til hende, at hun skulde selv bestemme sin Straf. Saa sagde hun" — og her kunde man høre paa Hannas Stemme, at hun ikke var saa lidt stolt over den følgende Vending — ,,at fordi hun ikke havde været tilfreds inden for Klosterets snævre Mure, saa skulde for Fremtiden endnu snævrere Mure indeslutte hende. — Og saa lod hun sig indemure."

,,Har du lavet den Historie selv?"

,,Ja — næsten helt."

,,Men hvorfor gaar Søster Hanna da igen hvert hundrede Aar?"

,,Det vil jeg ikke sige dig. — Kom, nu skal jeg vise dig noget."

Hun tog ham ved Haanden og førte ham gennem Gangen og hen til den aabne Luge, hvor Maanen skinnede. Man saa ud over Fjorden og de snedækkede Bakker. Der var en overjordisk Højhed og Ro udbredt over Naturen i den stille Nat.

,,Se, — er det ikke smukt!" sagde hun.

,,Jo, det er det rigtignok," svarede han, helt glad over, at hun kom ind paa mere menneskelige Betragtninger, hvor en almindelig dødelig kunde følge hende.

,,Der er aldrig saa smukt om Sommeren," vedblev hun. ,,Sommeren holder jeg slet ikke af, — der er saa megen Støj og Uro, og alle Mennesker er saa underlige, — om Vinteren synes jeg, der er meget mere Fred alle Vegne; du holder formodentlig mest af Sommeren, Onkel Leo."

,,Jeg har jo næsten glemt, hvordan en Vinter ser ud. — Har du tidt været herovre om Natten, Hanna?"

,,Nej, ikke tidt. Kun et Par Gange i Vinter, naar det har været Fuldmaane. — Sommetider har jeg nok syntes, at

det ikke var rigtigt, fordi de andre ikke vidste det, men saa har jeg bagefter tænkt, at jeg gjorde jo da ingen Fortræd med det, — for jeg har kun haft tændt Lys herovre lige et Øjeblik. — Og det har næsten ogsaa været saadan, at jeg ikke har kunnet lade være."

,,Det var da underligt," sagde han.

,,Ja, det er underligt," sagde Hanna. ,,Jeg skrev et lille Digt om den Nonne, og jeg gik og tænkte saa meget paa hende, at jeg til sidst næsten syntes, at, — nej, men det kan jeg ikke forklare dig; det er saa mærkeligt. — Men saadan noget har jeg for Resten altid gaaet og leget, da jeg var lille."

,,Ja, jeg husker nok, at du var en sær lille en."

,,Naar Fader og Moder skændtes, — og det gjorde de jo næsten altid," føjede hun til med et lille Suk, ,,saa fandt jeg altid en eller anden Krog i Huset, hvor jeg kunde gemme mig. Der sad jeg og drømte, at jeg var en lille Alf eller Nisse, — men det gik altid ud paa, at jeg havde en Tryllekvist, og naar jeg rørte ved Mennesker med den, saa var de ikke mere vrede paa hinanden og holdt op med at skændes. — — For jeg elsker Fred, Onkel Leo!"

Hun sagde disse Ord saa indtrængende, saa overbevist, og saa tydelig fremgaaet af smertefulde Erfaringer, at det lød, som om det virkelig var den døde Nonne og ikke et sekstenaars Pigebarn, der talte.

,,Ja, det er godt nok, min Pige," sagde Onkel Leo, — men det er sandelig et usundt Liv at gaa saadan op i sine Drømme. Det gaar ikke an."

,,Ved du, hvad jeg sommetider tror, Onkel Leo. Sommetider tror jeg, at mine Drømme — det, jeg altsaa leger, forstaar du —, at det er mit rigtige Liv, og at det, som alle de andre tror, er mit rigtige Liv, at det i Virkeligheden kun

er en Drøm. — Saadan kunde det jo godt være, — hvem kan vide det. Det ene er jo ikke mere virkeligt end det andet."

,,Nej, nu er du for slem, Hanna; nu bliver du mig skam for dybsindig. Du maa se at komme paa den rigtige Side af Tilværelsen, — ellers maa du have Jernmikstur."

— ,,Nu maa vi gaa," udbrød hun pludselig og lukkede Lugen, ,,der kunde gaa til at komme nogen i Bageriet. — Jeg vilde ellers have vist dig hele Klostret, — jeg har alt muligt herovre."

,,Ja tak, jeg er saa tilfreds med, hvad jeg har set."

,,Men du skal da i det mindste se, hvor det er, jeg sidder indemuret." Hun tog ham atter ved Haanden og førte ham nogle Skridt ind i et Siderum. Med største Sikkerhed bevægede hun sig i Mørket uden at støde paa noget Sted. — Hun bankede paa Muren; det lød hult og dumpt.

,,Her er det."

,,Det er jo en gammel Skorsten, din lille Nar. Sidder du inde i Skorstenen?"

Det svarede hun ikke paa, men sagde lidt efter klagende:

,,Saa kommer jeg altsaa aldrig herover mere; nu, jeg har fortalt dig om det, saa er det ligesom helt forandret for mig."

,,Jaja. Saa faar jo Søster Hanna Ro i Graven, det kan hun trænge til."

— ,,Det var allerede dumt gjort af mig, at jeg klædte mig ud i Formiddags i Søster Hannas Dragt. Den skulde ingen have haft Lov at se. — Og det er naturligvis ogsaa derfor, at jeg blev opdaget i Aften. Det er Straffen."

Den fantastiske Luft smittede ogsaa Leo. ,,Men nu staar jo Søster Hanna ude i Gaarden. Det er jo, ligesom hun nu var befriet fra sit Fangenskab. Og naar hun nu

smelter hen, dør hun jo virkelig for anden Gang og behøver saa maaske ikke at spøge mere i det gamle Brænderi."

— Dette Ræsonnement var af den Slags, der behagede Hanna.

,,Nej, det tror jeg heller ikke, hun behøver," svarede hun alvorlig. — ,,Onkel Leo, du har lovet mig at tie stille med, hvad du har hørt og set her."

,,Og jeg skal holde det."

— Da de stod bag Udgangsdøren, var det, som om hendes Væsen pludselig undergik en Forandring.

,,Nu bliver du staaende lidt her, Onkel Leo," sagde hun rask, ,,for du kan ikke komme saa let over Gaarden som jeg og tænk, om Tante Jette kiggede ud ad Vinduet og saa os. Du lukker saa af efter dig og giver mig Nøglen i Morgen. Det er ikke Tante Jettes, det er min egen. — God Nat."

Hun gav ham et langt Haandtryk. Derpaa smuttede hun ud. Der var mere Skygge nu end før at skjule sig i, men Leo, der saa gennem Sprækken, maatte dog beundre den Behændighed, hvormed hun udnyttede hver Chance, saa at hun næsten uafbrudt var i Skjul.

Da hun var i Sikkerhed, lukkede han af og gik uden slet saa store Sikkerhedsforanstaltninger over til sit Værelse.

— Næste Morgen var Nattens fornyede Spøgeri Genstand for Mestersvendens største Opmærksomhed.

,,Se, nu har hun gaaet her igen i Nat, men — der har sandelig været et Mandfolk ogsaa, — og det kan jeg dog nu ligegodt ikke rigtig begribe."

,,Jo," svarede Anders og strøg sig med Haanden ned over Hagen, saa alle Skægstubbene knagede — ,,jo — saadan — saadan var de vel — de Nonner."

VII

Det første, som Leos Øjne faldt paa næste Morgen, da han saa ud af Vinduet, var en Gruppe, bestaaende af Martin, der gav Nonnestatuen en sidste Afpudsning, omringet af en beundrende Tilskuerkreds af Børn og Svende fra Bageriet. Dermed var straks Tilknytningen gjort til Oplevelserne i Gaar, og i det samme opdagede han, at de ogsaa havde beskæftiget ham i Drømme hele Natten. Underlig forvirret havde Danmarks Sne blandet sig med Guatemalas Palmer, og Søster Hannas blege, nordiske Skikkelse var flydt sammen med det Sydens Barn, hvis mørke Øjne den foregaaende Aften havde hilst paa Familien fra Fotografisamlingen.

Han var noget søvnig og utidig og havde mest Lyst til at krybe til Køjs igen. I det hele taget kunde han mærke, at han var rykket ud af sine Forhold. Han begyndte at sætte Pris paa magelige Stole og et godt Natteleje; han havde grebet sig selv i at være kræsen med Hensyn til Mad og var i al Almindelighed ved at blive spoleret — som han sagde til sig selv.

At bryde Tavshedsløftet til Hanna faldt ham naturligvis

ikke ind, men han var dog fast bestemt paa med al Forsigtighed at tale med Tante Jette om det underlige, sygelig-fantastiske Pigebarn.

,,Ja, du," sagde Tante Jette, da han bragte Emnet paa Bane, ,,hun kan saamænd ikke gøre for det selv, det Skind. Men ved du hvad, naar man mister sine Forældre, naar man er fjorten Aar, og saa gaar lige i den vanskeligste Tid, som det er for et Pigebarn, og tulrer rundt i saadan en Redelighed som denne her, saa maa man saamænd forbavses over, at hun ikke er bleven rent skruptosset."

,,Kunde I da ikke have taget jer af hende dengang?"

,,Vi?" sagde Jette bare i en Tone, der afskar al Diskussion. — ,,Nej, Bedstefader var jo den eneste Udvej. Og du gør dig ingen Begreb om den Menage, han og hun og Klaus og gamle Karen havde faaet stillet op, da vi kom her ved Juletid. Noget saa vanvittigt! — De havde ingen Maaltider, de gik og spiste hele Dagen og paa alle mulige Steder. Man kunde træffe Smørrebrødstallerkener paa Dagligstuebordet og Ølflasker under Sofaen, — og hvor man saa strøg med sin Haand — du gør dig ikke Begreb om det Snavs!"

,,Ja, det var noget for dig at bringe Redelighed i."

,,Jeg skal love for det. — Bedstefader havde de faaet til at lade sit Haar vokse; han gik med lange, hvide Istapper ned over Frakkekraven og saa ud. Men han var naturligvis henrykt; han havde aldrig haft saa lykkelige Dage, som siden de to Børnebørn kom til ham."

,,Hør, sig mig," spurgte Leo, ,,var det saa slemt de sidste Aar mellem Anna og hendes Mand, — de skændtes altid, siger Hanna."

,,Aa, taler hun om det, det Skind. Ja, det var vistnok

rædsomt, vi saa jo ikke videre til det. Men du ved jo nok saa meget, at det aldrig havde været rigtig godt."

,,Ja, det ved jeg. De passede ikke sammen."

,,Nej, det er vist. Hun var en — rigtig ,,Lyngdal", ja, du bliver jo ikke vred, fordi jeg kritiserer jer; du ved jo, jeg holder forfærdelig meget af jer alligevel, og sød og rar og klog, det var sandelig din Søster Anna, — men at han kunde vente, at hun skulde være dygtig og praktisk og styre hele Fabrikken for ham — havde jeg nær sagt — naar han rejste, det var sandelig hans Fejl. Det kunde jo kun give Spektakler."

,,Jeg har aldrig kunnet lide ham," sagde Leo, ,,han var en brutal Karakter allerede som ganske ung. Det er dog rart, at hverken Klaus eller Hanna synes at ligne ham. Nu skal du for Resten høre, hvad jeg har tænkt, Jette. Jeg vil højtidelig forelægge mine Dispositioner for det eneste fornuftige Menneske i Familien."

,,Nej, nu er vi to. Du regnes med til de fornuftige."

,,Tak for det. Ser du, det er angaaende Hanna. Noget maa vi gøre. Og Jernmikstur er godt, men det gør det nu ikke altsammen. — Vi maa se at sætte lidt Fart i hende; hun gaar jo altid herhjemme?"

,,Altid."

,,Hun har ingen Veninde?"

,,Nej. Siden Line Black døde fra hende, har hun ikke villet slutte sig til nogen. Jeg tror nu for Resten ogsaa, at det Dødsfald rystede hendes Nervesystem forfærdeligt."

,,Ja, det er rimeligt nok. — Nej, hun skal ruskes lidt op. Nu har jeg jo Tid til at tage mig af det. Jeg tager hende med ud at løbe paa Skøjter, maaske kan vi lære at løbe paa Ski. Vi maa se at faa nogle unge samlede her i Huset."

— ,,Men de maa ikke spille Komedie, Klaus bliver tosset!"

,,Nej, det behøver de jo ikke. — Men i det hele taget noget Livlighed. Det kan I allesammen have godt af. Der er saadan lidt muggent og forgemt ved jer — ligesom ved Klosterlængen."

,,Ja, sagde jeg ikke nok, Leo, at naar jeg fik dig herover, saa —!"

— — Klaus havde ikke glemt den sortøjede Guatemalapige, og da de atter om Aftenen sad samlede og havde Fotografierne fremme, ledte han efter hendes Billede. Men det var ikke til at finde.

,,Formodentlig," sagde Onkel Leo, ,,har jeg sendt det af Sted i Formiddags sammen med en hel Bunke, som jeg sendte over til min Ven Douglas i Skotland; de var laante af ham."

,,Men der hørte en Historie til hende," sagde Bedstefader. ,,Lad os nu faa den og gør dig ikke kostbar."

Leo sad lidt og tænkte sig om. —

,,Naa, jaja," sagde han endelig smilende. ,,Hvorfor jeg har holdt igen paa den, er egentlig fordi den saa at sige tilhører min Ven Douglas. Han er nemlig Hovedpersonen i den, og jeg er kun Medspillende. — Men da I ikke kender ham, og han ikke jer —"

,,— saa kan du godt komme med den," sagde Tante Jette afgørende. ,,Men du kan vente et Øjeblik, til jeg faar fat paa Børnenes Strømper. Saadan noget kedeligt Arbejde glider bedst, naar man har Underholdning. Det er vist for Resten bedst, at de kommer i Seng."

Livlige Protester fra alle Sider.

,,Historien er vel ikke anderledes, end —" siger Tante Jette og slutter Sætningen med et Par løftede Øjenbryn.

,,Nej, nej," siger Onkel Leo, ,,den kan i hvert Fald læmpes derefter. — Men nu gør I saa megen Forhaandssnak, at jeg bliver helt flov ved at skulle fortælle den Smule Oplevelser. Nej, jeg kunde egentlig ligesaa godt fortælle jer om en Diligencetur nede i Chile, som —"

,,— Nej, Leo," sagde Bedstefader bestemt, ,,nu vil vi have den om det sortøjede Pigebarn, for den er vist interessant. — Naa, hvad bliver det til? Hvor kender du den Douglas fra?"

,,Vi var Kammerater nede i Chile, og vi fulgtes ad, da vi gik til Guatemala. Han er en storartet prægtig Fyr, en rigtig Skotte. Han siger ikke meget, men han er en lun Kammerat, der er ingen, der løber med ham. Og forvoven som en Ulykke."

,,Er han ogsaa Løjtnant?"

,,Ja, han beklæder samme høje Værdighed som jeg. Jeg er ikke bleven mere, end da jeg rejste. — Vi to var, saa vidt jeg ved, de eneste fremmede i Armeen derovre."

,,Var det derfor, I ikke kunde avancere?"

,,Aa nej; men man kommer ikke frem, uden man kender en eller anden Senor, der staar sig godt med Regeringen. Men saa kan man ogsaa blive General straks. Alt gaar med Lodder; det er en farlig Redelighed. — Læste I ikke i Aviserne om Præsident Barrios?"

— ,,Nej, jeg mindes ikke."

,,Nej. Guatemala ligger jo langt væk. — Det var en dejlig Karl, kan I tro. Han kunde regere dem, saa de ikke turde kny. De fortalte om ham, at han engang havde ladet en hel Mængde af sine politiske Uvenners Damer arrestere,

og saa puttede han dem i Net og hængte dem op ude i sin Gaard, og de tilhørende Mænd blev puttet i Vinfade og trillet rundt paa Brostenene."

,,Det er jo næsten utroligt!"

,,Det skal være sandt. Et Par Maaneder før vi kom derover, havde der været et Bombeattentat mod ham, og det kostede mange Mennesker Livet, — ja, jeg mener ikke paa Grund af Bomben, for den gjorde ingen Fortræd, men de mistænkte blev piskede i Fængslet, til de ikke kunde mere."

,,Var der Krig der, hvor du var, Onkel Leo?" spurgte Anton, der længtes efter noget i den Retning.

,,Ikke da vi kom, min Dreng, men der blev det. De samlede Tropper, for Præsidenten vilde have alle de smaa Stater i Centralamerika samlede til een, og da de ikke vilde med det gode, saa skulde de med det onde. — Der er nok en Slags Værnepligt derovre, men der er saa mange, der slipper fri — f. Eks. alle Brændevinsbrændere, og dem er der tykt med, — men desuden kan enhver købe sig fri for en Slik og stille en anden, og derfor er det egentlig kun de aller fattigste og saa alt det værste Ros, der lader sig købe til det, som kommer i Krig." —

,,Smukt Mandskab at have med at gøre, ikke sandt Leo."

,,Jo, dejligt, Fader. Alle Befalingsmænd gaar til Stadighed med et tykt Spanskrør, som Mandskabet faar over Rygstykkerne med for et godt Ord. Ja, det er man nødt til."

— — Det ringede. Almindelig Fortrydelse. Hanna kom ind med den Besked, at det var Frandsen, der kom for at spørge, om han skulde save Brænde i Morgen.

,,Frandsen," udbrød Bedstefader, ,,aa, lad Frandsen komme ind og høre med, hvad Leo? Det vil glæde hans gamle Soldaterhjerte.

,,Værsaagod," sagde Leo.

,,Kom De kun, Frandsen, her kan De faa Krigshistorier at høre."

,,Har jeg sagt, at det er Krigshistorier?" sagde Leo.

Frandsen kom ind, forfrossen og beskeden og anbragte sig paa Kanten af en Stol. Først maatte Hanna ud at hente en Kop The til ham, saa maatte Frandsen give en Beskrivelse af den sidste Nyhed om en Dreng, der havde været ved at drukne, og saa først fik Leo Lov til at tage fat igen.

VIII

Douglas og jeg stod ved samme Afdeling og da Krigen med San Salvador brød ud, kom vi ikke med Hovedhæren, men med en mindre Afdeling, der skulde foretage en omgaaende Bevægelse paa venstre Fløj.

Det var lige i den varmeste Tid, i Begyndelsen af April, og vi havde det drøjt under Fremrykningen. Fjenden kunde vi foreløbig ikke vente at se noget til, vi havde ikke passeret Grænsen endnu, — og der var vist for Resten heller ikke nogen paa den anden Side af den. Spektaklerne lavede vi selv, Soldaterne deserterede i Skarevis, og det var ikke muligt at passe paa dem, især naar Marschen gik gennem tæt Skov.

I gør jer ikke Begreb om, hvordan saadan en Skov — en rigtig Urskov — ser ud. Træerne er vældige og staar lige klods op ad hinanden, og de er lige saa tæt overspundne med Lianer, saadanne Slyngplanter, der kan være saa tykke som min Arm. Ja, endog i selve Træernes Bark gror der Masser af Planter, — jeg kender selvfølgelig ikke Navne paa dem, men jeg saa da, at der var en hel Del Orchideer derimellem. Underskoven er Buske og Kaktus af de mærkeligste Former,

f. Eks. lange Søjler, helt bedækkede med Torne, — og naturligvis alle de Slags, vi ogsaa har i Urtepotter, men bare mange Gange større og frodigere. Der er temmelig mørkt at gaa, for Løvet fra Træerne lukker tæt til foroven, og mange Gange hænger det langt ned som et fint, fjedret Net. Og tænk jer saa et Træ — og dem er der mange af —, hvor Rødderne stikker saa langt op over Jorden, at de danner hele store Buer, som man kan ride ind igennem. Er det ikke løjerligt?

Og alt det, der myldrer og kryber og kravler inde mellem Buskene i saadan en Skov! Man faar knap at se, hvad det er, før det er smuttet væk, naar det da ikke netop er en Slange saa tyk som saadan og en ti, tolv Fod lang, der ikke gider sætte saa stærk Fart paa. Og pludselig, som man gaar, bliver der ligesom et helt broget Snevejr om Ørene paa En. Det er saa Tusinder af Sommerfugle, der har siddet i en Klump paa en Trærod og nu flyver til alle Sider, idet man nærmer sig. — Ja, der er sandelig noget at se. — Det er naturligvis kun de første Gange, man er optaget af det, for det er forfærdelig sløvende saadan at vandre Time efter Time og at trave gennem den Uendelighed af Blade og Stammer, — Øjnene lider navnlig. Og saa at skulle gaa og passe paa de Asener hele Tiden, at de ikke stak af. Det var sandelig en drøj Tur.

Naa, den fik ogsaa Ende. Vi kom ud af Skoven, fik slaaet en Slags Lejr og stillet nogle Forposter ud, og saa kunde vi hvile. Det var den 2. April; det blev en berømt Dato derovre. Da vi sad ved Ilden, kom Kaptajnen meget hemmelighedsfuld og betroede os en Nyhed, som ingen af Mandskabet maatte faa at vide. Der var kommen Bud til ham om, at Præsident Barrios var falden samme Morgen,

da han i Spidsen for en Stormkolonne gik løs paa Fæstningsværkerne omkring en lille Grænseby i San Salvador.

Den Nyhed betød ikke saa lidt for os. Det var ganske uberegneligt, hvad der nu vilde ske, naar Præsidenten var falden. Tænke synderlig langt ud i Fremtiden var der ganske vist ingen af os, der var forfaldén til; det var da ogsaa mest den Virkning, det vilde have paa vore Folk, naar de uundgaaelig fik Nyheden at vide, der beskæftigede os.

Om det laa vi og snakkede paa vore tørrede Oksehuder, medens min skikkelige Oppasser Ciril ristede nogle Bananer og kogte en Taar Kaffe til os. Ham vilde jeg ønske, I kunde faa at se. Han var fuldblods Indianer, og hans ydre Fremtoning var nærmest kun en Blanding af Laser og Smuds, men indenfor det havde han et saa trofast og skikkeligt og godmodigt Hjerte, at det vilde have været en ren Gevinst for de fleste af de hvide derovre at være i Besiddelse af det.

Vi havde en hel Mængde Indianere med i Korpset, — nærmest som Pakdyr og Kokke og Oppassere. De var ikke værnepligtige. Regeringen vilde ikke øve dem i Vaabenbrug for ikke at føre dem i Fristelse til at gøre urigtig Brug af Riflerne, til at skyde deres Plageaander med. Det maatte de utvivlsomt tidt føle sig fristede til. Mellem disse stakkels forkomne og forplagede Trældyr gik der et Fremtidshaab, som de stille hviskede til hverandre om, — at engang vilde de gøre et stort Oprør, myrde alle de fremmede og atter regere deres eget Land. Det var et Bevis paa Cirils elskværdige Karakter, at han engang i dybeste Fortrolighed lovede mig, at han nok skulde sige til lidt før Oprøret skulde være, for at jeg i Tide kunde salvere mig.

— Det var en dejlig Nat, en saadan Nat, som man ligefrem kan blive ved at føle Længsel efter. Papegøjerne, der

havde holdt et forfærdeligt Hus i Trætoppene, havde endelig indstillet deres Sangøvelser, og Stilheden blev kun afbrudt af svage og ubestemte Lyde fra Skoven. Den straalende Stjernehimmel hvælvede sig over os; vi laa paa Ryggen og stirrede op mod de tusind klare Lys, medens en stor Palmes Blade gyngede graciøst i Nattevinden over Hovederne paa os.

Men Moskitoerne, der i tusindvis var rykket ud fra en lille Flod i Nærheden, blev lovlig generende. Sove kunde vi ikke, og vi kedede os lidt. Desuden kunde Douglas aldrig finde sig i at være længe i Ro. Han maatte paa Eventyr.

Før det blev mørkt, havde vi været en lille Trip ude i Terrænet. Vi havde set en gammel forfalden Kvæghacienda, der saa ret ubeboet ud, men den havde dog pirret Douglas' Nysgerrighed, og nu foreslog han, at vi skulde gaa derhen og se, hvad den indeholdt. Jeg lovede mig ikke meget af Turen og vilde først ikke, men saa fandt han pludselig paa, at vi absolut burde gaa derhen for at se, om muligvis nogle af Mandskabet havde fundet paa at putte sig væk der, og til sidst rejste jeg mig da og drev med.

Undervejs var vi flere Gange ved at fortryde Udflugten. Vi kom over en Slette, hvor hele Jordbunden var belagt med visne Rør, der viklede sig om Benene paa os, saa at vi hang fast hvert Øjeblik, og tilmed kunde vi ikke finde Haciendaen igen. Vi skulde efter Beregningen have passeret vor Forpostkæde, og vi havde ikke set noget til den. Endelig stødte vi — i Ordets bogstavelige Forstand — paa en af Forposterne, idet Douglas rendte Panden mod Støvlerne paa Fyren, der havde sat sig op i et Træ for at kunne sove tryggere. Vi stod lidt og saa paa ham og overvejede, om vi skulde give ham et ordentligt Rap. Men da Slyngelen

rimeligvis saa vilde have vrælet af alle Livsens Kræfter og skaffet os forskellig Ulejlighed, lod vi ham sove.

Lidt efter saa vi et Lys. Det gik vi efter, og lidt efter igen hørte vi en fjern Vrælen og Syngen af mange Mennesker. Endelig dukkede Haciendaens lave Tag op for os, og vi kom forbi den Samling af usle Indianerhytter, der omgav den.

Vrælene kom fra dens indre Regioner, og vi kravlede over halvraadne Planker og nedfaldne Træstumper fra Verandaen, hen til et Vindue, gennem hvilket Lyset skinnede. Da vi forsigtig kiggede ind, saa vi et Syn, der vilde have bragt en evropæisk Officer med evropæiske Begreber om Mandstugt til Fortvivlelse.

En femten til tyve Soldater støjede og tumlede inde i det store Værelse bag Verandaen. Et Par osende Vokslys stod klæbede paa Bordet og paa Hylderne ved Væggene og gav saa meget Lys, at Selskabet kunde finde Vej til et Par Dunke med Aguardiente, der laa i en Krog. Størsteparten af disses Indhold var utvivlsomt allerede gaaet i Hovederne paa Folkene, for de var aldeles ustyrlige. Et Par Stykker laa og brødes paa Gulvet, men de fleste var i Færd med at opføre et Art Krigsdans, hvor hver Tur endte med, at de som rasende sparkede løs paa en Dør i Baggrunden af Stuen.

Denne gik saa pludselig op, og en tyk Indianerkvinde kom frem i Døraabningen. Hun gav dem en ordentlig Skylle af Skældsord paa en eller anden hæslig Indianerdialekt, som ingen af os forstod, men hendes Minespil var talende nok. I Begyndelsen tog de det fra den gemytlige Side og vred sig af Latter, men da Døren med et Smæld var bleven

lukket i, tog de fat paa at bryde den op, og det lykkedes efter en hel Del Slid.

Vi havde indtil nu staaet lidt uvisse om, hvorvidt vi vilde skride ind. Saavidt vi kunde skønne, havde kun et Par af dem Riflerne med, men Sidevaaben bar de alle, — deres sunde Fornuft kunde vi nemlig paa Grund af Aguardienten ikke rigtig regne med. Vi var begge bevæbnede. — Jeg var et Øjeblik stærkt optaget af at kigge efter, om det var Geværer, der stod henne i en mørk Krog, og saa derfor ikke straks, hvad der foregik ved Døren. Men jeg hørte pludselig Douglas udstøde et højt Raab og springe af Sted over Planker og Spær. Og da jeg drejede Hovedet, fik det, jeg saa, mig til at følge efter ham hen mod Indgangen, i den størst mulige Fart.

De drukne Soldater kom nemlig ud af Døren til Sideværelset slæbende med den tykke Indianerkvinde og med en ung Pige, der skreg og strittede imod af alle Kræfter. Der var en saadan Forvirring og Raaben, at ingen lagde Mærke til os, før vi var komne ind og var lige henne ved dem. Vor Indgriben var lige saa pludselig som virkningsfuld. Douglas tog et Par Stykker i Kraven, rystede dem og kylede dem fra sig hen ad Gulvet, og jeg spændte Ben for et Par andre, saa at der i et Øjeblik blev Luft omkring os. De to Kvinder forsvandt som et Lyn ind bag den molesterede Dør.

I Begyndelsen blev Slynglerne en Smule benovede. De kendte os; et Par Stykker hørte til vort eget Kompagni, og der sad jo altid nogen Respekt i Blodet.

„Af Sted med jer," kommanderede Douglas og pegede paa Døren.

Det lystrede de ikke. De helt fulde gloede bare dumt paa os, og de halvfulde mumlede noget og saa til hverandre.

„Gør nu ingen Dumheder, Folk" sagde jeg i en rolig Tone, „I er gaaet fra Lejren uden Tilladelse, og det kan blive jer en dyr Spas."

— Men saa traadte der en Fyr frem foran de andre. Den mest udprægede Skurk, jeg nogen Sinde har kendt. Han stod ved vort Kompagni, og vi havde altid Vrøvl med ham. Dagen i Forvejen havde Douglas ladet ham krumslutte, — hvad vi gør derovre paa en saare praktisk Maade, idet Manden faar Geværet stukket ind under Albuen og Knæhasen og bliver lagt paa Jorden i denne meget lidet magelige Stilling. — Han begyndte paa en lang „Oration", — de er fødte Folketalere allesammen — fuld af de svulstigste Vendinger i det skrækkelige Guatemala-Spansk. Vi var fremmede, Englændere, der var uværdige til at befale over Folk af en saa ædel og nobel Nation, der var født til den mest ubegrænsede Frihed og til at herske over alle andre Nationer, — og vi kunde bare gaa Pokker i Vold, sluttede han lidt plat, ellers skulde han bukke begge Ender sammen paa os eller saadan noget.

„Er du saa færdig?" spurgte Douglas. Jeg kunde se, det kogte i ham.

Fyren saa det ogsaa og indsaa, at nu maatte der ske noget. Han gjorde et pludseligt Spring hen til Krogen og snappede et Gevær. Jeg trak Revolveren frem, men kom ikke til at bruge den. Thi Douglas sprang ind paa ham, vristede Geværet fra ham, og inden man kunde tælle til tre, drev han ham et Slag med Kolben i Hovedet, saa at han styrtede om paa Stengulvet.

Jeg kendte mine tapre Fyre godt nok til at vide, at

dette Argument vilde overbevise dem, og at Historien nu vilde være forbi med det samme. Det slog ogsaa til. De, der stod sikrest paa Benene, tog ganske stilfærdig Folketaleren ved Arme og Ben og bar ham ud, og de andre ravede efter, som de bedst kunde.

Vi fulgte dem til Døre, og da de var et Stykke borte i Mørket, udstødte de et oprørsk Hyl, der gav Genlyd vidt om. Saa forsvandt de i Retning af Lejren. „Ja, vi burde vel egentlig gaa efter dem", sagde Douglas og saa paa mig med et lidt forlegent Smil.

— „Først maa vi da se, hvad der blev af Damerne," svarede jeg, der gættede hans Tankegang. „De kunde jo være døde af Skræk."

Vi gik da ind gennem den smadrede Dør. Den førte ind til et lille Værelse, der var tomt og umøbleret. Vi stod lidt og saa paa hinanden.

I det samme aabnedes en Dør til den næste Stue, og en statelig, hvidhaaret Señor stod bukkende paa Tærskelen. Han var ifort lang sort Frakke, ulasteligt Kravetøj og havde Guldlorgnet, der dinglede i en lang Snor. Vi var lige saa forberedte paa at se en Orangutang eller et lignende Væsen som paa at se en saadan Gentleman i disse Omgivelser.

„Don Felix Quiñonas. Meget rigtig, mine Herrer," sagde han, „vær saa god at træde nærmere."

Vi bukkede saa pænt, vi kunde, og fulgte ham ind. Det var et stort, hyggeligt Værelse, møbleret med Kurvemøbler. Et Skrivebord med en Mængde Papirer stod ved Væggen, en lille Lampe brændte foran et Madonnabillede i et Hjørne, og en flot Hængelampe lyste Stuen op. Der var Træskodder for begge Vinduerne.

„Vær saa god at tage Plads." Vi satte os i et Par Lænestole ved Siden af Skrivebordet. Han hentede en

Flaske Vin og Glas i et Skab, skænkede for os og satte sig ned ved Bordet, hvorpaa han gav sig til at lege lidt med en Papirkniv. — ,,Nu, mine Herrer," begyndte han, ,,lad os forhandle som Gentlemen. De er Gentlemen, det ser jeg, og De vil ikke misforstaa mig, naar jeg lykønsker Dem til, at det blev Dem, der var de heldige."

Han løftede sit Glas og hilste paa os. Vi hilste igen. Stum Forundring.

,,Hvorledes De har baaret Dem ad med det, det forstaar jeg ikke," vedblev han, ,,men alt har jo Øjne og Øren i dette Land. Som sagt, jeg haaber, at vi vil blive gode Venner."

Han tog en Nøgle frem, lukkede en Skuffe i Skrivebordet op og tog en Del Sedler — vistnok en to tre Hundrede Realer — op af en Kasse. Dem lagde han paa Skrivebordet foran og lagde sin Haand oven paa dem.

,,Det var særdeles hensynsfuldt, mine Herrer, at De sendte Deres Folk bort. Jeg haaber ogsaa, at De til Gengæld vil skønne paa, at jeg har gjort Dem saa ringe Ulejlighed. Som De ser, er jeg en gammel Mand, og jeg sætter ærlig talt, ikke Pris paa at udsætte mig for Natteluften; derfor blev jeg her ganske rolig og modtog Dem i min Stue. Vi kommer jo nok overens."

— Douglas sad og saa mægtig dum ud. Jeg haaber, at jeg har gjort et lidt kløgtigere Indtryk. I hvert Fald dæmrede der da en Forklaring for mig.

,,De kan nok begribe, at jeg ikke har store Kapitaler med herude, et Par Hundrede Realer er alt, hvad jeg kan byde Dem hver. Men en Anvisning paa det tredobbelte Beløb paa min Svigersøn i Antigua hjælper jo godt, ikke sandt?"

Han havde henvendt Ordet til Douglas, og det var uhyre grinagtigt at se de to sidde og se paa hinanden. Douglas' maabende Forbavselse gjorde efterhaanden den anden usikker og forvirret. I Øjeblikket stod Forhandlingerne ganske stille.

Til sidst forbarmede jeg mig og sagde:

,,Ved De, min Herre, at Præsident Barrios er falden i en Træfning i Morges?"

Han blev helt bleg, og hans Læber bævede af Sindsbevægelse.

,,Er det en sikker og paalidelig Efterretning?" spurgte han langsomt.

,,Aldeles paalidelig."

,,Saa gid han brænde i Skærsilden i tusinde Aar!"

Efter dette smukke Ønske rejste han sig, bøjede først nogle Øjeblikke Knæ for Madonnaen i Hjørnet og løb derpaa hen og lukkede Døren op.

,,Teresa," raabte han, ,,Morderen er død, Tigeren er fældet, — der er ingen Barrios mere!"

Pigebarnet, vi havde set før, fløj ham om Halsen og han trykkede hende ind til sig. Derpaa vendte han sig om til os med hende ved Haanden. ,,Min Datter, Señores. — Dette er i Sandhed en Glædesdag. Gid Himlen skænke os mange saadanne. Fortæl mig mere om Røverens Endeligt, det fryder mig at høre det."

Jeg fortalte den Smule Detailler, jeg vidste, og imidlertid benyttede Douglas sig af Lejligheden og begyndte at konversere den unge Dame.

Det hører ellers til god Tone derovre, at en ung Pige er saa tilbageholdende som muligt. De bliver meget strengt

opdragne, og da de som sagt af Naturen ikke er synderlig kvikke, er det tidt et Hestearbejde at slaa et Ord ud af dem.

Hun var dog en Undtagelse. Maaske ogsaa den nylig overstaaede Skræk havde løsnet Tungen. Hun snakkede frejdigt op; jeg hørte et enkelt Brudstykke af Passiaren.

,,Jeg vil drømme om det Øjeblik hele mit Liv, sagde hun, ,,det frygtelige Øjeblik, da Soldaterne brød ind til os."

,,Gid De vilde," udbrød den frække Knægt til Douglas, — ,,gid De vilde, saa vilde jeg jo ogsaa være med i Deres Drømme!"

Don Felix har formodentlig ogsaa hørt denne Tirade, — den tog sig pragtfuld ud paa Spansk — thi han vendte sig hurtig om og gav den rødmende Pige Befaling til at sætte nogle solidere Forfriskninger frem.

Jeg protesterede og sagde, at vi maatte af Sted, men Douglas var ikke til at faa af Pletten. Der blev dækket op for os med alle mulige Herreretter, og vi blev sat ind i hele Don Felix' sørgelige Historie.

Han havde været Kongresmedlem, var rig og anset, men hørte til de ,,Servile", Barrios' Modparti, og havde haft mange personlige Sammenstød med ham. Da Bombeattentatet kom, mente Præsidenten, at nu var den gunstige Lejlighed der til at komme gamle Uvenner til Livs. Don Felix fik i yderste Øjeblik Nys om, at han skulde fængsles, og flygtede. Først flakkede han i flere Maaneder om fra Sted til Sted, stadig sporet af Barrios' Spioner. Han havde været Embedsmand i en af de nordlige Provinser og havde mange trofaste Venner blandt Indianerne der. — De gemte ham saaledes engang i en Kælder, stillede et Alter ovenpaa Lemmen og foranstaltede en religiøs Fest, medens Spionerne gennemsøgte hele Huset. —

I det sidste halve Aar havde han boet i den forfaldne Hacienda, hvor Datteren frivillig havde delt hans Landflygtighed. Forskellige Omstændigheder tydede paa, at Barrios havde opdaget hans Skjulested, men dels var han træt af den idelige Omflakken, dels stolede han paa, at han kunde slippe fra det første Sæt Forfølgere ved Hjælp af Universalmidlet i alle vanskelige Tilfælde derovre: en passende Anvendelse af klingende Mønt.

Vi lo af Misforstaaelsen, og han puttede tilfreds sine Sedler ned i Skuffen.

,,De tror, at enhver Officer vilde have taget mod Deres Penge," spurgte Douglas.

,,Enhver!" svarede han. ,,Jeg kunde jo ikke forudsætte det Tilfælde, at der blev sendt to Udlændinge efter mig."

,,Og vilde da ikke vedkommende alligevel have forraadt Dem?"

,,Uden Tvivl. Men jeg vilde have vundet Tid. Og Tid var mig alt. Jeg vidste, at Krigen var udbrudt, og at Barrios i Løbet af nogle Dage vilde være uden for Landets Grænser med Hæren. Saa vilde jeg ile tilbage til Hovedstaden.

— Da vi omsider brød op, holdt han en lang Oration til os; den svømmede over af de drabeligst klingende spanske Fraser, og den sluttede med, at hvis vi vilde besøge ham, naar han og vi atter kom til Hovedstaden, hvor han nu vilde komme til Hæder og Værdighed igen, saa vilde han til Tak for i Aften gøre noget for os og anbringe os i civile Stillinger, ,,hvor der var noget at gøre", hvilket Udtryk derovre er en officielt fastslaaet Betegnelse paa et Embede, hvor man i Ro og Mag kan snyde og bedrage Stat og Kommune

og Privatfolk uden at risikere at komme i mindste Ulejlighed for det.

Vi takkede ham rørt.

— Næste Morgen fik vi at vide, at Soldaten, der havde faaet Kolben i Hovedet, ikke alene var kommen til Live igen, men endogsaa var deserteret.

,,Saa meget des bedre," sagde Douglas. ,,Faar jeg nu nogen Sinde fat paa ham, kan jeg gøre kort Proces med ham som Desertør. Det er en Fordel."

— ,,Men nu," brød Leo pludselig og hurtig af, ,,er Lisbeth saa søvnig, at hun er ved at falde ned af Stolen. Saa nu holder jeg op."

,,Hvad," udbrød Bedstefader, ,,er der ikke mere!"

,,Ikke i Aften."

,,Du duer ikke til at fortælle Romaner, Leo," sagde Martin. ,,De skal brydes af paa et meget mere spændende Sted. Hvorfor holdt du ikke op, hvor Soldaterne gik løs paa jer? — ,,Han hævede Kolben og — Fortsættelse følger i næste Nummer." Saadan skal det være."

,,Jeg skal tænke over det, hvis jeg skal fortælle videre en anden Gang. Nu kan jeg se paa Bedstefader, at han vil spille Skak."

— ,,Syv Par Strømper," sagde Tante Jette og saa tilfreds paa Bunken. ,,Se, det fik jeg dog ud af Krigen ovre i Guatemala."

IX

Naar en Mand har været en Række Aar i de varme Lande og derpaa kommer en Tur hjem, er der een Ting, der ufravigelig vil blive sagt om ham, — nemlig at han er kommen for at ,,hente sig en Kone.“ Han kan være kommen hjem for at besøge sin Slægt, fordi han lider af Hjemve eller fordi han ikke har flere Penge, — den offentlige Mening lader sig ikke narre. Den har paa Fornemmelsen — og forskellige Romanforfattere har bestyrket den i denne Fornemmelse — at han er kommen for at hente sig en Kone.

Man vidste altsaa Grunden til, at Leo var kommen hjem.

Da Forholdene i fjerne Lande paa Grund af Afstanden staar i en usikker og fantastisk Belysning, har en saadan Ægteskabskandidat i Reglen gode Chancer. Selv Ungmøer, der ellers har gode Evner til at veje deres Følelser af paa en økonomisk eller social Vægtskaal, hænger denne hen, naar det gælder en solbrændt hjemvendt med eksotiske Manerer. Man nøjes med et ubestemt Indtryk af, at han er noget stort derovre, med den underforstaaede Garanti, at den Mand, der rejser saa langt for at faa en Kone, ogsaa

fortjener at faa en. — I hvert Fald kan det aldrig skade at spadsere en Tur der, hvor man kan vente at møde ham, for at se, hvordan en saadan Mand ser ud, der er kommen hjem for osv.

Der spadseredes derfor ogsaa en hel Del der i Byen, og Leo havde Held til at møde en betydelig Mængde Ungmøer hver Dag.

— Hanna følte en billig Forundring over, at der var sket et stærkt og pludseligt Omslag i Stemningen overfor hende. Der dukkede en hel Del „Veninder" op, hvis Venskab kun havde ulmet svagt hidtil. En vilde spadsere med hende, en anden vilde spille firhændig med hende, men stærkest øvede dog Skøjteløbningen Tiltrækning. Det foregaaende Aar havde hun kunnet faa Lov til at løbe ganske ene, i Aar mønstrede hun en Venindekæde, der med hinanden i Hænderne kunde række fra den ene Ende af Banen til den anden. Hun tilskrev dette Omslag de Aarsager, som de vedkommende selv gad have den Ulejlighed at hitte paa, og nærede i sit rene Hjerte ingen Mistanke.

Denne Del af Onkel Leos Plan med Hensyn til hendes Opkvikkelse gik saaledes i Orden af sig selv og uden mindste Vanskelighed. — Skiløbningen, der ogsaa havde staaet paa Programmet, og som skulde foregaa paa en lang Bakke udenfor Byen, havde derimod paa en underlig pludselig Maade mistet al Interesse for Onkel Leo. En Snedker havde lavet to Par Skier, — en Nordmand vilde ganske vist ikke have kunnet gætte, hvad de forestillede —; Onkel Leo havde prøvet sine den ene Dag og erklæret dem for fortræffelige, hvorpaa han næste Dag kom hjem og smed dem hen i en Krog med den Bemærkning, at de var umulige. Stort mere var der ikke at faa ud af ham om det.

Der knyttede sig et Par Begivenheder til, som han ikke gad fortælle.

Den første Dag, da han med Skierne paa Nakken spadserede ud ad Vejen, kom der en Kane imod ham. Han saa paa Afstand, hvem der sad i den, og havde mest Lyst til at gemme sig i Grøftens Sne. Men han sagde til sig selv: ,,Lige saa godt først som sidst" og gik imod den.

,,Prrr!" raabte Fru Parrow, og Hesten blev holdt an, saa at den skurede hen ad den glatte Vej. ,,God Dag, Hr. Lyngdal. Kan De kende mig igen?"

Leo kunde kende hende og var glad ved at se hende osv. — altsammen med et Ansigt, der aldeles ikke legede med.

Hun vilde have at vide, hvor han havde været i de mange Aar; og han havde været der og der, — et Stykke Geografi, fremsat med den størst mulige geografiske Tørhed.

Om han kunde huske, da de sidst var sammen.

Nu saa han paa hende. Nej, han kunde ikke huske det.

Han syntes ikke om at kunne huske det paa saadan en flot henkastet Opfordring. Han troede, at de begge havde glemt det efter en stiltiende Overenskomst. — Han kunde ikke huske det.

Ikke det, det var da mærkeligt! — Og saa nævnede hun en rent gal Tid, et rent galt Sted og fuldstændig fejle Biomstændigheder. Og samtidig saa hun ham ind i Øjnene med et straalende Blik.

Han blev ærgerlig og saa til den anden Side.

Om han ikke vilde spise Frokost med hende og se hendes Hjem?

Nej Tak, det kunde han ikke. Han skulde ud at røre sig.

Saa fik han Lov at gaa for den Gang.

— — —

Men næste Dag, da han sad ved Foden af Bakken paa en Sten og var optaget af at reparere de hjemmelavede Sportsgenstande, kom der pludselig noget susende ned forbi ham. Det var Fru Parrow paa Ski.

Et Stykke forbi ham drejede hun flinkt omkring, stødte Staven ned i Sneen og raabte:

„Jeg har virkelig ikke glemt det! Og det er tre Aar siden, jeg har staaet paa Ski."

At dømme efter hendes Kostume skulde man ikke tro, at denne Sport havde hvilet saa længe. Hun var som taget ud af et Billede fra Holmenkollens Skiløb.

Den fodfri Kjole og den rødkantede Hue klædte hendes raske, lille Person godt og passede til hendes tvangsløse Manerer.

„Jeg har været to Vintre i Norge med min Mand, han var norskfødt, ved De maaske? — Og De ved vel, jeg er Enke nu?"

Leo vidste det altsammen.

„Lad mig se Deres Skier! Nej, nu har jeg aldrig i mit Liv —!" og hun maatte lægge sig helt bagover for at komme til at le rigtig ud. „Hvad er det dog for et Par Slædefartøjer!"

„De bærer meget ordentlig," sagde Leo lidt stødt. „Jeg skal jo ikke være Sportsmand, saa de er gode nok til mig."

„Nej, men — hør, jeg har vist et Par hjemme, som De kan bruge. Jeg maa jo have min Fætters! Vil De selv gaa med hjem efter dem, eller skal jeg lade min Slave bringe dem herud?"

,,Tak, Fru Parrow," sagde han, ,,De skal ikke have Ulejlighed med det."

,,Ingen Ulejlighed!" Hun gjorde Mine til at fjerne sig.

,,Nej, De maa ikke, Fru Parrow, det er mit Alvor; jeg vil ikke have dem. Jeg skal hjem nu."

Han havde hidtil holdt en elskværdig kølig-høflig Tone, men ved det sidste Ordskifte var Irritationen brudt tydelig igennem.

Hun havde taget Skierne af og kom helt hen til ham.

,,Hør, De er slet ikke elskværdig imod mig, ved De det? Jeg gør mig al mulig Umage for at være elskværdig mod Dem, og De spiller fornærmet og siger bare: Nej Tak! Jeg ved ikke, hvad De mener med det. — Hvad er De gnaven over?"

Det pludselige Angreb bragte ham en Smule ud af Fatning.

,,Jeg er virkelig ikke gnaven over noget, det har De misforstaaet."

— ,,Ja, hvorfor kan De saa ikke gaa med hjem og se mit Hjem. Nu har jeg allerede bedt Dem to Gange om det. Det er da en løjerlig Idé."

Han vidste ikke rigtig, hvad han skulde svare paa det.

,,Jeg indser ikke, hvorfor vi ikke kan være ganske naturlige mod hinanden," fortsatte hun lidt efter. ,,Lad de gamle Tider være, hvad de var. De er en anden nu, og jeg er en anden nu."

,,Ja, det er netop det," svarede han kort.

,,Jeg begriber ikke, hvorfor der skal laves noget kunstigt mellem os, — og det er Deres Skyld. — Uf!" udbrød hun pludselig og stampede med Foden i Jorden, ,,hvor de Mandfolk er utaalelige!"

— Han vilde have en Ende paa det.

,,Det skal være mig en Fornøjelse engang at aflægge Dem en Visit, Fru Parrow, — for at se Deres Hjem," — han understregede en Smule, — ,,men lad os nu lade det drive over i Dag."

,,Javel. Men saa kommer De bare ikke. — De skulde saamænd gøre det med det samme."

Men han stod fast paa sit og fik sin Villie. — Dette sidste Møde var Grunden til, at Skierne pludselig ikke duede mere. Han omtalte ikke for nogen, at han havde truffet Fru Parrow, og han tænkte ikke heller paa at aflægge Visitten, der var lovet i en ubestemt Fremtid.

— I de første Dage efter sin Hjemkomst havde han kæmpet mod de Vellevnets Vaner, der sneg sig ind paa ham. Men da der var gaaet en Uges Tid, var han besejret af Hjemmelivets blødagtige Hygge, drak Kaffe paa Sengen om Morgenen og læste Romaner ved Lys til ud paa Natten. Denne Forandring undgik ikke Tante Jettes aarvaagne Blik, og hun jublede — men i diplomatisk Stilhed.

Hun havde af Naturen en ikke ringe Evne til at kunne ordne andres Sager, og den lyriske Familie, hun var kommen ind i som eneste Repræsentant for den fornuftige Menneskehed, havde bragt Evnerne til fuld Blomstring. Leo fik sin Plads i en stor fantastisk Fremtidsbygning, som hun indrettede til hele Familiens Bekvemmelighed.

Paa første Afsnit af denne lod der sig arbejde med fuld Sikkerhed. Leo maatte ikke rejse, han skulde nu slaa sig til Ro i Danmark.

Andet Afsnit laa en Del i Taage. Leo skulde giftes med Fru Parrow. Der skulde for Fremtiden foruden eet fornuftigt Menneske tillige være eet rigt Medlem i Familien.

Tredie Afsnit laa i Bælgmørke. Dette rige Menneske skulde paa forskellige Maader bringe alle vanskelige Forhold i Lave, ophjælpe Tilstanden i det hele taget, være den vidunderlige Formidler af Pengenes Trolddom, som Jette aldrig havde erfaret og derfor troede saa meget tryggere paa.

Det generede slet ikke andet Afsnit, at Jette indtil da havde anset Fru Parrow for et halvt forrykt Menneske. Da det først gik op for hende, — og det gjorde det hurtigt og klart, — at Leo maatte være kommen hjem, fordi hun i et Brev, der i Modsætning til mange forulykkede Forgængere havde naaet ham, havde fortalt, at Fru P. som Enke var flyttet der til Byen, — da dette først stod hende klart, fandt hun, at man bedømte den eksentriske Enke for haardt.

Hun fik et gammelt Billede af hende frem i sin Erindring, et Billede af en ung, noget forfløjen og koket Pige, der for mange Aar siden havde kastet sig over hende med et varmt Venskab, og som hun dengang saa sikkert havde troet skulde bære Familiens Navn. Hun havde i de Dage holdt oprigtig af hende og følt sig i høj Grad skuffet, da det blev den halvgamle Konsul Parrow og ikke Leo, der gav hende Fruenavnet.

— ,,Men jeg skal sige dig," sagde hun til sin Mand, der som hendes eneste fortrolige maatte følge Udkastet til den store Fremtidsbygning, — ,,Leo er jo en underlig Snegl. Man kan aldrig mærke noget paa ham. Han nævnede ingenting om hende, da han rejste, og han siger heller ingenting om hende, da han nu kommer igen."

,,Jamen, kæreste Jette," svarede Martin, ,,er det saa ikke, fordi det hele maaske er en Indbildning af dig."

,,Indbildning! nej, det skal du nok faa at se! jeg har mange smaa Kendetegn. — Nu kan du jo allerede se, at han

har ombestemt sig med Rejsen. Straks vilde han kun blive her fjorten Dage, nu snakker han allerede om en Maaned."

„Ja. Men det har han forklaret mig. Det er, fordi han har opgivet at besøge sin Ven Douglas i Skotland, som han oprindelig havde bestemt."

Men Jette rystede paa Hovedet. Det vidste hun meget bedre. — Og faa Dage efter Samtalen skete der noget, som hun med Rette betragtede som Grundstensnedlæggelsen til den store Fremtidsbygning.

X

„Onkel Leo!“

Det var hurtig bleven Omkvædet paa enhver Vise i det gamle Brænderi. Onkel Leo var den første, som Anton og Lisbeth hagede sig fast i om Morgenen, og den sidste, de lod sig rive løs fra om Aftenen. Onkel Leo maatte være Bedstefaders Underholdning, Martins Opmuntring og Klaus' fortrolige. Foruden at være Tante Jettes store Fremtidshaab maatte han ogsaa være „den anden fornuftige“, dele hendes forskellige Bekymringer m. H. t. „den lille Krig“, og han maatte ofre lidt Tid nu og da paa Frandsens besynderlige storpolitiske Betragtninger, der fremsattes, medens den gamle Kriger huggede Brænde ude i Gaarden, og som alle gik ud paa, at der med det første maatte komme en evropæisk Krig.

Og først og fremmest maatte han være Hannas Kavaler.

Snenonnen ude i Gaarden havde virkelig gjort Nytte, — ikke blot med at vække Martin op af Dvalen og ved at samle en hel Del Penge ind til Brændselsforeningen, idet talrige skuelystne gik ind i Brænderiets Gaard og ofrede til den — men ogsaa med at sætte en endelig Afslutning paa Hannas

Nonnefantasier. Onkel Leo følte sig overbevist om, at Turene med ham og Klaus, hvor han fortalte hende om alle de mærkelige Ting, han havde set og hørt i fremmede Lande, optog hendes Fantasi stærkere end Eventyrene fra Klosterlængen. Og han mente, at den bedste Kur mod de fantastiske Nattevandringer var at være saa træt som en Sten af Lys, Luft og Skøjteløb.

Det gik ud over det Pligtarbejde i Hjemmet, som Hanna ellers til daglig saa villig udførte, men Tante Jette var særdeles liberal. ,,Skal det være, saa skal det være. Skal det gavne hendes Nerver, saa maa jeg jo faa Tøsen inde fra Fiskerens til at hjælpe mig med Opvadskningen — lad hende saa have Ferie, medens Onkel Leo er her."

,,Vaabenhvile," foreslog Leo smilende.

,,Ja, Vaabenhvile, — vi har Vaabenhvile allesammen, medens du er her. Naar du rejser, begynder vi igen at slaas. — Men hvis du nu blev her," føjede hun prøvende til ,,saa blev det maaske en stadig Fred."

,,Nej, uha, uha! — som Frandsen siger," afbrød Leo — ,,lad os dog ikke faa en stadig Fred. Saa blev det altfor rart for alle Kællingerne, baade Frandsens og alle de andre!"

— Frosten blev ved, — blev noget, som man betragtede som en Selvfølgelighed. Der var ingen, der mere kiggede ud bag sit Gardin om Morgenen for at se, hvordan Vejret var. Vejret var ganske selvfølgelig højt og straalede med en klar Sol mod en hvidblaa Himmel, med lette Frosttaager, der splittedes Kl. otte og med en lueforgyldt Solnedgang Kl. fem. Det sidste Dampskib slap over Store Bælt, og der blev Istransport, Kullene og Petroleumen steg, og Isenkræmmerne havde ikke andet end Skøjter i Vinduerne. Alle Fortov blev Glidebaner, alle Heste blev skærpede, og Vinteren skred sin

ubarmhjertige Gang uden at bryde sig Spor om ,,Kyndelmisse Knude", om den aftagende Maane eller om noget af alt det, forfrosne og forkomne Mennesker ellers kunde finde paa at sætte deres Lid til.

Skøjtebanen var Byens Hovedinteresse i de Dage. Der voksede en hel lille By af Skure og Telte frem nede ved Havnen, en By, hvis Indbyggerantal steg med amerikansk Hurtighed. Det var ogsaa amerikansk, at Spiritus var den første Forfriskning, der udbødes, derpaa kom den varme Kaffetaar og til sidst et helt lille Konditori. Industrien repræsenteredes foreløbig kun af et Udsalg af Blaalys og Fyrværkerisager og af en lille Dreng, der solgte Sprællemænd; men man fik det Indtryk, at Byen, hvis Frosten blev ved, efterhaanden vilde flytte ned paa Fjorden og fortsætte sit Liv der. — Befolkningstætheden var enorm, til Trods for at Grænserne stadig udvidedes ved Konkurrencen mellem de pjaltede Svende, der skuffede og skovlede og fejede flere og flere Stykker af Isen rene for Sne.

— ,,Onkel Leo!" raabte Hanna; hun sad paa en lille Træbænk og saa mellemfornøjet ud.

Onkel Leo, der var en saa stor Kunstløber, at enhver uindviet vilde have gættet paa, at han havde været de sidste ni Aar i Polaregnene og ikke i Troperne, afbrød sine Øvelser og susede gennem Tilskuerkæden hen til hende.

,,Hvad er der?"

,,Aa, nu staar han der igen, den tossede Knægt."

Den tossede Knægt var en ung Herre, der skulde være Arkitekt. Saaledes profeterede han i det mindste selv; andres Dom gik ud paa, at han gik og drev hjemme hos sin Fader. Han havde fattet en brændende Interesse for Hanna, og denne ytrede sig i, at han stillede sig op med Ryggen mod

en eller anden fast Genstand og gloede ufravendt paa hende. Da hans Næse efterhaanden tog stærkere Farve af den meget Stillestaaen i Kulden, og hans Skuldre af samme Grund gik længere og længere frem for at holde Frakken stramt om den forfrosne Ryg, tabte han den Smule Skønhed, han oprindelig havde haft. Maaske Hanna ikke havde sværmet stærkere for ham alligevel, — nu var hun i hvert Fald irriteret og forplaget af hans stirrende Beundring.

,,Det er virkelig uforskammet af ham. Hvad skal jeg dog gøre, Onkel Leo?"

,,Der er vist ikke noget at gøre," sagde Onkel Leo smilende. ,,Man kan ikke forbyde Folk at se paa, hvad de synes godt om."

,,Ja, saa vil jeg hjem," sagde hun kort. ,,Jeg vil ikke være til Nar her."

,,Skal jeg da gaa over og prygle ham?"

,,Nej!" for hun forskrækket op. — ,,Men jeg troede, at —. Nej, jeg maa hellere gaa hjem."

— ,,Vil du hjem," — afbrød Klaus, der kom farende baglæns, snurrede rundt, saa Isen hvinede, og løb op i en Snebunke for at staa fast. De ni Tiendedele af hans Middagsfrihed anvendtes til Skøjtebanen. ,,Hvad vil du hjem for?"

Leo forklarede ham det, og Klaus blev meget ivrig for at faa tilføjet Arkitekten en personlig Fornærmelse.

,,Den Skurk!" sagde han, ,,han skal komme til at staa mig til Regnskab for sin Næsvished. Det er nu tredie Dag, at han generer Hanna."

Dette var saare broderligt og dramatisk oven i Købet, men forfærdede den fredelige Hanna i højeste Grad.

,,Aa, hvor det var kedeligt, at jeg sagde noget til Onkel Leo. Aa, hvor jeg fortryder det!"

Onkel Leo lo blot og satte i fuld Fart ud paa Banen igen. Den gloende Arkitekt stod saa ubevægelig, som om han var frossen fast. Den faste Genstand, han denne Gang havde til Støtte, var et Stativ, paa hvilket der hang Skøjter til Udlejning. Onkel Leo nærmede sig under mange kunstige Pirouetter Stedet og begyndte at sværme omkring det. Pludselig kom han til ved en hurtig Vending at give et af Stativets Ben et Stød. Med et stort Rabalder væltede det med Skøjter og det hele, og den frosne, unge Mand satte sig ned paa Isen, saa at det utvivlsomt har snurret helt op i Hovedet paa ham.

En hurtig samlet og ubarmhjertig Tilskuerkreds hilste Episoden med ubehersket Munterhed. Efter en flygtig Undskyldning løb Onkel Leo tilbage til Hanna.

,,Nu fik han andet at tænke paa."

,,Tror du, han stødte sig slemt?" spurgte hun deltagende.

,,Du skulde saamænd gaa over og trøste ham," sagde Klaus spottende, — ,,nej, gøre noget for Hanna —!"

Den besejrede unge Mand trak sig tilbage. Onkel Leo gik hjem, og Hanna forsødede Klaus' sidste Kvarter af Fritiden med et rask lille Løb à deux. Under dette dukkede en ny Skikkelse op paa Skuepladsen og samlede hurtig al Interessen om sig.

Fru Parrow viste sig for første Gang paa Skøjtebanen. Hendes Slave bredte et Skind over Bænken, knælede for hende og hjalp hende Skøjterne paa, og derpaa svævede hun ud paa Banen, langsomt og graciøst, medens Øjnene søgende løb om mellem de forskellige Grupper af Mennesker. Disse interesserede sig lige saa levende for hende.

Pludselig styrede hun lige løs paa Hanna, hvem Klaus netop havde forladt, og som var paa Vej hen mod Hvilepladsen.

,,Er det ikke Frøken Holm? — Jo, jeg syntes nok. De løber nydeligt."

Hanna blev helt rød i Kinderne.

,,De kender mig nok, jeg er Konsulinde Parrow, skal vi løbe lidt sammen? Jeg keder mig saadan."

Hanna kunde saa daarligt sige nej til noget, der i fjerneste Maade mindede om Venlighed. Paa den anden Side var det ikke rigtig noget for hende at blive udsat for saa megen Opmærksomhed. Men hun bøjede sig.

,,Se, jeg er jo bare en gammel, stivbenet En," sagde Fru Parrow og gjorde et Par lette og elegante Sving, — ,,men jeg elsker Ungdommen. Blot Banen et Par Gange op og ned."

Derpaa hagede hun sig fast i Hanna og var ikke til at ryste af. Det blev til mange Løb og til megen Passiar. Hanna maatte spise frosne Kager uden for Konditorskuret, hvor man stod paa Sivmaatter for at holde Varmen, og maatte finde sig i at blive opvartet af den knælende Slave, der tog Skøjterne af hende.

— Hun kom hjem yderst oprørt og indigneret. ,,Nej, hvor hun dog var paatrængende, Tante Jette. Hun spurgte om alle mulige Ting, om dig og om Bedstefader og om Onkel Leo. Og jeg skulde komme hjem til hende med det samme og se nogle udstoppede Fugle, hun havde. Og jeg ved ikke alt det."

,,Ja, det var da meget venligt," sagde Tante Jette rolig.

,,Ja, naturligvis. — Men hun er saadan — uf. Du kan tænke dig, hun spurgte, om jeg var forlovet."

,,Det var unægtelig dumt, men det var vel ogsaa kun Spøg."

,,Ja—a. Men saadan noget spøger man da ikke med. — Nej, hende kan jeg rigtignok ikke lide."

Tante Jette tænkte sit.

— Fru Parrow havde altsaa ikke gjort Lykke hos Hanna, og hun følte det selv. Hun forsøgte endnu et Angreb paa aaben Gade, men da dette ogsaa mislykkedes, tog hun fat paa et andet Medlem af Slægten, og det med bedre Held.

En Dag sad man ved Middagsbordet. Klaus havde spist sin tredie Portion Risengrød, uden at nogen havde bemærket noget særligt ved ham. Det var en utvivlsom Fejl i hans Konstitution,, der gjorde, at de Masser, han spiste, blev til lutter dramatiske Ideer og ikke til Kød og Blod; hans Appetit og hans Magerhed var lige fremtrædende.

,,Nu er jeg snart færdig paa Postkontoret," sagde han pludselig og saa sig om i Kredsen, — en Smule bleg, da han vidste, hvor meget der nu stod paa Spil.

,,Kommer du tidlig hjem i Dag, min Dreng," sagde Bedstefader, ,,det var rart, saa skal vi have det hyggeligt alle sammen."

,,Nej, jeg mener, jeg er helt færdig der," kom det hurtigt og stakaandet. ,,Jeg skifter Livsstilling. Jeg — — jeg har tænkt paa at blive Skuespiller."

,,Er du gal, Dreng," raabte Tante Jette op. ,,Kom dog ikke med saadan noget Snak."

,,Det *er* afgjort," sagde Klaus højtidelig og rejste sig for at give sine Ord mere Vægt. ,,Jeg har endelig truffet et Menneske, der har forstaaet mig, og som interesserer sig for

min Fremtid, og som vil tage sig af mig. Det *er* afgjort. Fru Parrow har talt med Direktør Rauch, og jeg faar Lov til at debutere."

Fru Parrow! Tante Jettes Bryst var et bølgende Hav af modstridende og forvirrede Følelser.

,,Hun kommer herned og taler med dig i Dag, Tante Jette."

— At det just var Tante Jette, hun skulde tale med, var for hele Familien den naturligste Sag; hun var Fader og Moder og Formynder for dem alle sammen.

Da hun paa Grund af sine modstridende Følelser var bleven ganske tavs, var der heller ingen, der rigtig vidste, hvad Parti de skulde tage. Beslutningen blev derfor tagen til Efterretning med en vis reserveret Tavshed, og Klaus hastede af Sted til sit forhadte Kontor.

Des livligere blev Familieraadet bagefter. Man ventede at høre Tante Jette fremsætte forskellige Tvangsmidler, hvorved Klaus skulde bringes til Fornuft. I Stedet derfor rystede hun blot paa Hovedet og sagde, at hun vidste virkelig ikke, hvad der vilde være det bedste.

Det blev Onkel Leo, der rejste den haardeste Modstand. Gøgl og Dagdriveri og Elendighed var hyppig forekommende Ord i hans Indlæg. Saadan en Drengs Luner skulde man ikke bøje sig for. Ingen vidste, om han havde Talent, og selv om han havde det, saa førte et saadant Talent bare til Ynkelighed.

Bedstefader gav let forvirrede Bidrag til Diskussionen med Henvisning til, at Lykken var at finde i det lykkelige Sind, og at alt kom an paa Nøjsomhed i denne Verden.

Martin var bleven meget stille under Samtalen, og

Tante Jette saa nu og da paa ham med et bekymret Blik. Bagefter fik hun fat paa ham til en mere privat Forhandling.

,,Du er da ikke ved at blive syg igen?" spurgte hun bekymret. ,,Du saa virkelig saa daarlig ud ved Bordet."

,,Nej, nej," svarede han, ,,det var kun saadanne forskellige Ting, jeg kom til at tænke paa. Tænk, om jeg havde faaet Lov at komme paa Akademiet dengang, Moster Marie tilbød at betale min Uddannelse. Saa havde meget været anderledes end nu. — Kan vi nu forsvare een Gang til at støde et Medlem af vor Familie, der vil Kunstnervejen, ud i — Fortvivlelsen."

,,Jamen, Kunstnervejen," indvendte Jette overlegent, ,,fordi han bliver Provinsskuespiller, gaar han da ikke Kunstnervejen."

Den Forklaring vilde Martin ikke tage for gyldig.

— I Mørkningen holdt Fru Parrows Slæde foran Brænderiet. Leo og Hanna flygtede i Fællesskab, gamle Bedstefader blev lukket inde i Dagligstuen for ikke ved utidig Indblanding at gøre Fortræd.

Fru Parrow omtalte straks Klaus som sin ,,Plejesøn", ,,for nu er jeg jo en gammel en, Fru Lyngdal, og jeg kunde jo godt have en Søn paa Alder med ham." — Hun vilde ikke gøre lang Snak. Klaus havde hun ad forskellige Veje hørt om og set lidt til. Han havde Lyst til Scenen og Talent, og hun vilde skaffe ham Lov til at debutere hos Rauch og understøtte ham i tre Aar, da han ikke kunde leve af sin Gage som Elev. — ,,Hvad siger Familien?"

Jette tog en rask Beslutning. Familien takkede og fandt, at det var næsten for meget af hende. Den vilde foreløbig tillade ham at debutere og afvente Resultatet deraf.

,,Jeg vil hjælpe ham paa alle Maader," sagde Fru Parrow,

,,han skal betragte mit Hjem som sit, — men for Resten blive boende her, ikke sandt, det er bedst. Saa kommer jeg og ser lidt til, hvordan det gaar med ham. — Nu bare een Ting, Fru Lyngdal."

Hun listede hen til hende og hviskede:

,,Han har da vel ikke Tæring, for jeg er saa angest for Sygdom."

,,Nej, han er saa frisk som en Fisk."

,,Ja, for han er jo saa mager. Meget sød og køn, — men rædsom mager. Naa, ja saa maa de stoppe ham ud. Det maa de om. — Hils Deres elskværdige Svoger; jeg saa, han gik, da jeg kom." —

Da Klaus erfarede Udfaldet af Samtalen, straalede hans Ansigt, og han sagde: ,,Tak, Tante, *nu* begynder jeg at leve." — Onkel Leo brummede, og Hanna sagde senere til ham: ,,Jeg kan ikke forstaa, at nogen vil være Skuespiller. Tænk at staa overfor andre hver Aften og lade, som om man er en anden."

,,Men det har du jo selv gjort, din lille Nar."

,,Jeg! nej, aldrig. Jeg *var* virkelig den, som jeg legede, at jeg var. Og der var jo heller ingen, der skulde se paa det. — Men tænk, at gøre det for Penge!"

— Tante Jette var ikke sikker paa Rigtigheden af, hvad hun havde gjort. Støde Fru Parrow bort fra Hjemmet vilde hun ikke have Ansvaret for, men sæt nu, at Klaus virkelig blev ødelagt. — Saa fandt hun i et lyst Øjeblik paa et Kompromis. Hun vilde selv gaa med Klaus til Direktøren og præsentere ham, men underhaanden vilde hun bede Direktøren gøre den unge Mand saa led og ked af Teaterlivet, at han opgav det med det samme.

Saa naaede man det hele paa een Gang.

XI

Som Romanleverandør havde Leo kun været lidet samvittighedsfuld. Han var tidt og ofte bleven prajet for en Fortsættelse af Historien om Don Felix og den lille Teresa, men han var stadig smuttet udenom. Han var iøvrigt ikke sparsom paa Anekdoter og Historier fra de brogede Oplevelsers Bunke, og man maatte uvilkaarlig faa det Indtryk, at den omtalte Episode enten kedede ham eller vakte ubehagelige Erindringer.

En Aften blev de forstyrret ved, at Fru Parrow kom for at se til sin Plejesøn. Hun kom tidt for at se til Plejesønnen, der gik i stor Spænding for, om Direktør Rauch snart vilde komme, eller om han skulde opsøge ham i en anden By. Helst vilde han debutere for sine Bysbørn; han tænkte sig Postmesteren og den storsnudede Fuldmægtig paa første Række i Parkettet.

En anden Aften fik Leo dem narret bort fra Sagen ved at opfordre Klaus til at læse en Holbergsk Komedie højt, og en tredie Aften blev ofret paa Børnene. Leo viste det mærkelige Kunststykke at være „den lille Mand", der ikke var større, end at han kunde staa paa et Bord i en Dør-

aabning, og som dog utvivlsomt var den ganske levende Onkel Leo, der baade kunde blæse paa Mundharmonika og var i Besiddelse af sine øvrige underholdende Egenskaber. Utrættelig fremstillede han derpaa Skyggebilleder og lod sin Skygge sluge Koste, Linealer og andre ellers ikke spiselige Ting til Børnenes største Jubel.

Men saa kom der en Aften, da Bedstefader sagde:

,,Nu lader vi os ikke narre længere, Leo. Nu skal vi høre mere om den lille, sortøjede og om den spanske Kæltring med det løjerlige Navn, — ja, du maa undskylde, jeg kalder ham en Kæltring."

,,Alt forladt," sagde Leo. ,,En Kæltring var han — og er endnu, og da du ikke er i Guatemala, kan det ikke gøre noget, at du siger din Mening."

Og saa maatte han til det.

— ,,Naa, jaja. — Da det er den omtalte Herre, vi skal have fat paa igen, saa vil jeg springe over Douglas' og mine egne videre Oplevelser i Krigen. Den blev nemlig ved, til Trods for at Præsident Barrios var falden. General Menendez gik for egen Regning mod San Salvador, og da det kunde være os ret ligegyldigt, hvad det hele drejede sig om, gik vi med. Felttoget var vellykket, men ikke meget indholdsrigt. Vi splittede San Salvadors lille Armé, der var om muligt endnu slettere udrustet end vor — jeg husker, at ingen af de faldne, jeg saa, havde Støvler paa Benene, — og Menendez blev valgt til Præsident af de besejrede. Det stod lidt uklart for os, om vi nu var Soldater i den ene eller den anden af Republikkernes Tjeneste, men een Ting var sikkert: vi fik ikke vor Gage udbetalt, og da det var sket et Par Maaneder, sagde vi op og vendte tilbage til Guatemala.

De gjorde ingen Vrøvl med at lade os træde ind i vore

Numre igen, — saadan en lille Orlov paa egen Haand, som vi havde foretaget, betragtedes som noget ganske selvfølgeligt, og de havde altid Brug for Officerer, der gad gøre Arbejdet; der var nok til at promenere paa Gaderne og lave politisk Rabalder. Vi indlogerede os nok saa hyggeligt tæt ved Kasernen i et lille, forfaldent Hus, der laa lige i Kanten af Byen. Bekendte havde vi ingen af, og det var os en Tilfredsstillelse, naar vi sad sammen og spillede Skak i Aftenkølingen, ikke at behøve at se paa de kedelige Mure, men at have Udsigt over et vidunderlig smukt Landskab, hvor Mangotræer og de dejlige Kokospalmer hegnede Markerne saa tæt, at det paa Afstand saa ud, som om der var en sammenhængende Skov.

Naar vi saadan sad sammen om Aftenen, talte vi tidt om det snurrige, lille Eventyr, vi havde oplevet i den forfaldne Hacienda. Don Felix havde vi ofte set paa Gaden; han var nu en saare mægtig Mand og spillede en stor Rolle. Ganske vist støttede den ny Præsident, der var bleven valgt efter Barrios' Død, sig vedblivende til det liberale Parti, men han var ikke saadan en skrap Karl til at regere som den anden, og der mumledes noget Mand og Mand imellem om, at nu kunde de ,,servile" nok snart tænke paa en lille Revolution, da de ikke blev saa stramt kørte længere. Saadan er det derovre; den, der bare tør, laver Spektakler.

Datteren havde vi ikke set. Døtrene faar man i det hele taget ikke saa meget at se; dem passer de godt paa. Mændene faar Lov at holde alt det Sjov, de vil, men hvis en af deres Damer skulde faa Lyst til at opleve lidt romantisk, saa bliver hun straks fordømt fra alle Sider.

Naa. Jeg ved naturligvis ikke, hvor meget Douglas tænkte paa den unge Dame — men han talte i hvert Fald

meget om hende, og da han saa en Dag foreslog mig, at vi skulde gaa op til Don Felix og minde ham om, at han vilde gøre et eller andet for os, var jeg ganske overbevist om, at det, han egentlig tænkte, der skulde gøres, var, at vi skulde faa en Indbydelse der til Huset, saa han kunde faa Lejlighed til at komme sammen med hende.

Jeg havde ikke noget imod at gaa med, og en Dag klædte vi os saa elegant civilt som muligt, — det er ikke fint at gaa i Uniform, — og spadserede til Don Felix' Hus. Det var en smuk og flot Bygning i en lignende maurisk Stil som den, de bruger saa meget i Spanien. Højere end een Etage bygger de aldrig for Jordskælvenes Skyld, og egentlig indbydende ser Husene ikke ud udefra med de noget døde, lyseblaa eller lyserøde Facader og de tilgitrede Vinduer. Men de er svært flotte, naar man først kommer ind gennem Porten. Gaarden er omgiven af en Søjlegang, og inde bag denne ligger Indgangen til Lejlighederne. Tidt er der Springvand, men i hvert Fald er der altid Masser af frodige Planter i Træballier og Blikkasser. Alt Husholdningsvæsenet og Staldvæsen og den Slags er forvist til særegne Gaarde, der ligger bag ved den første, saa en saadan Bygning indtager tidt et vældigt Fladerum.

Vi slog et Slag med Dørhammeren og blev lukket ind. Don Felix modtog os i sit Arbejdsværelse og kendte os selvfølgelig ikke igen. Vi maatte give et Par smaa, fine Antydninger af, hvor det var, vi sidst havde haft Fornøjelsen af at træffe hinanden. Efter at have tænkt sig en hel Del om gik det til sidst op for ham, — det var øjensynlig ikke en Begivenhed, han brød sig om at huske, — han lagde en Brøkdel af sin Værdighed væk og lod en Tjener bringe Vin.

,,Herrerne er jo Tyskere," sagde han.

Nej, Douglas var Englænder. Han sagde altid Englænder, ikke Skotte, for ikke at bringe deres geografiske Begreber til Fortvivlelse.

,,Ah, Englænder," sagde Don Felix med Pathos. ,,Englænderne højagter jeg. Det er et tappert og et nobelt Folk. — De er ogsaa Englænder?"

Det morede mig at se, hvad han vilde stille op med Navnet ,,en Dansker", som maaske ikke før var forekommet i hans Ordforraad. Men det klarede han stolt.

,,En Dansker. — Ja saa. — Det er ogsaa et tappert og nobelt Folk — hm. Jeg højagter ogsaa de Danske."

Han havde staaet op under hele Audiensen.

,,De maa undskylde mig, mine Herrer, min Tid er saa knap. Min Vogn holder udenfor for at køre mig til Kongressen. — Giv mig Deres Kort. Jeg skal erindre den Tjeneste, De har vist mig."

Han bukkede, og vi bukkede, og saa stod vi paa Gaden igen, ti Minutter efter at vi var gaaet ind.

Douglas var godt gal i Hovedet. ,,Det fik vi meget ud af," brummede han. ,,Ikke Glimt af Datteren. — Og saa Næsen mod Stuedøren tilmed."

Jeg trøstede ham med, at vi nok vilde faa mere at høre fra den Kant. Men saa snart, som det skete, havde jeg dog ikke tænkt mig det.

Allerede to Dage efter kom der nemlig en Tjener med Anmodning fra Don Felix, om vi ved Aftentid vilde se hen til ham. Allerede dette havde en venlig Klang, en Aftenindbydelse har derovre en mere fortrolig Karakter.

Vi takkede og kom. Don Felix sad i sin Blomstergaard sammen med et Par Venner, der blev forestillede for os som Medlemmer af Kongressen. Der blev hængt kulørte Lamper

op, og til Drikkevarerne og de udsøgte Cigarer gik Samtalen snart livligt. Havde man været nødt til, medens Præsident Barrios levede, at tage Vare paa sin Mund for ikke at forsvinde paa ubestemt Tid i Penitenticariet, saa tog de gode Folk sandelig Revanche nu. Det var de mest udsøgte Skældsord og Fornærmelser, de lod regne ned over den afdøde. Tiger, Hyæne, Kæmpehaj og Massemorder lød det rundt om. Vi tudede maaske lovlig meget med de Ulve, vi var iblandt, men det hele var os saa inderlig ligegyldigt.

Paa et Vink af Don Felix blev Skuepladsen forlagt ind i et af de mindre Værelser, og her fik vi Forklaringen paa den pludselige Venlighed. Man havde faaet det Indtryk, sagde Husets Herre os, at vi foruden at være Gentlemen og tilhøre en tapper og nobel Nation tillige var oprørte og forbitrede paa det nuværende usle Regimente. Derfor havde man besluttet at gøre vor Lykke. I en nær Fremtid vilde der blive givet os Lejlighed til at udføre en glimrende Daad og indskrive vore Navne med Berømmelse i Guatemalas Historie.

Kort og godt — man havde Brug for os til under en kommende Omvæltning at spille Hovedvagten i Oprørernes Hænder. De to i Byen garnisonerende Regimenter afgav skiftevis Vagten, og en Gang hver fjortende Dag eller saa havde vi Tjeneste der. Belønningen skulde være et Avancement i en saadan Fart, at det svimlede for os ved at tænke derpaa, og desuden et kontant Pengebeløb.

Heldigvis opførte Douglas sig dannet og behersket, hvad jeg nærede nogen Tvivl om, at han kunde. Han lod væsentligst mig føre Forhandlingerne, og jeg bar mig diplomatisk ad, saa at vi hverken sagde Ja eller Nej, men fik lidt Henstand.

— „Men hvorfor sagde I ikke Nej, Leo!“ spurgte Bedstefader ivrig.

Ærlig talt, fordi vi var bange. — Ikke fordi vi følte os fristede til at tjene Bestallingen og Pengene paa den tilbudte Maade, men fordi jeg ikke rigtig kunde overse, hvilke Ubehageligheder et reelt Afslag kunde medføre. Jeg gik ud paa at vinde Tid.

— Vi tænkte i et Par Dage frem og tilbage over Tingen. Det var en ganske overordentlig ubehagelig Historie, — lige farligt at sige Ja og Nej. Til sidst valgte vi den Udvej, der var den taabeligste af alle: vi meddelte i al Fortrolighed Sagen til vor Kaptajn og bad ham give os et godt Raad. Vi havde begge, syntes vi, lagt Mærke til, at han var en sjælden hæderlig Mand med Hjertet paa rette Sted.

Han opfordrede os alvorlig og indtrængende til at gøre vor Pligt, og da han havde faaet os til at love det — ja, saa gik han lige op til Don Felix og fortalte ham, hvad det var for et Par Sladderhanke, de havde betroet deres Hemmeligheder til. Havde vi sladret til ham, saa kunde vi jo lige saa godt finde paa at sladre til andre, — saadan tænker jeg mig i det mindste, at de har sluttet, efter de Anstrengelser, de gjorde for at faa lukket Munden forsvarlig paa os.

De prøvede nemlig en ikke ukendt Udvej: at faa taget Livet af os. Og det var ikke langt fra, at det var lykkedes dem.

— Før vi gik til Køjs, maatte vi altid anstille en større Jagt. Moskitoer var der ingen af, men Skorpioner var der i Massevis, og de maatte omhyggelig jages ud. Værst af alt var nogle modbydelige, fede Skruptudser — ja, det lignede de nærmest — som kunde kravle om baade paa Gulve og Lofter, og som først blev rigtig livlige, naar det blev mørkt.

Naar man angreb dem med Støvlesnuden, maatte man omhyggelig sørge for, at Angrebet førtes forfra, ellers fik man med en vis Færdighed en ætsende Vædske sprøjtet lige ind i Ansigtet, som kunde betage En Synet i mange Dage.

Vi havde da en Aften jaget os dygtig trætte og var sovet ind i den Tanke, at den nærmeste Omegn var renset. Lidt ud paa Natten vaagnede jeg saa ved, at en klam, slimet Klump dumpede tungt ned i Hovedet paa mig, og jeg for op med et Udbrud af Væmmelse. Douglas vaagnede ogsaa, og vi tændte Lys. Vi var enige om, at den omtalte Sovekammerat maatte sættes paa Porten, og vi begyndte at lede efter ham.

Vi fandt det, der var uhyggeligere.

Da vi ragede ind under Douglas' Seng, ragede vi en Mand ud, der laa og sov. Eller rettere — han lod, som om han sov og var døddrukken. — Havde Tudsen imidlertid ikke venligst ladet sig dumpe ned paa Næsen af mig, er jeg bange for, at han havde været ædru nok til at prøve Skarpheden af den blinkende Machete, der laa dragen ved Siden af ham, paa vore Halse.

Under Udsigten ind gennem to mørke Revolverløb opgav han for Resten hurtig Drukkenskabskomedien og gav sig til at klynke og bede om Naade. Han viste sig at være en gammel Bekendt, nemlig Slynglen, der havde ført an under Optøjerne i Haciendaen. Han havde jo et gammelt Regnskab at opgøre med Douglas — og for Resten ogsaa med mig — og vi var slet ikke forundrede over, at han valgte at afgøre det paa den Maade.

Naar vi ikke personlig vilde afstraffe ham, havde vi ingen anden Udvej end at aflevere ham som Desertør. Han var jo egentlig ikke greben i noget Mordforsøg, men kunde

give sig Udseende af at være en almindelig Tyveknægt, der var bleven forhindret i sin Forretning.

Vi bandt da foreløbig Arme og Ben sammen paa ham og lod ham næste Morgen føre paa Hovedvagten. Der sad han et Par Dage og forsvandt derpaa sporløst. Han var brudt ud om Natten hed det; men da vi hørte om hans Flugt, var vi allerede saa kloge, at vi nok vidste, at en eller anden venlig Sjæl havde sat en Nøgle i Laasen for ham.

Grunden til, at vi var bleven saa kloge, var den, at vi næste Dag, da vi laa i vore Hængekøjer og døsede efter Middagsmaden, fik et interessant Besøg af en anden Bekendt fra den forfaldne Hacienda, nemlig den tykke Indianerkvinde, som vi havde reddet fra Soldaternes Tilnærmelser. Vi kendte ikke hende — om ikke just med samme ophøjede Glemsomhed, som Don Felix havde vist overfor os, men med en virkelig naturlig, der kom af, at alle Indianerkvinder forekom os at ligne hverandre forbavsende.

Hun havde et lille Brev med. Der stod ingen Adresse paa det og ingen Underskrift under, men det var ikke et Øjeblik vanskeligt for os at gætte, hvorfra det kom. Skriften var stiv og skolepigeagtig, græsseligt var det stavet, — jeg er ingen Heksemester til at stave spansk, og jeg fandt dog fem Fejl i de to Linier, og Indholdet var ikke særlig opmuntrende. Ikke desto mindre bragte det Douglas i den syvende Himmel.

Der stod saadan noget som: „Vær forsigtig. Soldaten, som De slog i Haciendaen, har ondt i Sinde imod Dem."

Naturligvis udfrittede vi Sendebudet efter bedste Evne, men hun vidste intet. Saa meget lod der sig imidlertid slutte, at vor Desertør maatte have haft sin Gang i Don Felix' Hus, siden den lille Senorita kunde advare mod ham,

og at hans natlige Visit derfor sandsynligvis ikke var sket for egen Regning, men var en Kommissionsforretning.

Han var jo imidlertid foreløbig under Laas og Lukke, og vi kunde ganske hengive os til den anden Side af Sagen: det interessante i, at den, vi havde søgt saa længe, endelig havde givet Livstegn fra sig.

Vi holdt Krigsraad, medens den tykke Budbringerske blev anbragt i vor fineste Hvilestol med en udsøgt Læskedrik foran sig. Douglas var helt bleg af Sindsbevægelse.

,,Ja, vi maa jo nødvendigvis tale med hende," sagde han, ,,Brevet her siger jo ikke meget, og hun maa vel vide mere."

Jeg gav ham ubetinget Ret, og efter længere Overvejelser besluttede vi at prøve paa at faa hende til at komme hen i Teaterparken ved Middagstid næste Dag. Jeg siger ,,vi", thi foreløbig fulgtes jo vore Veje, saa længe det officielt drejede sig om at faa Oplysning om Forbryderen. Hvad han privat tænkte sig, at der videre skulde ske, maatte han selv om. Skrive turde vi ikke, men saa godt vi kunde, gjorde vi den ventende Dame Sagen forklarlig og bad hende overbringe vor Opfordring. Hun nikkede og grinede og lovede det bedste.

Et Stævnemøde er derovre, tror jeg, næsten en vanskeligere Ting end noget andet Sted i Verden. Der bliver, som jeg før har sagt, passet svært godt paa de unge Damer, og den, der opdagede, at en Datter af de bedre Huse talte med en fremmed paa Gaden, vilde føle sig moralsk forpligtet til straks at sende Forældrene et anonymt Brev med en Advarsel og et Signalement af vedkommende. Vi havde derfor ikke det bedste Haab, rent bortset fra, at den unge Dames

Interesse for os maaske slet ikke var saa stor, at hun vilde vove noget ud over det, hun allerede havde gjort.

— Vi havde valgt Middagsstunden, fordi det ikke vilde falde noget fornuftigt Menneske ind at vise sig uden for Huset paa den Tid, og det derfor kunde forudsættes, at Parken vilde være tom. Teaterparken, som de er meget stolte af, er egentlig ret tarvelig, mest mærkelig ved, at man hvert Øjeblik risikerer at rende Panden mod Træer, der staar midt i Spadserestien, men den er en yndet Promenadeplads, fordi man i hvert Fald der er fri for den halsbrækkende Brolægning, man ellers maa stolpre om paa. — Herinde var det for Resten, at de kastede Bomben efter Præsidenten.

Lidt over to slentrede vi da om i Parkens Gange og brugte vore Øjne flittig. Der var, som vi havde ventet, kun meget faa Folk. En Indianerdreng kom syngende med en Sæk paa Ryggen, og et Par brune snavsede Kvinder hastede af Sted med deres Banankurve paa Hovedet for at komme ud til deres Standplads ved Jernbanestationen.

Hvordan vi egentlig havde forestillet os hendes Opdukken, kan jeg ikke tænke mig. Vist er det, at vi blev meget forbavsede, da en broget klædt gammel Kone raabte os an fra en Bænk. Ved hendes Side sad en Skikkelse i en tarvelig Ladinapiges Dragt. Det var hende, vi søgte. Jeg følte straks en ubetinget Beundring for den Omhu og Dygtighed, hvormed hun havde gennemført sin Maskering. Ingen skulde ane, at vi havde en Dame af de højere Stænder for os.

Allerede før vi traf dem, havde Douglas, der var temmelig befippet, sagt til mig:

,,Hør du, — det er bedst, at du taler først til hende, for du var jo den, der konverserede hende næsten hele Tiden den eneste Aften, vi var sammen med hende."

— ,,Det forstaar jeg ikke, Leo," afbrød Jette ham. ,,Det var jo netop Douglas, der havde talt med hende hele Tiden."

,,Ja, det var det," stemte Hanne i med, ,,det husker jeg tydeligt."

Leo var bleven helt rød i Kinderne. ,,Aa, Snak, saa maa jeg have fortalt galt, eller I husker fejl."

,,Nej, nej, Onkel Leo," sagde Klaus. ,,Du fortalte Skam, at —

,,Nu skal I lade være med at afbryde," befalede Bedstefader. ,,Det er jo saa ligegyldigt."

,,Ja, det synes jeg med," sagde Leo lidt gnaven. ,,Nok er det, at jeg havde faaet den Rolle at være første Taler. Men jeg havde ikke sagt mange Ord, før Douglas tog Têten og bemægtigede sig Samtalen. Først drejede den sig om hendes Brev og om Desertøren, og meget forlegen betroede hun os, hvorledes hun havde kendt ham igen som en af de Soldater, der havde været med til Optøjerne, hvorledes hun derved, greben af en ubestemt Angest havde ladet hans Samtale med Faderen belure og saaledes var kommen efter, hvad der var i Gære.

Det var jo altsammen meget rart, men jeg kunde se paa Douglas, at han maaske ogsaa havde en eller anden mærkelig Ting at betro hende, og saa foreslog jeg, at den gamle og jeg skulde gaa en Vagtrunde i hver sin Ende af Gangen for at se, om Vejen var fri. Den Idé fandt han ypperlig.

Da jeg havde patrouilleret en ti Minutters Tid, saa jeg, at han greb hendes Haand og kyssede den, hvorpaa hun rejste sig. Jeg nærmede mig da for ligeledes at tage Afsked med Damen, og derpaa spadserede vi to Partier hver sin Vej.

,,Naa!" sagde jeg, da vi var kommen et Stykke bort.

Han tog min Haand og knugede den.

,,Stakkels Douglas" — det var en hurtig Kapitulation.

,,Hun er forlovet, du," sagde han, ,,eller hun tror i det mindste, at hun er det. Hun er bange for det."

Det kunde jo lyde løjerligt, men jeg skal sige jer, at derovre er meget tidt Giftermaalene Arrangementspartier, hvor den kvindelige Part ikke bliver spurgt synderlig om sin Mening. Særlig hos saadanne Folk som Don Felix, der lever og aander for Politik, spiller det en Rolle at faa Døtrene anbragt paa saadanne Hænder, der til Gengæld kan løfte Faderen op et Stykke paa den Vej, der fører til Præsidentstolen. For Præsident haaber de allesammen at kunne blive.

Den, hun frygtede for at være bestemt til, var en vis Don Teofilo, en rig Købmand. Vi kendte ham godt af Omtale, hans Smuglerhistorier var et yndet Samtalestof paa Kafé Reforma, hvor vi var Stamgæster. Et rask lille Rids, som hun havde givet af ham, viste, at hun kendte hans forskellige elskværdige Egenskaber lige saa godt som vi, og jeg skal indrømme, at det var en Ynk at tænke sig et saa friskt og yndigt Væsen som hun knyttet til ham.

Jeg forsøgte at trøste Douglas, men i mit stille Sind maatte jeg indrømme, at hans Udsigter var mikroskopisk smaa, og at det var heldigst, om han kunde slaa alt Haab om hende af Hovedet. En ukendt og fattig Udlænding i en underordnet militær Stilling og tilmed nu paa det sorte Bræt hos Faderen!

Men man véd nok, at i saadanne Tilfælde nytter det ikke stort at prædike Fornuft. Naa — jeg havde vel heller ikke baaret mig fornuftigere ad, hvis jeg havde været i hans Sted.

Han prøvede da heller ikke paa at slukke Flammen, men holdt den tværtimod vedlige. Det første Stævnemøde var løbet saa lykkeligt af, at det fristede til at prøve baade

et andet og et tredie under lignende Vilkaar. Jeg var hans trofaste Hjælper og Vagtpost, men hvad der ellers blev sagt ved de Lejligheder, er jeg fri for at fortælle noget om, da jeg naturligvis holdt mig tilbage. Jeg véd bare, at han blev mere og mere forelsket og omgikkes med vilde Planer om at løbe bort med hende til Mexiko og lignende Ubesindigheder — og det var kun det kolde Vand, som jeg idelig slog ham i Blodet, der fik ham til at se Tiden an. Der var ingen overhængende Fare. Offentlig Forlovelse var ikke deklareret mellem hende og Don Teofilo. Han var endda meget sjælden i Byen, idet han for det meste laa oppe ved Grænsen for personlig at lede sine Smuglerkaravaner.

En Ting beklagede Douglas sig lidt over. Der var i hendes Sind, sagde han, ligesom en skjult Mistro til hans Troskab, fordi han var Udlænding. Han gjorde alt for at overvinde den, men for den lille Guatemalapige, der aldrig havde været uden for Landets Grænser, og for hvem en Evropæer var Indbegrebet af noget fremmedartet og uberegneligt, var en saadan Følelse forstaaelig. Det var ligefrem Raceforskellen, mente han. —

XII

„Aa! Hvem er nu det!“ udbrød Jette ærgerlig, da det ringede. „Paa denne Tid af Aftenen!“

Det var Fru Parrow, og hun blev ikke egentlig modtaget med Begejstring uden netop af Klaus.

„Værs'god og sid ned, lille Frue,“ sagde Bedstefader. „Leo er ved at fortælle en Historie, og han kan godt blive ved. Det vilde ogsaa nok more Dem at høre den.“

„Ja, det vil det rigtignok,“ sagde hun, „uhyre!“

Men Leo vilde ikke fortælle.

„Var det ikke et af de Lande derovre, som Deres afdøde Mand var Konsul for?“ begyndte Bedstefader.

„Jeg ved saamænd ikke,“ sagde hun og slog det hen, „det var et eller andet skrækkeligt Navn, det kan jeg saamænd ikke huske. — Men jeg ved saa meget, at det var ikke saa stor en Bestilling, at han behøvede at sidde hjemme hele Dagen for den,“ lo hun op.

Latteren smittede, og hun saa sig glad om i Kredsen.

„Jeg kommer her for noget bestemt i Aften,“ sagde hun, „det er ikke af bare Længsel efter min lange Plejesøn. Jeg har to store Nyheder. — Direktør Rauch kommer her til Byen paa Onsdag.“

Klaus for op.

,,Jeg har igen telegraferet til ham og spurgt, om det saa var Alvor, at Klaus maatte debutere, og han har svaret Ja — saafremt der bare er den mindste Mulighed for det. — Naa, er han saa glad?"

Og Klaus fik et lille venligt Klap paa Kinden.

,,Det andet," blev hun ved, — ,,ja, det andet maa De nu ikke blive vred paa mig for, kære Venner, for jeg har gjort det i en god Mening, det er vist."

Almindelig Spænding.

,,Klaus, den gode Dreng, har jo somme Tider fortalt mig et og andet, som der jo heller ikke er noget ondt i, for jeg hører da næsten til Familien nu. Klaus har altsaa fortalt mig noget om den Stilling ved Livrenteselskabet, som Hr. Lyngdal har tænkt paa at søge, naar Direktør Andresen kommer hjem fra Italien. — Ikke sandt, det forholder sig jo rigtigt? Det taler jeg saa om hjemme, og saa kan De tænke Dem, saa opdager jeg, at Godsejer Prahl — ham De ved, der kommer saa meget hos mig, at han kender Direktøren saa udmærket godt, er Ungdomsven af ham og altid spiller L'hombre med ham, naar han er i København. — Nu maa vi smede, tænkte jeg saa. Det kan da aldrig skade Direktørens Helbred, at han tænker paa, hvem han skal have i sin Forretning, og naar jeg oven i Købet kan skaffe ham en saa dygtig Mand som Hr. Lyngdal. Det gik i en Fart, klip — klap. Godsejer Prahl skrev til Andresen — jeg dikterede naturligvis, — værsgod her er Svaret!"

Hun kastede et Brev hen i Skødet paa Jette.

Brevet var et imødekommende Svar paa den kære Godsejers Henvendelse. Selv om den omtalte Mand ikke var halv saa dygtig, som det lod til efter Prahls Udtalelser, saa

vilde han dog ikke betænke sig paa at anvende ham, naar en saa kær, god gammel Ven — osv. Omtalte Hr. Lyngdal maatte blot omkring den og den Dato henvende sig til en Fuldmægtig P. i Aarhus for at konferere med ham om forskellige Ting. Nærmere Underretning var sendt Fuldmægtigen.

— Der blinkede to store Taarer i Tante Jettes Øjne, da hun havde sluttet Oplæsningen af Brevet. Lyngdal havde rejst sig og gik hen og trykkede tavs Fru Parrows Haand. Fra den anden Side kom Anton, der havde lusket sig til at høre paa Onkel Leos Historie inde under et Bord, listende hen og betragtede den fremmede Dame med ufravendt Interesse.

,,Det er en lykkelig Dag, — en lykkelig Dag," udbrød Bedstefader og skubbede Kalotten op. — ,,De er jo ligefrem Familiens gode Aand, lille Frue!"

,,Aa, saadan en Bagatel," svarede hun blot. Jeg antager for Resten, at det er ved Filialen i Aarhus, — er De ked af det? Prahl siger, at han tror, det bliver i Aarhus."

Nej, det var ingen ked af. Saa kunde man komme hjem til Bedstefader paa halvfjerde Time.

,,Aa, jeg glæder mig til, at I allesammen skal komme og besøge mig," udbrød Tante Jette begejstret.

,,— Jeg melder Pas," sagde Leo tørt, ,,til den Tid er jeg paa den anden Side Jordkloden."

,,Aa," sagde Jette, ,,Sniksnak. Hvad skal du derover for igen."

,,For at passe min Bestilling."

,,Hvad er det for en?"

,,Det er at slaas," sagde han rolig.

,,Ja, det er saamænd en dejlig Bestilling. Du skulde

virkelig skamme dig. Er det en Bestilling at slaa Folk ihjel? Uf, der skulde slet ingen Krig være, det skulde helt afskaffes."

,,Ja, prøv paa det."

,,Ja, det siger jeg; det skulde afskaffes. Og naar Kongerne saa absolut vilde slaas, ja saa kunde de jo tage en Sabel og slaa løs paa hinanden, og saa kunde vi andre se paa det. Men at mine Børn skal ud og skydes, fordi en eller anden finder paa, at nu vil han tage et Stykke Land fra en anden! Nej, det skulde forbydes, skulde det!"

,,Krig maa man have en Gang imellem for at faa luftet ud; ellers bliver der for hyggeligt i Verden for alle Ærtekællingerne."

,,Ja, det siger jeg med," sagde Fru Parrow, ,,Mod, det er dog alligevel det, man holder mest af hos en Mand. En rigtig Helt — det har altid været mit Ideal."

,,Man kan vise sit Mod paa mange Maader," indvendte Jette. — Der er saamænd mange Mænd, der i det daglige Liv viser mere Mod end mangen en Krigshelt."

Og dermed klappede hun Martins Haand. End ikke i Heltemod kunde hun se nogen større end sin neurastheniske Livsledsager.

,,Pyt, ja!" blæste Fru Parrow. Naar hun blev ivrig, kunde der komme noget haardt norsk ind i hendes Accent, og det stod godt til de haardhændede Teorier, hun nu forfægtede. — ,,Pyt, ja! saadan Mod i Fredstid, det har vi nok alle. Nej, Heltemod, det er at gaa løs, hvor det gælder Liv og Blod saadan som — — Tordenskjold."

Hun maatte i en snæver Vending nøjes med dette fjerntliggende Eksempel. Diskussionen havde bredt sig, der var allerede flere Talere end Tilhørere.

,,Fru Parrow har Ret," sagde Leo, ,,dette med Modet i det daglige Liv er en Frase. Der skal nok Mod til at sulte og til at blive skældt ud, og hvad der ellers kan være af Ubehageligheder, men det er minsandten noget andet at se Døden under Øjnene og risikere den Stump Liv, man har. Man ved først, hvad det er, naar man har prøvet det. — Og der er altfor faa, der har prøvet det. — Naar der ingen Krig er, saa dør Mændene efterhaanden ud, — der bliver kun Stympere tilbage. Derfor maa der være Krig."

Han plejede sjælden at være saa ivrig. Det var, som om han kæmpede mod en skjult Opposition et eller andet Sted, stærkere og vigtigere end Tante Jettes.

,,Er det ikke rædsomt at høre paa," raabte hun for at skaffe sig Ørelyd, — ,,hjælp mig dog, Martin, du holder da med mig."

,,Aa nej, ikke ganske, min Ven," svarede han, ,,ser du, Krigen vækker de store Følelser, som vi saa sjælden faar frem. Alt det graa og smaa og dagligdags forsvinder, naar der kommer Krig. Alle bliver større i Krigen, baade de, der drager ud, og de, der bliver hjemme!"

,,Ja, det er rigtigt, Martin," faldt Bedstefader ind. ,,Hvor var ikke 48 en skøn Tid, sandelig en skøn Tid, som ingen af os vilde have undværet. Og selv 64 med al dets Sorg! Man har dog oplevet noget, jaja!"

,,Skal jeg da være det eneste fornuftige —" begyndte Tante Jette.

,,Ja, det er du jo vant til," afbrød Leo.

Nu faldt Hanna ind ivrig og lidt irriteret. ,,Du lader jo selv Anton lege Soldat, Tante Jette."

,,Ja, naturligvis, hvorfor skulde han ikke det. Bare de

andre vilde nøjes med at ,,lege" Soldat, saa skulde jeg heller ikke have noget imod det. Men den Leg, de leger, er en grim Leg."

Der blev et Øjebliks Pause, i hvilket de kæmpende trak Vejret. Derfor kom Hannas følgende Ord til at staa saa meget tydeligere. Hun deklamerede :

,,Herlig er Helten,
som plukker med Sværdod
Laurbær, der flettes
til Krans om hans Pande.
Ham vil med jublende
Sange vi hædre,
lukke ham ind
i bankende Hjerter."

Hun var ganske rød i Kinderne, da hun havde sluttet denne Apoteose og listede flov af hen i en Krog uden at svare paa Tante Jettes lidt tørre Bemærkning:

,,Det, synes jeg, ellers ikke ligner dig, Hanna."

— Men Bedstefader gned sig i Hænderne og sagde: ,,Aa, bare Frandsen havde været her, bare Frandsen dog havde været her — hvor det vilde have glædet ham at høre den Diskurs!"

— Krigslarmen stilnede omsider af, og Fru Parrow skulde til at gaa hjem. Hun var kommen i et meget beskedent Optog, uden Kane og uden Slave. Høfligheden bød, at hun skulde følges hjem, men det er tvivlsomt, om ikke Leo havde sat Klaus ud paa det, hvis han ikke havde været under Paavirkning af Familietaknemmeligheden mod den energiske Frue. Men han syntes virkelig, at det var baade rask og venligt handlet af hende, — maaske havde ogsaa

hendes afgjorte Tilslutning til Krigspartiet mildnet ham. Nok er det, han fulgte hende.

Det havde været kvælende varmt inde i de smaa Stuer. Da han kom ud, mærkede han, at der var Omslag i Vejret. Den fjorten Dages Frost sang paa sit sidste Vers, en mild og fugtig Nordvestvind strøg hen over Markerne, og Sneen føltes blød og eftergivende under Fødderne.

Han var kommen i Talehjørnet og snakkede livligt op. Et Par Gange skred hendes Fod i den halvtøede Sne, og det faldt saa naturlig, at hun tog hans Arm.

Han følte dens Tryk mod sin som noget gammelkendt, hyggeligt, som noget, der passede til den bløde, rolige Hvilestemning, der lidt efter lidt havde gjort sig til Herre over ham under hans Ophold i Hjemmet. Hans Krigs- og Mandighedsbegejstring under Samtalen denne Aften havde været en noget anstrengt Protest mod disse nye Følelser; i Virkeligheden dvælede hans Tanker slet ikke mere saa meget ved Eventyrets og Oplevelsernes Spænding.

De kom ud til Villaen.

,,Aa, lad os gaa et Stykke udefter," bad hun, ,,jeg synes, at man ikke kan faa Luft nok i Aften."

Han føjede hende, slet ikke uvillig, og de gik videre ud over Bakkerne. Efterhaanden var Samtalen døet hen, og hver passede sine Tanker. — Hun var naaet et godt Stykke frem, syntes hun. Saa vild en Fugl var han heller ikke, at ikke hendes Interesse for hans Slægt og hendes Beundring for ham selv havde faaet ham til at sidde rolig paa hendes Haand et Øjeblik, og det kriblede i denne Haand efter at lukke Fingrene sammen om Fuglen og sætte den ind i Villaen til alle de udstoppede Kammerater. Han havde en Anelse om det, men — for at blive i Lignelsen — en

Mathed havde grebet ham, saa at han ikke kunde løfte Vingerne og flygte, — en behagelig Mathed, maaske et Tilbageslag af ni Aars stærke Flyveøvelser.

Hun begyndte ganske forsigtig og spagfærdig paa gamle Minder, om Misforstaaelser, som hun var uskyldig i, om uoverlagte Ord, som hun saa bittert havde fortrudt. Han hørte kun halvt paa Indholdet, des mere paa Klangen i denne Stemme; han havde før syntes, at den — saavelsom hun selv — havde forandret sig saa meget. Nu lød den igen akkurat, som den havde lydt for mange Aar siden baade i venlige Ord og lidenskabelige Udbrud.

Hun lod til at gaa ud fra, som alle de andre i Familien, at han var rejst for hendes Skyld; og til Trods for, at han kunde berigtige det med et Ord, følte han Lyst til at lade hende blive i Fejltagelsen.

De vendte om og stod igen ved Gitterlaagen uden for Villaen. Leo fik hendes Nøgle og bukkede sig ned for at lukke op. Idet han rettede sig op, slog hun Armen om hans Hals og kyssede ham. — Fingrene havde lukket sig om Fuglen, og den baskede ikke engang for at gøre sig fri.

I næste Øjeblik stod hun inden for Laagen. Leo havde gjort et rask Skridt frem for at følge hende, men Laagen smældede i mellem dem. Imellem de fine Tremmer stak et lille, skalkagtigt Ansigt frem, slet ikke Fru Parrows, men en lille Frøkens, som han havde kendt for flere Aar siden.

,,I Morgen skal jeg have Vadsketøj fra Frandsens. Det glæder jeg mig rigtig til! God Nat!"

Saa lyste det op inde i Gangen, hvor Slaven nærmede sig for at modtage sin Herskerinde.

— Det blev en lang Tur helt gennem Byen og tilbage igen, og dog vilde Sindet ikke falde til Ro. Tankerne havde

en lang, lang Vej at flagre, — fra Villaen med alle Snurrepiberierne oppe paa Bakken og helt over til Guatemalas fladtagede Bygninger og de krogede Gange i Teaterparken. —

,,Mærkeligt," sagde han til sig selv, ,,jo mere jeg fortæller om det, des længere synes jeg, at alt det rykker fra mig. — Slutningen paa Historien er det nok bedst, jeg beholder for mig selv."

XIII

Naar Fru Parrow omtalte Godsejer Prahl, var det i samme Tone, som hun brugte om Tjeneren med det sorte Overskæg. Godsejeren var i Virkeligheden ogsaa kun en Slags finere Slave hos hende. Han maatte staa paa Pinde for hende fra Morgen til Aften, ligesom den anden gjorde, og fik han end lidt Kost for det, saa fik han i hvert Fald ikke nogen Løn. Lønnen stod hen i det uvisse. Han havde haabet, at saa megen Utrættelighed, som han havde vist som Frier, til sidst maatte bære sin Frugt, men i et helt Aar havde han gjort sin ydmyge Opvartning, og endnu førte han kun en taalt Tilværelse, afvekslende opmuntret lidt og tilbagevist tydelig. Hun havde en grusom Spøg for med ham. Hver Gang han slog paa ømme Strenge, tog hun fat paa et kæmpemæssigt Kanevasbroderi og lod ham forstaa, at før det Arbejde var færdigt, vilde hun ikke give ham noget Svar. Og denne moderniserede Udgave af Penelopes Væv saa ud til aldrig at skulle blive færdig.

Hvert nyt opdukkende Mandsansigt i Villaen blev fulgt af ham med stor Interesse, og Leos med den aller største. Han vidste bedst selv, hvor megen Skægsværte der gik med

til Moustachen, og hvor vanskeligt det var at faa Haarene arrangerede, saa at de fyldte noget videre paa den fem og fyrretyveaarige Isse. Hans Kreditorer vidste lige saa godt som han, hvor meget der var gaaet med til den ubesindig opførte ny Kostald, og hvor svært det efterhaanden var bleven at komme over Terminerne. Og al denne Viden samlede sig i et brændende Ønske om at faa denne ny opdukkede fremmede, der ingen Vanskeligheder havde hverken med Moustacher, Haarvækst eller Kostald, gjort uskadelig.

Hans første Maal var at faa Leo med til en Mandejævning og mulig vise sin uendelige Overlegenhed over ham. Tre Ting havde Godsejeren — ligesom den persiske Ungdom i gamle Dage — lagt sig efter: at ride, at skyde — og at drikke Champagne. Med dette sidste havde han ombyttet den tredie persiske Dyd: at tale Sandhed, — hvilket han havde fundet vanskeligt og forældet.

Den Visit i Villaen, som Fru Parrow havde kæmpet saa haardt for at faa i Stand, fandt da Sted næste Dag, — endda uden Vadsketøjet. Den tamme Fugl gjorde ikke længere nogen Vanskelighed ved at flagre ind gennem Gitterporten og lade sig klappe paa Fjerene. Dette gjorde dens Betvingerske forøvrigt med yderste Varsomhed, — hun taalte slet ikke at blive mindet om sin Ubesindighed den foregaaende Aften, og betroede Leo med halvt bortvendt Ansigt og forlegen Latter, at han maatte betragte dette Kys som Betaling af en Gæld, hun stod i til ham fra gamle Dage. Han skulde have haft det, før han rejste til Amerika, og hun vidste godt, at det nu kun var en ringe Erstatning at faa det af saadan en gammel Kone. — Men hun var saa glad ved, at han endelig havde opgivet det unaturlige og søgte

Væsen, som han havde fundet paa at vise mod hende; de kunde jo godt være ganske naturlige mod hinanden.

Dette, at Buret ikke lukkede sig straks, men med vidt aaben Dør dog viste sine gyldne Pinde, skulde virke beroligende paa Fuglen. Og det gjorde det ogsaa.

Leo vandrede rundt i den mærkelige Villa, saa og beundrede og forbavsedes. Kun een Ting fik han ikke at se, et stort Billede af Konsul Parrow, der ellers stod paa et Staffeli. Det havde hun fjernet samme Morgen.

Denne Fjernelse var det, som vakte Godsejer Prahls Mistanke og fik ham til straks at forsøge et Modtræk. Fru Parrow havde lovet ham at spise en tarvelig Middag hos ham næste Dag. Vilde Løjtnanten, der uden Tvivl var en interessant Mand at tale med, ikke gøre ham den Fornøjelse at deltage i den?

Leo sagde ikke straks Tak, men saa uvilkaarlig hen til Fruen. Der sad allerede en lille, usynlig Lænke om Foden paa Fuglen, og hun lo tilfreds og sagde, at hun vilde da rigtignok opfordre Løjtnanten til at sætte alt til Side for at kunne komme med, — Godsejerens tarvelige Middage var berømte. Prahl saa ogsaa Blikket og tænkte: Det er paa høje Tid, at han uskadeliggøres

— Til at overvære Mandejævningen og danne Publikum ved Leos Ynkeliggørelse samlede Godsejeren i Hast nogle ligesindede Kæmper med svære Moustacher, Øvelse i at tumle med Champagneflasker og Heste og ikke bange for andet i Verden end Terminer.

Godsejer Prahl var en udmærket Skytte. Let og utvungent kom Samtalen fra Krigen i Amerika over til Skydefærdighed og til hans udmærkede Jagtriffel. Leo var villig til at prøve den og pillede i tre Skud tre Sten ned, der stod

opstillede ved Siden af hinanden paa et Markled. De svære Moustacher erklærede, at bedre kunde det ikke gøres, og derfor prøvede Værten ikke heller paa det.

Hans Haab stod til den anden Kunst: Ridningen. Han præsenterede en saare vanskelig, ung Hest for Forsamlingen. Den var kilden og havde forskellige andre Nykker, men under hans kyndige Tøjle dansede den nok saa kønt om paa den store Gaardsplads, saa at Snavset stod til alle Sider. Det var ingen behagelig Liggeplads for en Græsrytter, og til denne Rolle var Leo bestemt.

Hesten var imidlertid klogere end Godsejeren. Den fandt, at en saa fin Tøjleføring og en saa behagelig Ridemaade som Leos burde belønnes med en lignende Opmærksomhed, og den dansede endnu finere med ham, end den havde gjort med sin Ejer.

— Men endnu var der den store Kunst tilbage, den største og ædleste af dem. Og her lod der til at være Haab. Leo var Genstand for stor Venlighed fra alle Sider, alle vilde drikke med ham, hilse paa ham, tømme Glas med ham for hans Stand og hans Hær, for hans Fremtid og for Guatemala. Og til Trods for at den stakkels, unge Mand virkelig kun nippede ganske smaat i alle disse forskellige Anledninger, er det ikke at undres over, at han til sidst begyndte at blive lidt omtaaget. Hans Svar blev gaadefulde, hans Sætninger blev usammenhængende, og han lod slet ikke til at forstaa, at Værten saa smaat sad og gjorde Nar ad ham. Det forstod alle de andre og morede sig herligt. Jo dummere han slugte alle de tvetydige Komplimenter, der blev sagt om hans Tapperhed og Bedrifter, jo mere vanvittig vrøvlede hans Fortællinger og Anekdoter fra Krigen blev, des mere jubledes der. Og da han til sidst gjorde Mine til

at sætte sig til at falde i Søvn, gav Godsejeren triumferende Ordre til, at hans Vogn skulde køre frem.

Saa kom ganske vist det kedeligste. Den søvnige rejste sig, takkede i velvalgte og satiriske Udtryk Selskabet for den behagelige Underholdning. Man maatte ikke misforstaa ham, — han var slet ikke pikeret over, at man havde forsøgt at gøre ham til Genstand for en selskabelig Spøg, og han haabede, at han havde gjort sit til at gøre den fornøjelig og vellykket. Men Vognen skulde han dog nok sende Bud efter selv.

De svære Moustacher erklærede, at dette var en ypperlig Komedie, den bedste, de nogen Sinde havde været med til; Fru Parrow fortalte, at hun ikke hørte til de narrede, thi Hovedpersonen havde flere Gange faaet Lejlighed til at sige hende en afsides Replik. Dette gjorde ikke Sagen morsommere for Godsejeren.

— Skyet Himmel og dryppende Tøvejr, der var langt, inden der kunde blive smeltet til Bunden i al den Sne. I Brænderiets Gaard skovlede den uhyggelige Karl med sine lange Arme det ene Hav af Snesjap væk efter det andet; der var stadig nyt nedenunder, det var, som selve Jorden smeltede. Snenonnen var bleven til en vaad, sort Istorso, men ingen nænnede at give hende det endelige Puf. Bagersvenden tyede i det lune Vejr helt væk fra Ovnen og hen i den aabne Dør; han havde ikke holdt af, at der, som han sagde, blev gjort Jav med hende, der „gik“ i Brænderiet om Natten, og saa med Tilfredshed paa, at hendes Støtte forsvandt.

Klaus havde været stor paa det og vilde ingen have med sig, naar han første Gang skulde præsenteres for Direktøren, men da det højtidelige Øjeblik nærmede sig, blev han

alligevel den lille Dreng, der gerne vilde have et Skørt at holde i.

Tante Jette skulde følge ham derhen, og hun havde jo sine lumske Bagtanker.

Teatret var ikke oprindelig bestemt til et Musernes Tempel, en Del af det havde været Hestestald, en anden Del Pakhus, — ej blot til Lyst havde det altsammen været og var det endnu. Skuespillernes Indgang, som Klaus saa ofte havde betragtet med Ærbødighed og Beundring, var en skæv Dør i et raaddent Plankeværk, og man kom igennem den ind i en smal og sørgelig Gaard med en Rendesten i Midten. Her rørte sig under Forestillingen et sælsomt Liv. Bag Kulisserne var der ringe Plads, og Gaarden var Friluftsfoyer. Mandhaftige Riddere og komiske gamle Mænd sad paa Trappestenen ind til Døren og røg en Cigar, til Regissøren stak Hovedet ud af Vinduet og mindede dem om, at fjerde Scene snart var forbi. Naar et Optog af Præster eller Krigere skulde gaa over Scenen og tog Opstilling udenfor, sad det bageste Par i Reglen paa et stort Vandtrug, der stod foran en Post i Enden af Gaarden, og Lansespidser, erobrede Faner og lignende højtragende Ting viste sig jævnlig over Plankeværket til Glæde for en ikke betalende Tilskuerkreds.

Paa Vejen derhen sagde Tante Jette til Klaus: ,,Fortryder du det nu ikke, min Dreng!"

,,Fortryder det, Tante! Aldrig! — det er det ædleste Kald at være Skuespiller. Husk paa Tante, det er jo ikke alene for Fornøjelsens Skyld, at vi spiller. Nej. Skuespilleren er jo den, der skal udbrede de højeste og skønneste Ideer og Tanker — gennem hans Mund taler Verdens største Mænd. Nej, jeg kan ikke tænke mig noget saa stort som at være Skuespiller."

stor Ballast af
or i det raadne
saa paa Rende-
Vinduer ind til

ned ham først,"
ydig paa Vand-

rkeligste af det
et Rendestenen,
ggende lille Hus
e befundet sig i
lange Træborde
et blev Teater,
Vadskehuset til
edel. Nu hang
æbordene laa der
isitter og en hel
— navnlig fem
Direktør Rauch
muntre Lue han
nder. Midt paa
og der sad Di-
tre.

r for ud, og en
omiker gav ondt
en smægtende
saa kom Turen

Ja, hun var den og den, og Direktøren huskede nok Fru Parrows Anbefaling, og nu var hun her med ham.

Direktøren strøg sig over Panden. ,,De har ham med, synes jeg, De siger."

,,Ja, han venter her udenfor."

Direktøren gik til Vinduet.

,,Er det det der, der sidder ude paa Vandtruget? Helledussen. — 75 Procent Klæder."

,,Ja, han er jo saa ung," sagde Tante Jette.

,,Naa, — er han oven i Købet det. — Ja, nu vil de jo spille Komedie, før de kommer ud af Svøbet, Vidunderbørn, hvad! —"

Vidunderbarnet sad paa Truget og stirrede ud i Luften med et drømmende Blik. Der skal ogsaa Vidunderbørn til, for at Troen paa Idealerne kan reddes under saadanne Omstændigheder.

,,Naa, ja —" sagde Direktøren utaalmodig — ,,hvad skal jeg med ham!"

,,Ja, det er saamænd ikke mig, der har fundet paa det, det er jo Fru Parrow."

,,Ja, hun er meget god," svarede han. ,,Hun vil give ham to Tredjedele af den Løn, han faar hos mig, som privat Tillæg — men da han absolut ingenting faar hos mig det første Aar, saa skal han ikke blive fed af de to Tredjedele heller. — Naa, lad os se paa ham, — han bliver maaske tykkere set nærved."

,,Aa, vent lidt, Hr. Direktør," bad Tante Jette. ,,Se, jeg vilde egentlig godt have, at han ikke skulde blive Skuespiller — saa jeg mener, hvis han bare fik Lov at prøve, saa kunde maaske Direktøren gøre ham ked af det," — kom det rask.

de have saadan
ikke saadan at
r“ — han talte
aa kan ikke al
er det ikke.“
gde hun halvt

g Klaus sprang
le han stift og

die?“

nd. Hvor skal

blev staaende
te kunde have

jeg kan ,,Ejner
g Doktor Ranch

ge i Stolen, ,,ja
d paa. Kan De
—? “

han havde hørt
ligt, det kan vi
nk paa og kom
det?“
ken.
der De det at

spørge om Prisen paa Lammekød! Det lød jo som et lyrisk Digt. — Uha, det var fælt. — Naa, jaja, stik nu af. Saa skal De faa nærmere Besked; jeg kan ikke sige noget bestemt nu, om De kan komme til."

Men til Tante Jette sagde han, da Klaus var ude af Døren:

,,Han duer ikke til noget foreløbig."

Og Tante Jette smilede tilfreds til Trods for, at hun egentlig var vred over hans Behandling af Klaus.

,,— Men glæd Dem ikke, glæd Dem ikke," føjede han hurtig til. ,,— Der var noget i hans Øjne —!! — Naa, jeg skal gøre, hvad jeg kan. Adiø!"

XIV

Hundrede Øjne saa det og indsaa det: Leo Lyngdal maatte være forlovet med Fru Parrow. Han færdedes jo nu hyppig ude i hendes Villa, han var set med hende paa Spadsereture paa Bakkerne ved Fjorden, og han gik med en Kravatnaal, som det vidstes, hun havde købt hos Egeberg paa Torvet.

Et Par Øjne saa ingenting, — det var Hannas. Hun lagde knap Mærke til, at han havde givet sig mindre af med hende i den sidste Tid, — maaske netop fordi han altid var i hendes Tanker. De kloge Taktikere, Onkel Leo og Tante Jette, havde været saa glade ved den Plan, at han skulde rive hende ud af Drømmeverdenen og ind i et virkeligt Livs Oplevelser; de havde glemt den Mulighed, at det blev ham og ikke Livet, der kom til at optage hende mest. Den vilde endogsaa være forekommen dem ganske absurd, hvis en klogere havde vist dem denne Mulighed. Tante Jette vilde have let. Den lille Hanna, Barnet, — Skolepigen, der skrev ,,Sonate af Beethoven for Hanna Holm" udenpaa sine Noder, og som kunde sige de skrækkeligste barnagtige Naiviteter, saa at de gamle smilede til hinanden! Og Onkel Leo

vilde have rystet paa Hovedet og sagt: Ja, paa den Facon er Anton og Lisbeth saamænd ogsaa forelskede i mig. Det gaar nok over, naar jeg rejser.

Og saa lagde de gladelig alt Brændet til Rette, — for derpaa højlig at forbavses, da det begyndte at fænge Ild.

Hanna kom hjem fra den gamle Organist, som hun spillede med. Musikundervisningen havde været i Staa i lange Tider, til Leo havde pustet Liv i den igen. Organisten havde ogsaa anbefalet, at hun skulde tage fat igen med den lidt tvetydige Motivering, at det var bedst, alle de unge Piger lærte at spille saa meget, at de i det mindste kunde „tage Hævn", naar en af deres jævnaldrende vilde musicere for dem. Men han vilde altid have en tre Stykker ad Gangen i en Time, for at ikke hans overvældende Lærdom skulde knuge en enkelt til Jorden.

I Dag havde de to Medhævnere underholdt Hanna med Snakken om Onkel Leo og Fru Parrow. Hun havde ordentlig bidt fra sig paa Onkel Leos Vegne, og da hun kom hjem, sagde hun til Tante Jette:

„Det er da væmmeligt med al den Sladder. Hvem finder dog paa saadanne Historier om Onkel Leo!"

Tante Jette holdt Ørene stive.

„Hvilket, min Pige?"

„Aa, det er Hulda og Bertha Blom. De siger, at deres Moder og deres Tante har talt om, at Onkel Leo skal have Fru Parrow. Tænk nu, om han hørte noget om det, det var da rædsomt ubehageligt for ham. — Men det var nu ogsaa uheldigt, at hun skulde finde paa at interessere sig saadan for Klaus, det har jeg hele Tiden syntes."

„Aa hvad," svarede Tante Jette roligt, „lad dem bare

snakke. — Vilde du nu for Resten synes, det var saa urimeligt, om det var sandt, Hanna?"

,,Ja, det vilde jeg rigtignok," svarede hun stadig intetanende og i den Tanke, at det drejede sig om Muligheden i al Almindelighed. ,,Hun er da saadan en — løjerlig en, — og saa gammel."

,,Hun er paa Alder med Onkel Leo."

,,Ja, men der skal da helst være fem Aar mellem Mandens og Konens Alder. Og paa den Maade er hun da for gammel."

,,De har desuden kendt hinanden, før hun blev gift med Konsulen."

— ,,Ja, det ved jeg nok. Det har Onkel Leo fortalt mig."

Hun havde sat sig ved Klaveret og begyndte paa at spille Skalaer. Tante Jette kom hen og lagde Armen om hendes Skuldre.

,,Det kan godt være alligevel, at du kan komme til at sige Tante til hende, Hanna."

Skalaen gik midt over. Hun var bleven lidt bleg, idet hun saa op paa Tante Jette.

,,Det er ikke sandt," sagde hun og rystede energisk paa Hovedet.

,,Men hvis det nu alligevel er sandt, du, saa maa vi alle sammen være glade ved det. Tænk dig, vi beholder Onkel Leo hjemme hos os i Stedet for at faa ham over til al den ækle Krig igen. Og han faar det godt, — faar en, som han holder af, og som tilmed har saa mange Penge, at de kan have det som Blommen i et Æg. Det har skam ogsaa noget at sige."

— Alle de hvide og sorte Tangenter gav et mangestem-

migt Brøl fra sig, da Hanna lagde Armene og Hovedet ned paa Klaviaturet og gav sig til at hulke.

— ,,Og jeg kunde sandt for Dyden ikke snakke mere til hende om det," sagde Tante Jette til Leo, da hun siden fortalte ham om Samtalen, ,,for hun var helt rystet, det lille Skind."

,,Hvorfor sagde du ogsaa noget," sagde Leo ærgerlig, ,,det var jo ikke nødvendigt."

,,Ja, hun skal da have det at vide engang."

,,Det havde hun nok opdaget selv."

,,Nej, hun havde saamænd ikke. Hun er virkelig saa naiv. Hun vilde jo til sidst gøre sig til Nar ved at gaa og benægte det til alle Sider."

,,Jeg har ingenting imod, at det benægtes endnu," sagde Leo. ,,Lad dem tro det, som vil tro det, og lad dem være fri, som ikke vil."

Hun saa paa ham og rystede lidt mismodig paa Hovedet.

,,Men jeg er virkelig ked af det med Hanna," vedblev han, ,,det er selvfølgelig, fordi hun ikke kan lide Fru Parrow. (Han nævnede hende aldrig ved Fornavn). Det er en Skam, nu var hun bleven saa glad og frisk, alt det sygelige var gaaet af hende."

Han stod en Tid tavs og stirrede ud paa den snavsede Gade.

,,I kunde ogsaa lige saa godt forlove jer offentlig," sagde Jette lidt efter.

,,Nej," svarede han kort. ,,Jeg er ikke bleven hjemmevant nok til at finde mig i Jeres Forlovelsesarrangementer. — Det er vi desuden ganske enige om. Det kan blive, og det kan ikke blive. Det vil Tiden vise."

,,Aa, det bliver dog vel nok," sagde hun næsten bønlig.

[illegible] hen det bliver [illegible] jeg er ked af [illegible]

[illegible] da han gik. [illegible] Det betød, [illegible] at den anden [illegible] hed. Thi det [illegible] hendes Hjerte [illegible] lv den mest [illegible] og hun kunde [illegible] hendes sidste [illegible] lighed.

[illegible] for sig selv, [illegible] ges stormende [illegible] medens Tø- [illegible] Vinduerne, og [illegible] e. Tre Dages [illegible] Drømme, — [illegible] hvor Fuglen [illegible] og hvor altfor [illegible] uftige Kvidren [illegible]

[illegible] gabede henne [illegible] han drev om [illegible] Ryggen, som [illegible] der. En mild [illegible] en fornuftig [illegible] og det maatte [illegible] ikke, at han [illegible] nde. Men hun [illegible] pludselig af-

brød et længere Ophold i tropiske Egne. De fik en Overgang ligesom en overvældende Mathedsperiode, foranlediget ved den stærke Klimaforandring. Det gik over igen, og det vilde ogsaa gaa over hos ham.

Og hun, der havde ført den taalmodige og beregnende Kamp for overhovedet at komme indenfor hans Synskreds, væbnede sig da sukkende med yderligere Taalmodighed og anvendte sin Energi paa at ordne og plukke kostbare Fjer sammen til den pragtfulde Rede, der skulde bygges en Gang i Fremtiden, naar de tropiske Fornemmelser var lykkelig overstaaede.

— Den uheldige Opfinder af Mandejævningen havde hurtig følt sig ganske tilovers i Villaen. Det havde fyldt ham med stor Bitterhed at faa en saa pludselig Afsked fra sin Slavestilling og se sine egne og sin Kostalds Udsigter formørkede. Da han — som omtalt — ikke særlig dyrkede den tredie persiske Yndlingsdyd: Sandhedskærligheden, faldt det saa naturligt, at han i sin Omtale af Leos Person lod sig lede mere af sin fornærmede Fantasi end af historiske Kendsgerninger. Det var utrolig meget, han vidste at fortælle om denne Eventyrer. Efter al Sandsynlighed var han flygtet derovre fra for at undgaa en livsvarig Fængselsstraf for grove Forbrydelser; enhver kunde jo desuden se paa Mandens Udseende, at han var aldeles ødelagt og depraveret af saadanne Udskejelser, som Troperne giver saa rigelig Anledning til at øve. Han var endvidere en løgnagtig Pralhans, der ringeagtede og haanede sit lille, men smukke Fædreland, — og Godsejeren beklagede den Skandale, der var sket ved, at han een Gang havde haft Eventyreren ved sit Bord.

Disse Historier blev just ikke af Tilhørerkredsen an-

taget for det pure Guld, men dog for gode nok til at kolporteres videre. Heller ikke deres Opfinder saa andet i dem end stærkt sandsynlige Formodninger. Da han derfor en Dag traf paa en ,,rigtig" Historie, betragtede han den med samme oprigtige Forundring, som en Aandemaner maa føle, der gør Taskenspillerkunster med at vise Aander frem, og som pludselig ser et veritabelt Spøgelse mellem dem.

Han fik Historien af en af Rauchs Skuespillerinder, der i sin Tid havde været Veninde med Fru Parrows Søster, før denne byttede Scenen med Tribunen. Søsterparrets Broder, der havde tumlet om i Amerika, havde ovre i Chile for flere Aar tilbage mødt Leo. Efter et Slag havde Leo blandt de Hyæneeksistenser, der plyndrede de faldne paa Valpladsen, truffet den omtalte unge Mand og paa Landsmandsskabets Vegne taget sig lidt af ham. Denne Venlighed bevirkede, at Fyren ustandselig forfulgte ham med sit Tiggervenskab og hagede sig fast ved ham som en Burre, saa at Leo til sidst energisk maatte ryste ham af sig. — Saaledes var de faktiske Forhold. I Breve, som den forsmaaede Ven sendte hjem til sin Søster, Skuespillerinden — Konsul Parrow saa haardnakket bort fra Svogerskabet — fandt han det formaalstjenligt at fortælle den triste Historie om, hvordan onde Mennesker var Skyld i hans Ulykke, paa den Maade, at Leo fik en fremtrædende Plads. Han havde ofret Leo sit oprigtige Venskab, og denne havde til Gengæld narret og bedraget ham, saa at han nu sad i Fængsel og maatte have de 500 Kr., — der altid udgjorde Slutningen paa hans Breve, hvad de saa iøvrigt drejede sig om, — for at slippe ud.

Denne Hævn, der under andre Omstændigheder havde været ganske uskadelig, bar nu sine Frugter. Her var ende-

lig en Historie, der kunde belægges med Navn. En Mand, der i Udlandet plyndrede og forraadte en Ven for bagefter at rejse hjem og snige sig ind i hans Søsters Hjerte, maatte uden Tvivl være en slet Karakter, om hvem man kunde tro alt.

Og saa troede man alt. Og udenom Leo steg der efterhaanden en tyk og giftig Taage af Sladder, — foreløbig dog saa langt borte, at hans egen Næse ikke kunde vejre den.

XV

Der maatte endnu en lille venlig Henvendelse fra Fru Parrows Side til Direktøren angaaende Plejesønnen. Men saa hjalp det ogsaa. Der kom Bud efter Klaus, nu skulde det være Alvor. Det var hverken Hamlet eller Ejner Tambeskælver, som Debuten skulde gaa ud over, men Opgavens Indholdsrighed blev heldig erstattet af dens Udstrækning. I ikke mindre end tre Roller skulde Klaus første Gang præsentere sig foran Rampen.

Direktør Rauch dyrkede ellers med sit store Selskab en ret seriøs Kunst. Han fulgte et Stykke bag efter de københavnske Scener, omhyggelig opsamlende hver Hovedstadssucces; men en Gang imellem maatte der sættes noget drabelig folkeligt op, hvor der i fem Akter ødsledes med Blod, Penge og Taarer, der alle er saa billige paa Scenen, og som fylder i Kassen. Bød Hovedstaden ikke i Øjeblikket paa et saadant Stykke, saa lavede han det selv ved at fikse en eller anden gammel, hengemt Traver op. Og saaledes kom det sig, at der paa Plakaterne stod: „To Millioner", Folkeskuespil i fem Akter, og med en Personliste saa lang som et ondt Aar.

Først skulde Klaus være tro, gammel Tjener, der bliver myrdet sammen med sin Herre; derpaa skulde han leve op som Hotelportier, og endelig i sidste Akt være komisk Gendarm, der var just saa geskæftig og dum, som Øvrigheden altid skildres i folkelige Stykker.

Han underkastede alle disse tre Roller et gennemgribende psykologisk Studium; han undersøgte, om den gamle Tjeners to Replikker ikke burde siges saaledes, at der laa et let Skær af Ironi bag det sentimentale. ,,Ser du, Tante," forklarede han Tante Jette, — ,,netop fordi Forfatteren har givet den Rolle saa lidt, maa man lægge des mere i Replikken. Man skal gennem den faa et Indblik i Herrens og Tjenerens gensidige Forhold i *alle* de Aar, der ligger forud." — Hotelportieren skulde slet ingenting sige, men naar Klaus tænkte paa alt, hvad han havde læst om, at berømte Skuespillere opnaaede ved stumt Spil, følte han et tungt Ansvar paa sine Skuldre. Gendarmens Rolle var af lavkomisk Art, og den syntes han slet ikke om. ,,Jeg tror, jeg afgiver den," sagde han, ,,jeg kan dog ikke staa mig ved at spille noget, der ligger saa langt udenfor mit Rollefag. Ja — hvis jeg var Dilettant! — men jeg skal jo leve af min Kunst, og saa er det sandelig ingen Spøg, at Publikum og Anmeldere straks faar et helt galt Billede af mine Evner."

Saa meget Mod i sine Udtalelser viste han imidlertid kun, naar han var hjemme. Under Prøverne var han den lille. Om nu Direktøren huskede sit Løfte om at gøre Klaus ked af det hele, eller han blot fulgte sin egen gnavne Natur, — vist er det, at han hersede og hundsede og tumlede med Aspiranten, saa at denne ofte stod og tørrede Taarer af bag Prosceniumskulissen, hvor ingen andre end Belysnings-

mesteren kunde se ham. I Anledning af hans Magerhed haglede det ned over ham med Vittigheder, baade fra Direktørens og de elskværdige Kollegers Side, og Klaus maatte for egen Regning lade anskaffe et fuldstændigt Panser af Vat for i legemlig Betydning at kunne fylde nogenlunde i Rollerne.

— Havde han ikke meget at sige paa Teatret, saa gik hans Mund des ustandseligere hjemme; Martin, der havde været et Par Dage i Aarhus og med egne Øjne faaet Bekræftelse paa den behagelige Sandhed, at man den første April ventede hans Tjeneste, var i straalende Humør og saa levende optaget af Klaus. Bedstefader ikke mindre, — flere Gange om Dagen hørte han Drengen i Rollerne, saa at han havde kunnet doublere ham, om det havde været nødvendigt. Tante Jette lod sig smitte af Begejstringen og syede paa den gamle, tro Tjeners Bukser og paa Gendarmens Fangsnore, som Klaus i al Stilhed havde listet hjem, efterat Teaterskrædderen brysk havde erklæret, at saadan en Figur som Klaus' var det ikke Umagen værd at pynte paa.

Hanna var udenfor det hele. Siden den sørgelige Opdagelse havde hun lukket sig helt ind i sig selv og gik stille omkring; Klaus lagde imidlertid saa stærkt Beslag paa Gemytterne, at der ikke blev lagt videre Mærke til hende. Onkel Leo forsøgte med en næsten undskyldende Forsigtighed den ene lille Tilnærmelse efter den anden, men hun undgik ham. Heller ikke vidste han rigtig, hvordan han skulde stille sig overfor hende. Den lille Pige, som han før havde kunnet tillade sig allehaande Narrestreger overfor, var pludselig forsvunden. Han vilde saa gerne være venlig mod den unge Dame, der var kommen i Stedet, men blev pludselig angest for, at det skulde se ud som Kurmageri; han vilde

saa gerne om muligt gøre hende glad igen og snakke lidt fornuftigt og beroligende med hende om det, der havde gjort hende bedrøvet; men saa snart han vilde begynde paa det, følte han, hvor umuligt det var. Det kunde maaske kun gøre ondt værre. Han blev kort sagt forvirret og kunstig i sin Opførsel mod hende.

I al Stilhed passede han paa Klosterlængen for at se, om hun skulde falde tilbage til gamle Vaner. Han hyklede Interesse for Spøgelseshistorierne for at faa ud af Mestersvenden, om ,,hun" gik der endnu. Men den lille, spidsnæsede Mand svarede beroligende, at der ikke havde været Spor at opdage i over fjorten Dage. Ikke desto mindre var Leo, dreven af en ubestemtAnelse, derovre en lille Tur et Par Nætter, men der foregik intet, og han havde i den bælgmørke og fugtige Nat næsten ondt ved at forestille sig, at han paa dette samme Sted havde oplevet den fantastiske Drømmeleg i det klare Maaneskin.

,,Jeg tror, hun digter," sagde Tante Jette. ,,Jeg hørte forleden, at hun bad Bedstefader om to hele Ark Papir. Ja, kan det være hende en Trøst —!"

— Klaus' Debutaften kom.

Bedstefader var ikke i Teatret, han kunde ikke taale at være ude om Aftenen mellem mange Mennesker. Hanna havde tilbudt at blive hjemme og holde ham med Selskab. De to sad alene sammen, den gamle i Hestehaarssofaen med Piben og en stor Kop kold The.

,,Læs noget for mig, mit Barn," sagde han. ,,Jeg sidder ellers her og kan ikke faa Tankerne væk fra Teatret. Hvordan mon det gaar ham, vores stakkels Dreng."

Hanna kom med et Papomslag, hvori der var en hel Del løse Blade.

Paa Bedstefader virkede en begyndende Oplæsning altid saadan, at han fik en uimodstaaelig Taletrang. Fra Teatret gik det over til Fortællinger fra den Tid, hvor der ingen Teater var, saa til Krigen i 48 og til Fortællinger om den Tid, da han vogtede Gæs som Hyrdedreng. ,,Ja, ja, min Pige, naar du først bliver saa gammel som jeg, saa faar du ogsaa noget at fortælle."

,,Saa gammel bliver jeg ikke," sagde hun, ,,jeg kan slet ikke forstaa, at nogen bliver saa gammel. — Det er egentlig underligt, at saa mange Mennesker kan overleve al den Sorg, der er i Livet."

Han tog Piben ud af Munden, skyggede med Haanden for Øjnene og saa hen paa hende.

,,Det kunde man heller ikke, mit Barn, hvis man ikke havde ham, der sørger for Fuglene under Himlen og klæder Markens Lilier, — det Evangelium har jeg nu altid holdt saa meget af. — Men ti bare stille med det, du. Det kan kloge Folk ikke lide at høre. Jeg har aldrig maattet have Lov at være glad, fordi de kloge Folk ikke syntes, at jeg havde videre at være glad ved. — Og er jeg dog ikke en lykkelig, gammel Mand nu?"

Han sad lidt og strøg sig med Haanden over Øjnene.

—,,Og som Gud har mange Maader at hjælpe over Sorger paa, — mange helt forbavsende Maader, som ingen skulde tænke sig. Hvor havde jeg det tidt strengt, da jeg stod i Lære, og ingenting kunde jeg gøre ved det andet end at bede Gud om at hjælpe mig. Og saa lærte han mig en underlig Maade at bære det paa. Han gav mig en Evne til at digte mig en hel ny Verden, hvor alt var bragt i Orden af det, der plagede mig, — og alle de daglige Plager og Pinagtigheder, dem sagde jeg bare om: Det er en Drøm, det skal du ikke bryde dig om!"

Hanna sprang op med et lille Skrig og slog Armen om hans Hals.

,,Er det virkelig sandt, Bedstefader?"

,,Ja, ja, min Pige."

,,Saa skal du høre noget," sagde hun og rodede ivrig og febrilsk om mellem sine Papirer, — noget — et Digt, som jeg har her. Maa jeg læse det!"

,,Ja, læs for mig."

Saa rykkede hun tæt hen til ham og læste med sagte Stemme:

Og daler Solen, og svinder
med Lyset den klare Dag,
da kommer et Drømmebilled
paa lydløse Vingeslag.

Og lukker jeg tæt for Øjet
og for det urolige Sind
da svæver paa lydløse Vinger
hint Drømmebillede ind.

Det skygger med sine Vinger
for Dagens Larmen og Kiv,
og dybest i Sjælens Verden
vaagner et sælsomt Liv.

Hvert Frø, der saaedes i Mulde,
men raadned i Glemsel hen,
stiger med grønne Spirer
nu op af Mulde igen.

Hver Plante, der vel var vokset,
men nu stod nøgen og gold,
udfolder løvede Grene
med Frugter i Tusindfold.

Slottet, jeg vilde bygget
med Taarn og med tindet Mur,
Slottet, der Slot skulde være,
men ikkun blev til et Skur,
stiger nu kækt fra Grunden
med Taarn og Spir og med Tind,
Sejrens Fane paa Taarnet
boltres i lette Vind.

Alle de brudte Tanker
med Krykke til lammet Krop
kaster nu Stok og Krykke
og rejser Hovedet op.

Alle de døde Drømme,
der sank i en tidlig Grav,
svæver nu frem i en Lysglans,
som Dagen aldrig dem gav.

Ranken runder om Borgen
og fæster sit Grønt deri,
Tanker og Drømme favnes
i tonende Harmoni.

Toner saa stærke og fulde,
som brusende Harpers Klang,
Toner saa rene og milde
som tusinde Engles Sang.

Tonerne svinde i Luften,
blegne med Stjernernes Hær,
Borgen bliver til Hytte,
ak — thi Dagen er nær.

Lydløse Vinger bære
Drømme paa ilsom Flugt.
Ak — hvorfor leve vi hæsligt,
hvorfor drømme vi smukt!

Billed fra Nattens Time,
vækket af Drømmens »Bliv«,
hvorfor skal du forsvinde,
du er det rette Liv.

Du, der af fattig Udsæd
bærer gyldneste Frugt!
Nej — vi drømme kun hæsligt,
men vi leve saa smukt!

,,Saadan var det, du tænkte, Bedstefader. Ikke sandt?"

,,Jo, men det var rigtignok ikke paa Vers. — Hvor har du dem fra, mit Barn?"

Det svarede hun ikke paa, men gav sig skyndsomst i Lag med at pakke Papirerne sammen.

— I det samme kom Martin farende og rev Døren op.

,,Naa!" raabte Bedstefader og strakte i yderste Spænding Pibespidsen ud mod ham.

,,Ja, nu er han over det første. Nu har de myrdet ham, haha! det gik udmærket."

,,Naa, nu har de myrdet ham," gentog Bedstefader lettet. — Hvordan kom han over sine Replikker?"

,,Ja, det forstaar jeg ikke," svarede Martin, ,,men han sagde virkelig ingenting."

,,Sagde han ingenting. Hvad er det for noget Sludder? Han skulde jo sige: ,,Nu har jeg tjent Dem ærlig og tro i 40 Aar —!" — Bedstefader ligefrem foredrog Replikken med Pathos. — ,,Det begriber jeg ikke."

,,Ja, da er det sandt. Naa, jeg maa tilbage igen. — Og af Sted for Martin gennem den mørke Gade hen til Musernes Staldbygning, der endnu havde bevaret to smaa, halvrunde, gitrede Vinduer som et Minde om den Tid, da den husede andet Forspand end Thespiskærrens.

Et Nik til Kontrolløren , — det var Skrædder Andersen

omme fra Skolegyden, — som aldrig gjorde Vanskeligheder ved at lade kendte Folk passere ud og ind. — Lidt Gnavenhed fra hele Rækken, der maatte rejse sig, for at Martin kunde komme ind til sin Midterplads. ,,Han har vel ikke været der," hviskede han til Jette. Hun rystede blot paa Hovedet, stærkt optaget af en hæslig Greves Forsøg paa at insinuere sig i en fattig, men dydig Sypiges Hjerte. Dette Forsøg foregik efter Plakatens Udsigende foran Café Riche i Paris med Udsigt over Kajerne. Café Riche laa til venstre og bestod af en flot malet Port, bag hvis umalede Lærredsbagside Klaus stod med Hjertet i Halsen og lyttede efter sit Stikord. — Trærammen omkring Lærredsdøren, det lange Vridbor, der var skruet ned i Sætstykkets Fod for at stive det af, det pjaltede Papirsløv, der hang ham om Ørene fra en Skovkulisse, der var skudt tilbage — alt brændte sig i Øjeblikkets spændende Ventetid saaledes ind i hans Hjerne, at mange Drømme vilde komme til at dreje sig om det.

Greven kom ind gennem Lærredsdøren og husvalede sig i Café Riche med en Bajer i Selskab med Klaus' myrdede Herre. Klaus fik Tid til med Undren at tænke paa, om han nogensinde skulde blive saa rutineret, at han midt under en Forestilling kunde give sig til at drøfte, om det lokale Øl fra Owens Bryggeri lignede Ny eller Gl. Carlsberg mest.

Saa var Sypigens Monolog forbi, og Klaus traadte fornem og hoven frem foran Døren og stødte ublidt den fattig klædte Pige tilbage, der var kommet i Tanker om, at Greven maaske vidste Besked med hendes forsvundne Moder. Et Par Buketter fra de af Fru Parrow udstillede Flankebatterier faldt ned foran ham. Han tog den ene, Sypigen snappede den anden.

— ,,Min egen Dreng!" raabte Bedstefader, da en lang

Skikkelse kastede Kappen af sig og stod for ham som en udstoppet Gendarm.

,,Jeg *maatte* hen og se til jer! jeg har næsten tre Kvarters Pause. Aa, Bedstefader!"

Først kyssede han Bedstefader, derpaa vilde han omfavne Hanna, men hun gav et højt Hvin fra sig af Angst for den fremmede Mand og sprang op i en Lænestol henne ved Kakkelovnen.

,,Martin siger, at han ikke hørte, du sagde nogen af dine Replikker!"

,,Ja, tænk dig, Bedstefader! den Skurk til Johansen snød mig for dem begge to. Ingen af Gangene gav han mig Stikordet, han lavede noget helt andet, end der staar i hans Rolle. Hvad skulde jeg saa gøre? Jeg klager ogsaa til Direktøren i Morgen. Men denne Gang, denne Gang, saa siger jeg, hvad jeg har at sige, om jeg saa skal —! Puh — hvor det er varmt i alt det Vat! Farvel, jeg maa ile."

Og han ilede.

— — Festligt skulde det være, naar Klaus kom hjem. Fru Parrow havde ladet bringe Vin og Kransekage. Aftenens Helt sad for Enden af Bordet.

,,Det var dejligt, dejligt," blev han ved at gentage, — ,,men forfærdelig varmt med den Udstopning. Jeg troede, jeg skulde besvime flere Gange.

,,Ja, du sprang rigtignok ogsaa omkring! Nej, hvor det var morsomt!" sagde Fru Parrow.

,,Saa du de to gamle Herrer, der sad foran os," indskød Martin, ,,de lo, saa at Bænken rystede, hver Gang Klaus viste sig."

,,Ja, men det var ogsaa det bedste ved hele Stykket," sagde Fruen. Hun vidste godt, at de to gamle Herrer havde

let ad deres egen Morsomhed med at kildre en foran siddende Bekendt i den skaldede Nakke, men hun vilde ikke saare Klaus.

,,Dette er en lykkelig Dag," sagde Bedstefader, ,,en lykkelig Dag." Han hævede sit Glas. ,,Nu, min egen kære Dreng, til Lykke med det. Det er en smuk Kunst, du vil vie din Fremtid. Men husk nu paa, hvad jeg siger dig, det er ogsaa en alvorlig Kunst; der skal arbejdes ærligt og flittigt. Sæt dig høje Maal, min Dreng, og lad ikke denne Aftens Triumf gaa dig til Hovedet, saa at du mener, at nu er alt vundet. Vel, det gør du ikke?"

Klaus stødte straalende sit Glas mod hans. Onkel Leo gjorde en utaalmodig Bevægelse og gik ud.

Lidt efter traf Tante Jette ham siddende i Køkkenet.

,,Jeg kan ikke holde det ud," vrissede han. ,,I gør jo Knægten aldeles rundtosset."

,,Aa —"

,,Er det noget at tale om Kunst og Triumfer og Fremtids Alvor og alt det andet Vaas, fordi saadan en Dreng har rendt rundt i et Par lyseblaa Bukser og gjort sig til Nar. — Uh, hvor det er smaatskaaret og jammerligt!"

,,Det er, fordi du er i daarligt Humør. Kom nu bare ind igen. I Morgen skal jeg nok snakke fornuftigt med ham."

,,Det er jo at gøre en Myg til en Elefant," blev han ved. ,,Man bliver saa flov af at gaa og høre paa det. Nu har hele Huset i tre Dage ikke været fyldt med andet end Snak om hans Knebelsbart og hans Legetøjssabel. Det er ikke til at holde ud."

Tante Jette rystede paa Hovedet og gik ind.

— Lidt efter blev en anden forjaget. Det var Hanna.

Fru Parrow var hysterisk, hun flettede en Krans af Bordets Vildvinspynt, Klaus maatte knæle for hende, og hun trykkede først Kransen om Panden og derpaa et Kys paa den og sagde, at hun var stolt af at have saadan en Plejesøn.

Det var altsammen gjort i Godmodighed og for at glæde Familien, men Hanna følte Graaden i Halsen og maatte ud.

I Køkkenet traf hun saa Onkel Leo. Da hun saa ham, gav det et Ryk i hende, og hun vilde gaa. Men han begyndte at tale.

,,Naa. Det bliver nok ogsaa dig for hedt, hvad, Hanna. Det er ikke saadan at have faaet en stor Mand i Familien."

Nu løsnedes Graaden. Han mente, at Øjeblikket maatte være heldig valgt til at sige de fornuftige Ord til hende, som han havde gemt paa saa længe.

,,Du er nok bleven ordentlig vred paa mig, Hanna," sagde han i en spøgende Tone, ,,men nu maa vi snart se at blive gode Venner igen. Ikke sandt? Det er jo da ikke saa forfærdelig en Forbrydelse, jeg har begaaet."

Hun stod og græd lidt.

,,Jeg *kan* ikke lide hende," kom det saa stødvis, ,,jeg kan ikke gøre for det, — men jeg kan ikke."

Han følte næsten en Slags Uvillie mod sin Forlovede i det Øjeblik. Hvorfor havde hun ikke sørget for at vinde Hanna. Han havde godt lagt Mærke til, at hun negligerede den unge Pige. — Og han kunde paa den anden Side saa godt forstaa, at Hanna ikke kunde med hende; hendes skære Naivitet maatte instinktmæssig blive frastødt af den andens svulmende Megetviden.

,,Jamen, det kan jo forandre sig, min Ven," trøstede han. ,,Du maa rigtig gøre dig Umage for det for min Skyld. — Og du maa ikke begynde igen paa at lege den Leg ovre i Klosterlængen, —" føjede han til.

,,Nej, det bryder jeg mig heller ikke om mere," sagde hun. — ,,Men jeg var alligevel gladere dengang."

,,Og du maa heller ikke lade dig indmure saadan som Nonnen, du digtede om." Han vilde have fortsat med noget spøgefuldt om, at hun ikke trængte til Indemuring, men netop til at komme ud mellem Mennesker, men han fik kun lige begyndt paa det.

Hun stirrede paa ham med et Par stive, forskrækkede Øjne, og pludselig gik det op for ham, at der var visse Lighedspunkter mellem hendes egne Oplevelser og Fortællingen om Nonnen, der havde ladet sig bedaare af den saarede Krigers Eventyr. — Men det var for sent at give Ordene en anden Vending.

,,Du bliver da ikke syg, Hanna," udbrød han forskrækket og sprang hen til hende for at gribe hende. Han syntes, hun begyndte at synke sammen. Men i samme Nu tog hun sig sammen med en Kraftanstrengelse og løb ud af Køkkendøren ud i Gaarden.

Han vendte sig, og der stod Fru Parrow. Han var ganske uforberedt paa, hvad der nu ventede ham. Ikke med den mindste Tanke var det falden ham ind, at hun var skinsyg paa Hanna. At Onkelværdigheden ikke garderede ham over for Pigebarnet selv, havde allerede været ham overraskende nok. Men at andre fornuftige Mennesker kunde regne med nogle Muligheder paa det Punkt, var ham saa absolut ubegribeligt.

Han fik at føle, at han havde taget fejl. Han fik at vide en Mængde Ting, han ikke havde drømt om. Alt hvad en skinsyg Kvindes ophidsede Fantasi kunde lægge i et spøgefuldt Ord, en venlig Omtale, en uskyldig Bevægelse, blev malet for ham i de livligste Billeder og de kraftigste

Vendinger. Overfaldet var saa pludseligt, at han slet ikke vidste, hvordan han skulde forsvare sig, men indskrænkede sig til enkelte beroligende Bemærkninger, der kun gød Olie paa Ilden.

Omsider blussede han op og fik sagt et Par alvorlige og bestemte Ord. Det standsede endelig Strømmen, og denne gik derpaa gennem mildere Bebrejdelser og Taarer over til en Forsoningsscene, hvor han til sidst fik den formelle Indrømmelse, at han vistnok var ganske uskyldig, men at han til Gengæld maatte betragte alt, hvad hun nu havde sagt, som et uomstødeligt Bevis paa hendes overstrømmende Kærlighed til ham.

Da dette var slaaet fast, følte han mest Lyst til at tage sin Hat og gaa sig en lang Tur for at faa Hovedet luftet ud. Men da dette kunde paadrage ham en ny Mistanke, maatte han finde sig i at slutte sig til Familiekredsen paa ny og for syvende Gang høre Klaus' Oplevelser og deltage i Diskussion om, hvor vidt den berømte unge Mand vilde have vundet endnu mere i Berømmelse, hvis han havde faaet Lov til at lade Gendarmen komme ind gennem anden Kulisse i Stedet for gennem Døren i Baggrunden.

Og det „Vrøvl, — Vrøvl," som stadig tonede i ham, maatte han kønt gemme for sig selv.

XVI

Leo havde faaet sin Overraskelse om Aftenen; til de andre var der gemt en, som de fik næste Dag.

Klaus kom hjem fra Teatret og skulde hilse fra Direktøren og sige, om den Dame, der havde været henne hos ham med den unge Mand, vilde komme hen til Direktøren igen. Klaus var meget tilfreds, og Tante Jette akslede straks sit Skind og vandrede til Teatret i den faste Tro, at man vilde tilbyde hendes Nevø en ekstraordinær fin Stilling efter Gaarsdagens Prøve.

Direktøren gik rundt i Pels paa den støvede Scene, hvor Dagslyset faldt mat ind gennem nogle snavsede Ruder, blandet med det røde Skær fra et Par Gasblus, der under en Skærm hang ned over Lamperækken.

,,Ja, lille Frue," sagde han, da Tante Jette havde taget Plads paa en Havebænk, ,,— De sagde jo selv, at jeg skulde gøre ham ked af det."

Hun fortrød næsten helt, at hun havde sagt det.

,,Er han nu bleven ked af det, tror De?" spurgte han.

,,Nej, sagde hun overbevist, ,,han er frygtelig glad ved det. Og det gik jo ogsaa udmærket."

,,Ja, ja, ja," vrissede han lidt, — ,,udmærket —! Det betyder jo ikke noget. — Han var jo meget flink, — men — han skal files svært af. Han springer jo saadan om paa Maa og Faa, — det er ikke at spille Komedie. Nej, han maa lære noget."

,,Jamen han skulde jo ogsaa være Elev."

,,Ja, — men jeg kan ikke have ham som Elev. — Jeg skal sige Dem — man maa jo tage Hensyn til sit Personale. Han kan ikke komme ud af det med dem; der er ingen, der kan lide ham."

,,Hvad gør han da, — han er jo saa skikkelig."

,,Hvad han gør? — Ja, han holder Foredrag for dem, gør han, — om Kunst og Idealer og saadan noget; det keder dem selvfølgelig at høre paa. — De ler ad ham og — kort sagt, han passer ikke ind i Ensemblet, ja der har jeg Udtrykket: ,,han passer ikke ind i Ensemblet." Og det er det vigtigste af alt. — Desuden kan han godt være gabmundet."

Han sænkede Stemmen og kom helt hen til hende.

,,Forleden gjorde Hr. Mortensen, — De ved, den meget svære Herre, en af mine bedste Kræfter —, han gjorde lidt Løjer med den unge Mand i Anledning af hans unægtelige Magerhed. Ved De saa, hvad han svarer? Han svarer: ,,Ja, det er da bedre end at være saa tyk, at man maa vejes i to Gange." Haha, ja det er meget morsomt, — men ved De hvad, — af en ung Mand —!"

— Tante Jette gik forvirret hjem.

,,Sniksnak," sagde Fru Parrow, ,,aldrig har jeg hørt Mage. Lad bare mig om det." Og saa gik hun til Direktøren. Hendes personlige Indblanding kunde denne ikke modstaa, og Klaus skulde alligevel have Lov at blive ved.

Men saa trak det sammen til en hel lille Revolution. Den fornærmede Komiker samlede sit Parti omkring sig og erklærede baade ,,Spøgelset", som de kaldte Klaus, og hans Plejemoder aaben Fejde. Havde Direktøren ikke haft Held til at gøre ham ked af det, saa lod det til at lykkes bedre for hans Personale. Den armeKlaus blev prikket med saa mange smaa giftige Naalestik, at det gik helt igennem Vatdragten, som Direktøren nu forlangte, at han til Stadighed skulde bære, og lige ind i hans idealistiske Hjerte, og en Gang imellem kunde han ligefrem længes efter Postkontorets idylliske Ro.

Fru Parrow var ikke heller svær at ramme. Hver Dreng i Byen kunde jo fortælle om hendes løjerlige Sider, og hun var et taknemmeligt Emne for Karikaturen. Da de ,,to Millioner" ikke længere havde Nyhedens Interesse, og da ,,Elverhøj", som kom efter paa en Beneficeaften for den tykke Komiker, ifølge den vedtagne Smag ikke regnedes for et Helaftenstykke, men skulde serveres med en lille Dessert, blev der af nogle københavnske Revuestumper lavet et lille Satyrspil sammen, udsmykket yderligere med Skikkelser fra Byens daglige Liv.

Saaledes kom Konsulinde Parrow paa Scenen i en let gennemskuelig Forklædning. Hun havde dramatisk Elevskole og understøttede fremspirende Talenter, og hun sang en munter Vise om de forskellige Mærkeligheder, der fandtes i Haven ved hendes Beboelseslejlighed.

Næste Dag stillede saa den virkelige Fru Parrow hos Direktøren og læste ham Teksten grundig. Han beklagede det skete i høj Grad. Ganske vist troede han slet ikke, at der var sigtet til Fruen med den omtalte Revuefigur, men i hvert Fald var han ganske uskyldig. Visen var en Im-

provisation af vedkommende Skuespillerinde, han havde selv hørt den for første Gang Forestillingsaftenen. Der var givet Damen en Reprimande; mere kunde han ikke gøre.

— I Tilgift til alt det andet Vrøvl fik da Leo denne Revuehistorie at tage sig af. Den var et uendeligt Stof til Beklagelser og Bebrejdelser. Han rystede paa Hovedet og trak paa Skuldrene, men blev ellers mere og mere tavs og indesluttet. Han maatte holde med Direktøren. Der var virkelig ikke noget at gøre.

Der kom dog den Dag, da han syntes, at han maatte til at gøre noget. Klaus havde hidtil holdt ud trods alt, men en Dag kom han hjem og erklærede, at nu gik han ikke mere derhen. I Begyndelsen vilde han ikke give nogen nærmere Forklaring, men da man pressede paa, sagde han, at det var noget, han maatte tale rent privat med Onkel Leo om.

Og saa naaede det første Pust af den giftige Bagtalelse til Leos Øre. Historien om den stakkels bedragne unge Mand, der i det fjerne Land havde maattet bøde saa haardt for en Landsmands Nedrighed, var paa given Anledning bleven slynget Klaus i Ansigtet. Han kunde ikke tro det om Onkel Leo, men han syntes heller ikke, at han vilde lade ham være uvidende om, hvad der blev fortalt.

,,Nej, det er ogsaa rigtigt af dig," sagde Onkel Leo alvorlig. ,,Du skal ikke gaa derhen mere; jeg skal nok tage mig af det selv."

Leo fik at erfare, at af alle giftige Dyr i Verden er et Rygte det sværeste at faa Tag i, aaleglat som det er af Undskyldninger, Forklaringer og Misforstaaelser, og sejglivet som det er, fordi et nyt Hoved vokser ud for hvert, der bliver hugget af.

Den Skuespiller, som Leo først opsøgte, blev meget for-

bavset over at blive draget til Ansvar. Han havde ganske vist i Samtalens Løb overfor den unge Mand berørt noget angaaende et saadant Rygte — men ingenlunde i en saa uheldig Form, som Løjtnanten maatte have faaet det i, og hans skjulte Hensigt med at nævne det havde egentlig været at gøre vedkommende opmærksom paa, at et saadant Rygte eksisterede, for at det kunde blive slaaet ned.

Leo forlod den menneskekærlige Mand, hvem han til sidst havde afpresset den Oplysning, at han vistnok havde hørt Rygtet omtale en nærmere bestemt Aften paa Josefsens Hotel. Ved Hjælp af Kelneren fik han da at vide, hvem der „vistnok" havde været paa Hotellet den omtalte Aften.

Han opsøgte en Række af disse Folk i deres Kontorer og Butikker. De rystede alle paa Hovedet. Ingen af dem havde hørt det mindste om noget saadant, — og Leo kunde se paa dem alle, at de kunde Historien udenad paa deres fem Fingre. Endelig var der en modig Mand, der først laasede sin Yderdør af, derpaa lyttede ved Døren til Dagligstuen og endelig hviskede til Leo, at han havde hørt Godsejer Prahl den omtalte Aften fortælle Historien til en større Kreds. Kun fordi han havde siddet i et Sideværelse, hvor han formodede, at ingen havde lagt Mærke til ham, vilde han vove denne Angivelse, som Leo med Haand og Mund maatte love at fortie Kilden til.

Og da Leo var gaaet, gik den samme Mand op og ned ad Gulvet og rev sig i Haaret og jamrede over den Dumhed og Godmodighed, der havde faaet ham til at blande sig i en Sag, der ikke kom ham ved, og som uden Tvivl vilde give Ubehageligheder.

Leo følte sig nu ret sikker paa at være ved Kilden og overlagde, hvad han skulde gøre. Manden vilde formodent-

lig som alle de andre gaa fra sine Ord og smutte væk, saa at Leo ikke fik Lejlighed til at faa det offentlige Dementi, som han ønskede.

En anden Begivenhed greb ind.

Han gjorde en Visit ude i Villaen om Eftermiddagen og fandt Fru Parrow opløst i Graad. Først maatte han ikke faa at vide, hvad der var i Vejen — han maatte hellere gaa og vente, til hun havde fattet sig. Da han hverken vilde gaa eller vente, fik han saa et anonymt Brev at læse, som hun lige havde modtaget, og hvori den kendte Historie om den besvegne, unge Mand var udført i rørende Vendinger.

,,Ja vel," sagde Leo bare og kastede Brevet fra sig, ,,det er Løgn altsammen."

Han tænkte i Øjeblikket ikke videre paa, at det var hendes Broder, det drejede sig om, og derfor føjede han til:

,,Kæltringestreger var det ganske vist, som her staar — men det var sandelig ham og ikke mig, der lavede dem."

Men nu sagde Fruen, at det kunde hun ikke taale at høre om sin eneste Broder, der havde været hendes Øjesten. —

Det havde Leo aldrig mærket noget til før.

— Nej, det kunde nok være, men naar man var saa blottet for al Familiefølelse, som hun nok kunde mærke, at han — Leo — var, saa kunde han selvfølgelig heller ikke sætte sig ind i hendes Følelser. Hun troede ikke, at Brevet var sandt. —

,,Naa, det var endda rart," sagde Leo.

Men hun vilde tro, at der havde været Fejl paa begge Sider.

Leo for op og slog i Bordet.

,,Jeg vil have, at det skal slaas fast, at dette Brev er Løgn fra Ende til anden."

Nu skulde han fortælle hende, hvorledes det hele hang sammen.

Nej. Det skulde han slet ikke. Han havde allerede sagt mere end nok, og han maatte hellere vente, til han blev roligere. —

,,Godt," sagde Leo, ,,Farvel."

Dermed gik han og tog Brevet med sig.

— Godsejer Prahl blev forstyrret i sin sene Middag. Leo gik lige løs paa Sagen og stillede ham Valget mellem offentlig at fragaa sine Udtalelser eller at ske al Landsens Ulykker. Godsejeren tørrede sig langsomt om Munden med sin Serviet og betænkte sig.

,,Jeg maa tilstaa, jeg er ganske forbavset over Deres Optræden. Jeg havde oprigtig talt troet, at en Mand med Deres Dannelse —"

,,Ja, alt det kan De spare Dem," afbrød Leo ham, ,,vil De staa ved, hvad De har sagt eller ikke?"

Godsejeren vilde overhovedet slet ikke drøfte den Sag med ham, naar han talte i den Tone.

,,Vil De heller ikke kendes ved dette?" spurgte Leo og viste ham Brevet.

Godsejeren saa paa det og læste det med en saadan Forbavselse, at man virkelig ikke skulde have troet, at han selv havde dikteret det, og hans Husholderske skrevet det for seks Timer siden.

,,Ja, hvad angaar alt det mig," sagde han og gav Brevet tilbage, ,,De maa for mig være, hvad og hvem De har Lyst til."

,,Tak, i lige Maade," svarede Leo. ,,Men nu skal jeg sige Dem, hvad og hvem De er."

Og dette hvad og hvem viste sig at være et Par Betegnelser, der ikke netop regnes for de største Behageligheder Mand og Mand imellem.

Godsejeren rystede drillende paa Hovedet.

,,Saa, saa, saa! — husk nu, hvor De er. De er ikke i Guatemala mellem halvciviliserede Mennesker, — husk, De er i et velordnet Samfund, hvor man kan komme til at staa til Ansvar for, hvad man siger. — Vær De glad, at ingen uden jeg har hørt paa, hvad De sagde."

,,Jeg skal ved Lejlighed gentage det, hvor der er hundrede Mennesker til Stede!"

,,Jaja, det maa De selv om. — Vil De for Resten gerne vide, hvor Udspringet er til den Historie, som ganske vist cirkulerer her i Byen, saa henvend De Dem paa Teatret. Der er Folk, som har kendt Fru Parrows Søster, og som har den fra første Haand. — De undskylder, at jeg ikke følger Dem ud."

Han forsvandt ind i sine Stuer, og Leo gik ned til sin Vogn. — Fra Teatret til Godsejeren og fra Godsejeren til Teatret! nej, nu vilde han ikke mere. Det her tog for stærkt paa hans Kræfter.

Han var ikke i Guatemala. Nej! — Medens han sad i Vognen, dukkede der et Billede op for ham, — den stille Skov og de blanke Vaaben. Vrøvl var der over den hele Verden, men der var dog Steder endnu, hvor Knuderne kunde hugges over — hugges over med en skarpt sleben Sabel, og hvor man ikke var nødt til at lade dem filtres og filtres mere og mere, til man kvaltes i dem. Havde Godsejer Prahl saa sandt været en Don et eller andet, saa havde

man vidst, hvad man skulde gøre ved ham. — Men her, hvor enhver Kujon kunde besudle sin Næstes Rygte, fordi det højst kostede en Lussing. — Ak ja, — den stille Skov og de blanke Vaaben!

— Da han kom hjem, var Jette stærkt optaget af, at Fru Parrow havde været der og spurgt efter ham. Hun havde været helt ude af sig selv, og Jette havde faaet ud af det, at der var noget, som hun vilde bede ham om Forladelse for.

„Ja, det er godt," sagde Leo, „lad mig nu faa en Kop Kaffe først."

Der var kommen en Slags Galgenhumor op i ham, og Jette blev glad. Hun havde frygtet for at træffe ham i en uforsonlig Sindstilstand, saa at hun havde maattet til at være Forligsmægler. Hun var uvidende om den sande Grund til den Sky, der havde svævet om hans Pande det sidste Par Dage, og antog, at det drejede sig om Kærestespektakler.

„Nu forstaar jeg først rigtig, Jette," sagde han smilende, da han sad ved Kaffen, „hvad det er, *du* kalder „den lille Krig."

„Naa, — du mener alt det med Klaus. — Ja, det Vrøvl er det da ikke værd at rejse sig op for. — Nej, naar man har oplevet rigtige Sorger og Bekymringer, saa lærer man at tage saadanne Bagateller let."

„Maaske. Jeg har vel ikke oplevet meget af den Slags. For jeg synes, „den lille Krig" er mange Gange blodigere og grusommere end den store. Hellere da en Kugle for Panden end at myrdes med Naalestik."

„Ja, hver sin Smag. Ser du, jeg er mest vant til at omgaas Naalene. — Men nu synes jeg, Leo, — og undskyld, jeg blander mig i det, — men nu synes jeg, at hvis du ikke

er altfor træt, saa skulde du gaa ud til hende med det samme. For saa ulykkelig som hun var. — Du havde nu ikke fundet mange, der holdt saa meget af dig."

Og Leo sukkede i Stilhed og gik.

— Men han gik langsommere og langsommere, og en bestemt Tanke forfulgte ham. — Blot hun dog ikke havde løbet om efter ham for at give gode Ord igen. Bare han dog en eneste Gang af de mange havde faaet Lejlighed til at være den, der maatte trygle, den, der maatte ydmyge sig for igen at faa et kærligt Blik. Men det var aldrig nødvendigt. Det vakte Lede hos ham denne hendes evige Angest for at miste ham, denne altfor let erhvervelige Forsoning, som kom, saa snart han rynkede Øjenbrynene. —

— Han kom igennem Gaden, hvor Frandsen boede. Den gamle sad paa en Afvisersten et Stykke fra Gadedøren.

,,Naa, hvordan gaar det?" spurgte Leo.

,,Ja, hvordan skal det vel gaa? — Har De læst Avisen i Dag?" spurgte han pludselig.

,,Nej, jeg har saamænd ikke."

,,Uha, uha, sikke Tider det bliver. Nu staar der i Bladet, at der bliver Krig mellem Grækerne og Tyrkerne, saa snart det bliver Sommer. Og saa kan De tro, saa skal Russen nok røre paa sig, for det venter han bare paa. Uha, uha, sikken Krig der bliver. — Og saa kan jeg da ikke tænke andet, end at vi kommer med —"

— ,,Saa?" sagde Leo tvivlende.

,,Jojo. Det er da tydeligt. — For Engelskmanden, han skal nok se sit Snit, skal han, og falde Russerne i Flanken, naar de har Øjnene et andet Sted henne. Og saa, forstaar De, saa gælder det at have København, — som der altid staar i Bladet, og det ved de ogsaa nok, vores gode Venner

der Syd paa, — men nu kan de jo bare komme, for nu har vi ogsaa Bagladere, det skal ikke gaa saadan som i 64."

Efter saaledes at have tændt Europa i Brand ligesaa let, som han tændte sin stumpede Pibe, saa han op paa Leo med et glad Smil.

— ,,Og saa bliver det Tider igen for et Menneske at leve i. Uha, uha, sikke Tider det bliver!"

,,Frandsen!" kaldte en arrig Stemme henne fra Døren, ,,kom ind og træk Rullen."

Han lod, som om han ikke hørte det.

— ,,Saa bliver en gammel Soldat regnet for noget igen. — Og saa faar alle Kællingerne noget andet at tænke paa end alt deres — Sludder og Sladder."

— ,,Er du nu ikke snart færdig med den Passiar," sagde ,,Stedkonen" arrig og kom hen til dem. ,,Der er tyve Stokke, der skal rulles, og det jager."

,,Jeg har Gigt i mit Ben," svarede den gamle stilfærdig, ,,jeg sidder bare og hviler det lidt."

,,Ja, vi andre har heller ikke Tid at hvile vores Ben."

,,Jamen I har heller aldrig faaet en Bangenet i dem, som jeg fik i 64 — saadan lige skraat denne Vej. Saadan et gammelt Saar, det har man altid ondt i."

,,Aa, Passiar," vrissede hun, ,,det er slet ikke Saaret, du har ondt i Benet af, dit Vrøvl. Det er jo bare, fordi du faldt over Ballien forleden, da du gik og ragede rundt i Mørket."

,,Maa jeg nu ikke engang faa Lov at beholde mit Saar!"

Han sendte Leo et Blik fuldt af den dybeste Forargelse og Bedrøvelse, og saa humpede han ind for at trække Rullen med ,,Stedkonen".

— Leo gik videre ud. Men nu havde han faaet et nyt

[illegible] de ogsaa han [illegible] alt Kællinge- [illegible] Krager. Og [illegible] nok Hoveri i [illegible] yd ud," sagde [illegible] fra al denne [illegible] elsen, til det [illegible] stille Skov og [illegible]

[illegible] ," sagde han [illegible] orgen."

[illegible] g denne Ven- [illegible] gensinde mere [illegible] lunde og alt, [illegible] e, kom til at [illegible]

XVII

Hun kom dog ikke næste Dag. Ikke, fordi hun var stædig og fornærmet og vilde have ham til at give det første gode Ord, men fordi hun var bleven forkølet og havde faaet Snue, saa at Doktoren havde puttet hende til Sengs.

Bedstefader saa om Morgenen paa sit Barometer og meddelte de andre, at det var steget svimlende, næsten saa højt som dengang for to Vintre siden, da det var helt oppe paa noget Vejr, som de slet ikke vidste hvad var.

Leo tog sig en Tur op ad Gaden, hvor Jorden i de frosne Hjulspor knækkede under Fødderne paa ham. Alle tænkte, at han gik ud til Villaen; han tænkte det vel ogsaa selv. De stærke Stemninger fra i Gaar var næsten forsvundne, og han var ret ligeglad ved det hele. Narrestreger at bryde sig om, hvad der blev sladret paa hans Ryg. — Narrestreger at bryde sig om, hvorvidt man blev en stækket Fugl eller ikke. Narrestreger altsammen.

— En Flok Børn dukkede op nede i Enden af Gaden. De fulgte spændte og nysgerrige efter en Skikkelse, der langsomt spankulerede af Sted midt ad Kørebanen, og som nu og da stod stille og saa op og ned ad Husene.

Træk efter Træk i den fremmedes Skikkelse blev kendelig for Leo. De svære, firkantede Skuldre, de storskaarne Træk under den ternede Hue, den krumme Shagpibe i den ene Mundvig.

,,Douglas!" udbrød han og stillede sig lige foran ham. ,,Ved Jupiter! nu har jeg set det med."

Skikkelsen røbede hverken stor Overraskelse eller Sindsbevægelse, men nikkede kun nok saa venlig.

,,Tænkte nok, jeg skulde finde dig. Hvordan har du det?"

Leo var overstrømmende glad og for ikke at give noget rørende Skuespil til bedste for de Ansigter, der alle Vegne viste sig ved Vinduerne, tog han Skotten under Armen og gik med ham ned i et lille Konditori nogle Skridt derfra.

,,Ja, du kom jo ikke," sagde Douglas og lugtede kritisk til den Whiskyflaske, som Leo stillede hen til ham, ,,og saa kommer jeg. Men du var godt gemt, jeg havde nær aldrig fundet Byen."

,,Og du kan ikke et Ord Dansk!"

,,Jo, jeg kan baade ,,Goddag" og ,,Farvel". Her har jeg det hele."

Han tog en Lommebog op og viste Leo en hel Side, der var bemalet med forskellige danske Ord i den mærkeligste Bogstavering og med vedføjet engelsk Oversættelse. Derpaa tog han et Brev ud af den og saa lidt paa det. Leos Blik havde ogsaa strejfet det, og det gav et Sæt i ham.

,,Naa," sagde Skotten, idet han lagde Brevet paa Bordet og sin store Haand ovenpaa, ,,lad mig saa høre, hvordan du har det."

Leo gjorde adspredt nogle ligegyldige Bemærkninger.

,,Ikke lagt dig nogen Kæreste til mellem de smukke danske Piger?"

Leo bed sig i Læben.

,,Nej," sagde han, ,,ikke noget, der betyder noget."

,,Saa skal du have dette her," sagde Douglas og gav ham Brevet. ,,Det er ikke langt, men de to Ord, der staar, siger ikke saa lidt."

Leo tog det. I Konvolutten laa der et Papkort, og paa det stod der blot paa Spansk de Ord:

,,Jeg venter."

Leo rejste sig med et Sæt og begyndte at gaa op og ned ad Gulvet. Værelset var endnu for smaat, han maatte tage Butikken med, bag hvis Disk Jomfruen med spændt Interesse fulgte den engelske Konversation.

,,Det kom jo til mig," vedblev Douglas, ,,for du husker nok, at vi gav min Adresse. Men jeg kan tænke, Meningen er, at det er til dig."

Leo satte sig ned.

,,Hvad er dine Planer, Douglas?"

,,Det skal jeg sige dig. Jeg har set mine gamle, og de var raske og havde det godt. Altsaa tænker jeg, at jeg gaar derover igen. Slaas de ikke det ene Sted, saa gør de det nok det andet. — Men hvad vil du?"

,,Jeg ved det ikke," svarede Leo.

,,Ved du det ikke," udbrød Douglas og tog for første Gang, siden Leo mødte ham, Piben ud af Munden. ,,Saa har jeg ikke været rigtig med."

,,Kære Ven," sagde Leo og krammede nervøst med Brevet, ,,det faldt mig ikke ind, at dette vilde komme. Det er en Stemme, som jeg aldrig troede at skulle høre mere."

,,Det begriber jeg ikke," sagde Douglas ærgerlig, ,,Pok-

kers megen Ulejlighed havde jeg af dig baade paa den ene og paa den anden Maade, for at du skulde faa den Stemme at høre. Hvor kan det saa nu —? Har du ikke ligefrem en Pligt? Saadan opfattede jeg det."

Leo rystede paa Hovedet.

,,Du tager saa massivt paa saadan noget, Douglas. Ja, var det saadan lige til at blive klog paa Kvindfolk, saa var Verden ikke saa indviklet. Men det er det vanskelige, du. — En Ven, — ham ved man, hvor man har."

Han lagde sin Haand oven paa den andens, der laa paa Bordet og var saa stor som et Handskemagerskilt. Douglas nikkede betænksomt.

,,Jeg holder mig fra dem," sagde han.

,,Ja, det er ogsaa det sikreste. Men det ligger nu ikke for enhver. Og saa maa man finde sig i at gætte Gaader. — Jeg forsikrer dig," fortsatte han ivrigere og hurtigere, ,,dette Brev kommer som et Lyn fra klar Himmel. Jeg havde helt levet mig ud af det; det var noget, der var bleven til et Stykke Forhistorie for mig, som jeg havde gjort op med."

,,Ja, saa har jeg ganske taget fejl," sagde Douglas.

,,Jeg fortalte dig jo ikke alting; jeg var gnaven og bitter og — vilde desuden ikke ærgre dig med, at alt dit Arbejde og Ulejlighed havde været forgæves. — Og nu kommer de to Ord! —"

Han maatte op igen at spadsere.

,,Ja," sagde Douglas, ,,nu kan du jo tænke over det. Hovedsagen er jo ikke, om jeg kan blive klar paa det, men om du kan. — Sig mig, kan jeg faa Frokost her!"

,,Nej. Gaa med hjem. — Aa nej, bi lidt, lad os gaa over paa Hotellet, saa har jeg dig lidt for mig selv endnu.

— Ved Frokosten fik Douglas den Slutning paa Guatemalaromanen, som Leo endnu skyldte sin Familie, og derpaa gik de sammen hen i det gamle Brænderi for at vise ham frem.

Douglas gjorde stor Lykke. Blot som Udlænding vilde han jo være interessant, og nu svævede der tilmed et poetisk Skær over ham som Hovedpersonen i den romantiske Fortælling, Leo havde givet til bedste. Interessen kunde ikke give sig Udslag i Ord, da ikke en af Familien, med Undtagelse af Hanna, kunde mindste Smule Engelsk, og hendes Kundskaber kunde kun anvendes i en Samtale, der drejede sig om, hvorvidt ,,hendes Nabo havde en Hest" eller ,,hendes Søster en Pennekniv". Men det gik helt godt og gemytligt alligevel. Douglas gjorde sig straks gode Venner med Anton ved at endevende ham et Par Gange i Luften i en Højde, han aldrig havde været i før; han kunde mimisk rose baade Tante Jettes Mad og Bedstefaders Cigarer, og det var ganske tydeligt at se paa ham, at han syntes, Udsigten fra Brænderiet var nydelig.

Desuden fungerede Leo naturligvis som Tolk. Ganske vist var hans Oversættelser ikke altid lige paalidelige. En Gang spurgte Bedstefader om, hvad Douglas sagde til, at Leo havde ladet sit Hjerte fange, saasnart han kom tilbage til Fædrelandet, og det blev i Leos Oversættelse til, at Bedstefader spurgte, om han ikke syntes, at Danmark var et kønt Land, og Douglas' ,,very nice, indeed" fik en passende Omskrivning. Paa samme bedrageriske Maade gik det Jette, der spurgte, om Vennen ikke skulde med en Tur ud at se Fru Parrows Villa.

Leo gik i lang Tid og bildte sig selv ind, at han var uvis om, hvilken Beslutning han skulde tage, til det tilsidst gik op for ham, at han egentlig var ganske klar paa, hvad

han vilde. Dette uventede ,,jeg venter" havde kun været den Draabe, der bragte Bægeret til at flyde over, Bægeret, der var fuldt af Lede ved den hjemlige Andedams Snadren og ved det Menneske, der havde sat ham ind i det forgyldte Bur. Al den Eventyrtrang, den Lyst til at kæmpe for det usikre og farefulde, til at elske der, hvor de største Hindringer var til Stede, al den røde Romantik, der i sin Tid drev ham ud i det fjerne, og som Vaabenhvilens hjemlige og borgerlige Ro for en Tid havde trængt tilbage, skød nu nye og kraftige Skud ved dette: ,,Jeg venter." Og det var ham, som om ikke blot eet Menneske ventede paa ham, nej alt derovre paa den fremmede Kyst ventede paa ham med Længsel, de hemmelighedsfulde Skove, de vidtstrakte Stepper med det brogede Blomstertæppe og de fjerne, dejlige Bjerge i den blaa Dis. Landet, hvor der aldrig var Vinter, hvor Blodet brændte hedere, og Hjertet bankede heftigere, hvor baade ondt og godt stod malet med kraftigere Farver end i Hjemlandets Vinter med det udglattende Mørke og den kølende Sne.

Men da han sagde til Douglas: ,,Jeg gaar med dig derover, og vi gaar af Sted om muligt allerede i Morgen," saa svarede denne ganske tørt: ,,Een Ting vil jeg sige dig paa Forhaand. Denne Gang bliver det saa til Alvor med dig, ellers bliver jeg gal i Hovedet."

,,Det gør det," svarede Leo, ,,det bliver Knald eller Fald. Du skal ikke faa Grund til at beklage dig over mig."

— Eet var det imidlertid at tage Beslutningen selv, et andet at faa den kundgjort og om muligt gjort forstaaelig for den lille Kreds af Mennesker, hvem den interesserede. Til Villaen paa Bakken kunde man endda skrive et Brev, — men til de kære i Hjemmet!

I al Stilhed bad Leo om Eftermiddagen Douglas om at bevise ham den Vennetjeneste at blive træt og søvnig Kl. otte. Han havde Ting at forhandle med Familien, der helst maatte afgøres uden fremmedes Nærværelse, selv om denne fremmede paa Grund af Sproget blot var stum Person. Douglas, der havde rejst hele Natten, havde ikke svært ved at opfylde denne Begæring, og omkring Bedstefaders Hestehaarssofa samlede da den kendte Kreds sig for sidste Gang.

Leo havde taget Pakken med Fotografierne frem. Billedet af den sortøjede Guatemalapige laa øverst.

,,Men der er hun jo," udbrød Bedstefader begejstret, ,,naa, din Ven er nok kommen tilbage med det igen."

Det svarede Leo ikke paa.

,,Ja, hun er nu usædvanlig tiltalende," udbrød Martin, ,,jeg kan saa godt forstaa, at han var saa stærkt optaget af hende."

,,Hvor det er underligt, at vi har faaet ham at se," sagde Tante Jette. ,,Jeg var næsten flov ved at tænke paa, at vi vidste saa meget om ham, — og det aner han jo ikke."

,,Jeg kan nu ikke faa det i mit Hoved," udbrød Klaus pludselig.

,,Hvad kan du ikke faa i dit Hoved?" spurgte Bedstefader lidt gnaven. Siden den triste Udgang af Klaus' Teaterkarrière behandlede Bedstefader ham undertiden lidt strengt.

,,— at det er ham, vi har hørt det om, som Onkel Leo har fortalt," fortsatte Klaus. ,,Han ligner aldeles ikke det Billede, jeg har dannet mig af ham."

Onkel Leo saa op og mødte i det samme Hannas Blik. Der var et vemodigt, men dog glad Smil om hendes Mund, idet hun saa paa ham.

,,Nogen egentlig Slutning paa Historien fik vi aldrig," sagde Martin. ,,Hvad blev det egentlig til med de to, —

eller blev det ikke til andet end det, vi hørte, at de gik og saa paa hinanden?"

,,Aa nej, paa en Maade," svarede Onkel Leo, ,,og jeg er lovlig fritaget for at kunne fortælle Slutningen paa Historien af den simple Grund, at der ingen Slutning er endnu. — Men noget mere kan I da for Resten faa at vide om det, hvis I er oplagte til at høre."

Det var alle, og Tante Jette for hurtigst muligt hen i Sykurven efter noget kedeligt Arbejde, da der var Tale om at faa Underholdning.

— ,,Tiden gik," begyndte han, ,,paa den lidt kedelige Maade, som jeg fortalte jer om sidst, med det, at der hverken kunde blive det ene eller andet ud af det, og jeg traf tidt Douglas i ret daarligt Humør og med et mørkt Blik paa Fremtiden. Han beklagede sig endogsaa sommetider lidt for mig paa Grund af hendes Ubestemthed og Angest for at tage en kraftig Beslutning.

Bedre blev det naturligvis ikke, da han en Dag fik Brev fra hende om, at hun ikke turde komme til Stævnemøderne i Teaterparken mere. Hendes Fader havde faaet et anonymt Brev, hvori der tydelig hentydedes til hendes Udflugter, og hun troede ikke, at hun mere kunde komme ud af Huset uden at blive bemærket.

Douglas var helt ude af sig selv. Jeg husker, at han slog i Bordet og sagde, at om saa alle Guatemalas Rigsdagsmænd og Ministre slog Kreds om hende, saa skulde han nok faa hende at se.

— ,,Jeg kan nu ikke faa det i mit Hoved!" afbrød Klaus pludselig.

,,Men saa ti dog stille, Dreng," sagde Bedstefader ærgerlig.

Leo smilede. ,,Ja, Folk er nu engang ikke altid, som de ser ud til. — Jeg havde i al Stilhed et Haab, og det paa et ret fornuftigt Grundlag. Don Felix havde mistet en Del af sin Indflydelse. Da den nye Præsident blev fast i Sadlen, tog han kraftigere fat end før; Munden blev stoppet paa de værste Avisskraalere, og han gjorde sig Umage for at faa Orden i Tingene, — hvad der viste sig paa den for os behagelige Maade, at vi fik vor Smule Skillinger udbetalte regelmæssigere end hidtil. Den Revolte, som vi havde faaet en saa venlig Indbydelse til at deltage i, var ganske løbet ud i Sandet, og jeg tænkte mig det som en slet ikke fjern Mulighed, at han og de andre Oppositionsførere kunde komme en Tur hen i Penitenciariet. Og saa blev han maaske til at snakke med.

Det vil utvivlsomt ogsaa ske engang eller er maaske allerede sket, men vi kom nu ikke til at opleve det i den Omgang.

En Dag traf Douglas paa Gaden en gammel Bekendt fra vort Ophold i Chile. Han havde faaet en glimrende Stilling som Hesteopkøber for Regeringen i de forenede Stater, og han vilde absolut have Douglas med derop. Han kunde skaffe ham en fortræffelig Plads som Medhjælper hos ham; det vilde blot koste et Ord og et Haandslag, saa skulde den Ting være i Orden.

Vi sad sammen om Aftenen, Douglas og jeg, og talte om Sagen.

,,Tager du imod det?" spurgte jeg.

,,Kun paa een Betingelse," svarede han, ,,at hun vil tage med mig. Naar jeg nu med god Samvittighed kan gifte mig med hende, fordi jeg kan forsørge hende, saa maa hun bringe det Offer at løbe hjemmefra."

,,— Og hvis hun ikke vil?"

,,Aa, tal ikke om det," udbrød han heftig, — ,,hun skal og maa tage en Beslutning. Jeg kan ikke holde dette ud længere. Det tager Livet af mig til sidst."

,,Godt," svarede jeg, ,,lad os saa bare se at faa hende til det. Det første, vi har at gøre, er at tage Permission et Par Maaneder. Saa kan vi træffe vore Rejseforberedelser i Ly af den. Og naar du stikker af, saa vil jeg selvfølgelig ikke blive her tilbage. Jeg tager en Tur hjem og ser til min Slægt, og saa kan jeg altid se, hvad Tiden vil bringe."

Permissionen kunde vi let opnaa, og Rejseforberedelserne var ikke vanskelige at træffe. Men at faa fat paa hende til en saadan længere Forhandling, som der udkrævedes, oversteg næsten vor Spekulationsevne. Skriftlig Meddelelse kunde slet ikke bruges; den var altfor farlig og for lidet praktisk, og hun kunde ikke komme ud af Huset mere.

Endelig fik vi lagt en Plan. Den var overmaade romantisk, men passede derfor rigtig godt til hele den øvrige Kærlighedshistorie.

Dør om Dør med os boede en ung tysk Læge, der i et Aars Tid havde levet i Hovedstaden og ved Siden af en kedelig og lidet indbringende Praksis drev sproglige Studier angaaende de forskellige Indianerdialekter i Guatemala. Han var imidlertid ingenlunde nogen tør Lærd, tværtimod et rigtigt Livstykke, hvem en god Spøg aldrig var for dristig. Han var lidt efter lidt bleven indviet i Douglas' Bekymringer og var meget ivrig for at hitte paa Raad.

En Dag blev han kaldt til Don Felix' Hus. Den mægtige Mands Mave havde gjort Oprør, og da de indfødte Læger, trods deres alenlange og glimrende Titler, ikke nød synderlig Tiltro, gik der Bud efter vor Tysker. Paa Vejen hjem

derfra fattede han en dristig Tanke, og den blev sat i Værk Dagen efter.

Douglas skulde gaa med ham i Forklædning og forestille en Assistent i den ædle Lægekunst. Han skulde bære Doktorens Instrumentkasse og Medicinskrin; han skulde ofre sit smukke Fuldskæg og sit krøllede Haar og farves brun i Ansigtet for at ligne en Ladino. Vor tyske Doktor, der efter indvunden Erfaring havde al Respekt for Apotekernes mangelfulde Forstaaelse af Recepter, tillavede som oftest sine Lægemidler selv, og da der ved Udførelsen af dette Arbejde kunde skaffes ham Lejlighed til at opholde sig en Tid lang der i Huset, haabede han, at Douglas paa en eller anden Maade kunde se sit Snit og faa Pigebarnet i Tale.

Da Forklædningen næste Dag var foretaget, var der bogstavelig ingen af os, der kunde kende Douglas igen. Klæderne og Hudfarven gjorde naturligvis det meste, men heller ikke saa ringe Virkning opnaaedes ved, at hans sædvanlige overlegne Væsen var ganske forandret under Trykket af det, der forestod. Han lignede virkelig ganske en beskeden og forkuet ung Mand, der ikke havde ret meget at skulle have sagt.

Hvad der nu passerede, har jeg jo kun efter Douglas' Fortælling, men jeg skal gøre mig Umage for at give jer det ligesaa levende, som han fortalte mig det, da han kom hjem.

Et Hjem, hvor der er Sygdom, er derovre indrettet paa en Maade, der er stik modsat vore Begreber. Det hører til god Skik og Brug, at alle en Patients gode Venner og Bekendte i det mindste een Gang om Dagen indfinder sig og hilser paa ham. Ikke saadan, at de bliver staaende ved Døren og faar Besked om, hvordan han har det; nej de maser ind i Sygeværelset, trykker hans Haand, fortæller ham det sidste Bynyt og forsikrer ham, at han utvivlsomt bliver rask

i Morgen, selv om han ligger i de sidste Trækninger. Og saa gaar de endda ikke igen. I selve Sygestuen er der stillet Forfriskninger frem, og man slaar sig i Ro og Mag ned ved Bordet og slaar en politisk Sludder af med den øvrige Flok, der er paa Sygebesøg, og hele Stuen ligner en Selskabssal, der genlyder af munter Passiar, medens Cigaretrøgen ligger over det hele som en Taage. — Bag et Forhæng i Baggrunden ligger saa Patienten og vaander sig.

Den tyske Læge havde forlængst hørt op med at kæmpe mod denne nationale Uskik, som de hang fast ved med den yderste Paastaaelighed.

Da han og Douglas kom den omtalte Dag, var alt da ogsaa i den sædvanlige Gænge. Stuen var fuld af fremmede, og i det almindelige Opstyr blev der ikke lagt videre Mærke til Lægen endsige da til hans Medhjælper. Lægen undersøgte Don Felix omhyggelig og gjorde en uhyre Mængde Anstalter med Haandklæder og Hørerør og alle mulige Sager, blot for at give det Udseende af, at Medhjælperen var en saare uundværlig Person. Han fandt det formaalstjenligt at jage Don Felix en lille Forskrækkelse i Livet ved at ryste meget betænkelig paa Hovedet og erklære, at nu maatte der tages kraftig fat. Han vilde med det samme tilberede en Salve. Det vilde imidlertid tage lang Tid, og de maatte anvise ham et køligt Sted, hvor han kunde staa i Ro og Fred og lave den sammen. Desuden maatte han have endnu et Menneske til at hjælpe sig, men absolut et, der havde fine og bløde Hænder. Et Par af Ladinapigerne var straks til Rede, men blev øjeblikkelig kasserede, og derpaa havde Doktoren den Dristighed at tage Husets Datter om Haandledet og sige, at der var netop den, han kunde bruge.

Hun havde staaet lænet til Faderens Seng og med sine melankolske Øjne fulgt Doktorens Bevægelser og lyttet til

[illegible] Under andre Omstændigheder havde det [illegible] Dame næppe nedladt sig til at gøre Tjenestepigearbejde og havde ikke heller faaet Lov dertil, men under Trykket af Øjeblikkets Alvor gik hun straks og [illegible] ind paa at hjælpe.

Efter noget Søgen fandt Lægen et Sted, der passede ham, et lille Rum, der brugtes til Opbevaring af Linned, og hvor der var et langt Træbord. Husets Frue, en lille, vissen og mager en, der i alt var sin Mands Slavinde, stod først og overværede Forberedelserne, men blev ked af det og gik ind. Og saa var de tre alene.

Douglas, der unægtelig var noget skuffet over, at hun trods alt ikke havde genkendt ham, hviskede forsigtig et Udtryk, som kun hun og han kendte. Det gav et Sæt i hende, og hun tabte det Lærredsbind, som Doktoren havde givet hende at rulle op. Hun stirrede forskrækket paa Douglas og blev rød og bleg.

Han glemte ganske Doktoren, der diskret stod og smurte Salve, idet han lod, som om han var stokdøv for, hvad der passerede halvanden Alen fra hans Hoved, og brød ud i en Række lidenskabelige Kærlighedsudbrud, idet han knugede hendes Haand og Arm.

Hendes Sindsbevægelse var saa stor, at hun næppe kunde faa en Stavelse frem, og hun rystede over hele Kroppen.

„Er det dig!“ hviskede hun, „aa, vær forsigtig — de kan kende dig.“

„Du kendte mig jo ikke engang,“ hviskede han igen. „Jeg maatte tale med dig; jeg var ved at forgaa af Længsel. Har du ikke længtes efter mig?“

Hun saa op paa ham med et usigelig kærligt Blik og trykkede sig ind til ham.

Doktoren fandt det formaalstjenligt at lade Salvekrukken staa lidt og stille sig uden for Døren, hvor han kunde høre, om nogen kom ned gennem Gangen.

I hurtige Ord sagde Douglas, hvad han ventede og haabede af hende. Han talte saa indtrængende og saa kærligt som muligt for at bortjage enhver Angest og Tvivl af hendes Sind, og han syntes selv, at saa megen Varme og saa ærlige og oprigtige Ord, som kom lige fra hans Hjerte, umulig kunde forfejle deres Virkning."

— Leos Stemme dirrede en Smule, da han fortalte det.

,,Hun brast i Graad.

,,Jeg tør ikke," sagde hun, ,,jeg kan ikke — ikke paa den Maade. — Det maa du ikke forlange af mig."

,,Saa holder du ikke mere af mig," udbrød han, og alt, hvad du har sagt før, har du ikke ment noget med."

,,Hvorfor vil du pine baade mig og dig selv med at sige saadan noget," svarede hun og sukkede. ,,Jeg har sagt, at jeg elsker dig, og at jeg aldrig, aldrig vil elske nogen anden. Men det, du her forlanger af mig, er en stor Synd, som jeg ikke vil begaa. Mine Forældre har altid været gode og kærlige, aldrig haarde og onde imod mig, og selv om de havde været det, saa kunde jeg aldrig mere henfly til Guds Moders og alle de helliges Naade, dersom jeg syndede saa haardt mod det Bud, der siger, at jeg skal ære min Fader og Moder. Og gjorde jeg det, saa vilde aldrig hverken du eller jeg finde nogen Lykke ved det. — Du maa ikke forlange det af mig."

,,Det er altsammen kun Omskrivninger for, at du ikke mere bryder dig om mig," sagde han haardt.

,,Aa, hvor kan du sige det!" udbrød hun lidenskabeligt og knugede hans Haand ind mod sit Bryst. ,,Hvor kan du nænne at sige det til mig! kan du da ikke forstaa, hvor tungt mit Hjerte er ved at maatte sige nej til at følge dig! gid jeg

vidste, hvordan jeg skulde vise dig, at jeg ikke er bange for at give alt for dig: mit Liv og hele min jordiske Lykke, blot jeg ikke skal gøre en Synd ved det. Aa, — at du, som er i mine Tanker Dag og Nat og i mine brændende Forbønner hver Gang, jeg knæler — at du kan sige saadan til mig!"

Hun græd, og han blev ogsaa bevæget. ,,Jamen, hvad skal vi da gøre, min egen Ven?"

,,Vente," svarede hun, — ,,vente. Tvinge os til at vente, saadan som jeg hver Dag tvinger mig til at smile og se glad ud, til Trods for, at mit Hjerte er ved at briste af Længsel."

— ,,Og imedens vi venter, saa kommer Don Teofilo, den Kæltring, hjem, og saa trækker de dig til Kirke med ham en skøn Dag. Det faar vi af at vente."

,,Nej, saadan tror jeg slet ikke, det gaar," svarede hun ham stille, ,,saadan kan det ikke gaa. Jeg ved nok, at du ikke hører til Kirken, men du har jo da sagt mig, at du tror paa, at der er en Gud. Tror du da, at han vil forlade sine Børn, der giver sig ind under hans Vinger? Tror du ikke, at han og hans hellige har Magt nok til at skærme mod det onde? Og vil han ikke, at vi her i dette Liv skal tilhøre hinanden, saa ved jeg eet sikkert: at han i saa Fald naadig vil lade mit Hjerte briste den Morgen, da de spiller Brudesalmen uden for min Dør."

— Leo havde selv været helt bevæget, da han fortalte disse sidste Ord. De andre gik det ikke bedre. Bedstefader sad med den udgaaede Pibe i Haanden og stirrede ind i Lampen med et Par store, fugtige Øjne; Martin saa ikke op, men sad og pillede nervøst et Papir i Smaastykker, og ned i Tante Jettes brogede Sykurv dryppede der Taare paa Taare, medens hun sad bøjet over det Forklæde, som Lisbeth havde flaaet om Eftermiddagen — kun Hanna saa lige hen

paa Onkel Leo med et Par Øjne, der straalede af Spænding og Begejstring.

,,Naa," sagde Onkel Leo og tog sig i det, ,,de kunde kort sagt ikke komme til noget Resultat og fik vel for Resten heller ikke talt ret længe sammen, for saa kom den ene og saa den anden og skulde se, hvordan det gik med Doktoren og hans Plastre. Han kunde jo heller ikke hale Tiden ud i det uendelige, og saa fik Don Felix Plastret paa sin Mave, og de slap vel og lykkelig derfra.

Men Douglas var ikke god at have med at gøre, da han kom hjem.

,,Nej, nu rejser jeg," sagde han, ,,lad os saa benytte vor Orlov til at faa luftet de Tanker ud af Hovedet. Det nytter jo alligevel ikke at gaa og tumle med dem længere, man bliver gal til sidst. — Og det har jeg spoleret mit gode Skæg for! — Det var ogsaa splittergalt, at I havde majet mig saadan ud. Hun kendte mig ikke, og jeg tror, at hun blev mere bange for det hele, fordi jeg var hende saa fremmed."

Jeg holdt igen med at rejse, men han stod paa sit. Han var sikker paa, at hun vilde glemme ham — saadan var de Kvinder — og maaske kunde han ogsaa glemme hende. Saa var jo alt i Orden. I hvert Fald maatte han bort fra det nu.

I al Stilhed traf jeg en Foranstaltning, der senere viste sig at faa Betydning. Jeg fik Doktoren til at snakke lidt med hende om Douglas og om hans Ilterhed, der netop kun udsprang af hans forelskede Hjerte. Jeg tænkte mig nemlig nok, at han før eller senere vilde fortryde, hvad han havde gjort, og jeg vilde muliggøre Tilbagegangen for ham. Endelig sørgede jeg for, at hun fik en Adresse, efter hvilken et Brev kunde træffe ham."

,,Ja, du var ham rigtignok en trofast Ven," sagde Bedstefader.

,,Det er vist," svarede Leo.

— ,,Bogstavelig lige da vi stod med Foden i Stigbøjlen, fik vi et Truselsbrev fra Don Teofilo — men det var der for Resten ikke noget mærkeligt ved," føjede han hurtig til, som om han fortrød, at han havde begyndt paa det.

,,Jo," sagde Martin, ,,lad os høre, hvordan var det?"

,,Aa — formodentlig som alle Truselsbreve; han havde paa en eller anden Maade faaet Nys om Douglas' Hensigter, — vidste ogsaa, at han skulde rejse, — og saa skrev han noget om, at han skulde flaa ham og spidde ham, og saadanne andre Behageligheder, dersom han understod sig i at vende tilbage til Guatemala igen. — Det lo han blot af. —

,,Uha," sagde Tante Jette og gøs, ,,og nu vil han dog derover."

,,Ja," svarede Leo, ,,han har faaet Brev om, at hun venter paa ham. Og al hans gamle Kærlighed er blusset op i ham, — han *maa* derover. — Men," føjede han til — ,,for at skaane sin Familie for Afskedens Smerte rejste han fra dem ganske pludselig, uden at de i Forvejen vidste noget af det. Maaske kommer han — tænker han — snart tilbage igen, men han kan i hvert Fald ikke lade hende, der venter, vente forgæves."

,,Nej, han er en nobel Karakter," sagde Bedstefader, ,,jeg sætter megen Pris paa ham."

— Den hyggelige Aften i Hjemmet skred hen uden at formørkes af det, der skulde komme.

— Kun Hanna slog om Aftenen, da hun sagde God Nat, pludselig sine Arme om Onkel Leos Hals, kyssede ham, hvad hun aldrig havde gjort før, og sagde:

,,Hende maa du godt rejse over til. Hende kan jeg godt lide."

XVIII

H—ør, d. 2. April.

Kæreste Svoger Leo!

Henriksen fik to Kroner i Drikkepenge af Bedstefader, da han kom med dit Brev, og han havde sandelig ogsaa fortjent det. For vi har jo gaaet i en Spænding, kan du nok begribe. Nu sidder Kalotten helt bag i Nakken af Bedstefader, saa glad er han, og Anton slaar Kolbøtter fra den ene Ende af den snavsede Gaard til den anden, og jeg nænner ikke at sige noget til ham. For jeg havde egentlig mest Lyst til det samme, hvis jeg kunde den smukke Kunst.

Men eet siger jeg dig: det var godt, du ikke fik gjort Alvor af den nydelige Plan at stikke af fra os uden at sige Farvel, saa havde Bedstefader ikke faaet megen Fornøjelse af dit Brev nu, for saa havde du ganske simpelt slaaet ham ihjel med det samme. De to Dage, han fik at sunde sig i, gjorde dog, at han overlevede det, men meget lebendig har han sandelig ikke været. Og han har ikke rigtig kunnet tilgive dig, at du saadan holdt os for Nar med at give dine egne Eventyr ud for at være din Vens, — og jeg er egentlig ogsaa lidt gal paa dig.

Hør! til Lykke skulde jeg da først og fremmest sige, men det har været underforstaaet lige fra Begyndelsen. Og sig saa til hende, at naar hun næste Gang skriver til mig, maa hun vist hellere gøre det paa Spansk; det forstaar jeg uden Tvivl meget bedre end det Dansk, hun sætter sammen, for det er fælt. Og til Lykke med, at du ikke blev nødt til at slaa ham ihjel — hvad hed han nu, ham, der smuglede — og at du i det hele taget slap for at slaa nogen ihjel eller selv at blive skamferet, men at det gik saa let og naturligt til, at en gammel Mand døde, der vist ikke bliver saa forfærdelig savnet af nogen, naar det kommer til Stykket. Og din Svigermoder er jo meget rar og fredsommelig, siger du. —

Du kan tro, vi fik at mærke, at Vaabenhvilen ogsaa var forbi for vort Vedkommende. For du maa da ikke tro, at Martin sidder i Fred og Ro og er Bogholder. Nej, paa det Lav; det hele blev Vind. Der blev slet intet Forsikringsselskab oprettet, men til al Held og Lykke fik han saa fat i en Plads som Rejsende for et Firma, der handler med Frø, og nu farter han Land og Rige rundt. Og det gaar jo, men det er en Kamp. Han har været daarlig — saadan som du ved, han kan faa det — men heldigvis kun en lille Overgang.

Nej du, Livet er ingen Idyl. Men det har heldigvis Idyller. Der kan dog komme Tider, hvor de rigtig store Spektakler ligesom trækker sig paa Afstand, — og du ved, jeg regner ikke de smaa. Og saadan en Tid, syntes jeg, havde vi i Vinter. Du kan let nok gøre Nar ad det og kalde det smaatskaaret og fattigt — og du nægtede dig jo ikke noget i den Retning — jeg holder nu af det alligevel. Maa jeg bede om ,,den lille Krig", saa kan du faa Lov at beholde den rigtige.

Eller rettere sagt, det maa du egentlig slet ikke. Er der

virkelig nogen Mening i nu at sidde og spejde til højre og venstre, om der ikke skulde være Brug for dig et eller andet Sted til at slaas i Krig! bare du vilde lade være. Bare du kunde faa fat paa ham igen, ham Hestehandleren fra Nordamerika, som du omtalte, saa du kunde komme ind i en ordentlig og rolig Bestilling.

Men det er naturligvis spildt Ulejlighed, at jeg — den eneste fornuftige i Familien — (nu regner jeg ikke dig med mere) prædiker Fornuft for alle jer skrækkelige Romantikere. Ved du, hvad Martin siger om jer? han siger, at du er den røde Romantik og Hanna er den hvide, ligesom han selv er den blaa — (hvad der kan være noget i, eftersom det saadan er i det blaa med os hele Tiden).

Jeg føjer til for egen Regning, at Klaus er den grønne Romantik. Skindet er jo led og ked af sit Postkontor og har vist ogsaa faaet nok af Kunsten foreløbig; nu spekulerer han blot paa at komme til København. Formodentlig tror han, at der ligger en glimrende Teaterbane for ham.

Eet er godt ved vor nye Stilling: at den giver mig Lejlighed til at blive boende her i Byen og tage mig lidt af Bedstefader og Hanna, det løjerlige Pigebarn.

Hvad hun skal blive til, er ikke godt at vide. Overlærer Olesen læste nogle af hendes Vers forleden og var meget duperet. Han sagde, at de var langt over hendes Alder og vidnede om meget større Udvikling, end man kunde vente hos saadan en ung Pige. — For Øjeblikket skrubber hun Gulv, og det er hun meget villig til. (For Klosterlængen er der sat en Patent-Hængelaas!)

Fru P. er i Italien, det hedder sig, at hun har solgt Villaen. Jeg vilde bare ønske, det var sandt.

Ja, nu maa jeg holde op, for de skal jo allesammen

skrive mit. og jeg er bange for, at Brevet ikke maa veje saa meget. Jeg har endda, som du ser, skrevet paa noget, der ligner Silkepapir.

Det er sandt, fra gamle Frandsen maa jeg nødvendig hilse dig. Da jeg talte sidst med ham om dig, sagde han: „Uha, uha — ja, sikker en Mand, det var, det var en Soldat!" Og det er vist den største Ros i hans Mund.

De kærligste Hilsener fra den uigenkaldelig eneste fornuftige i Familien, — nemlig

din trofast hengivne Svigerinde
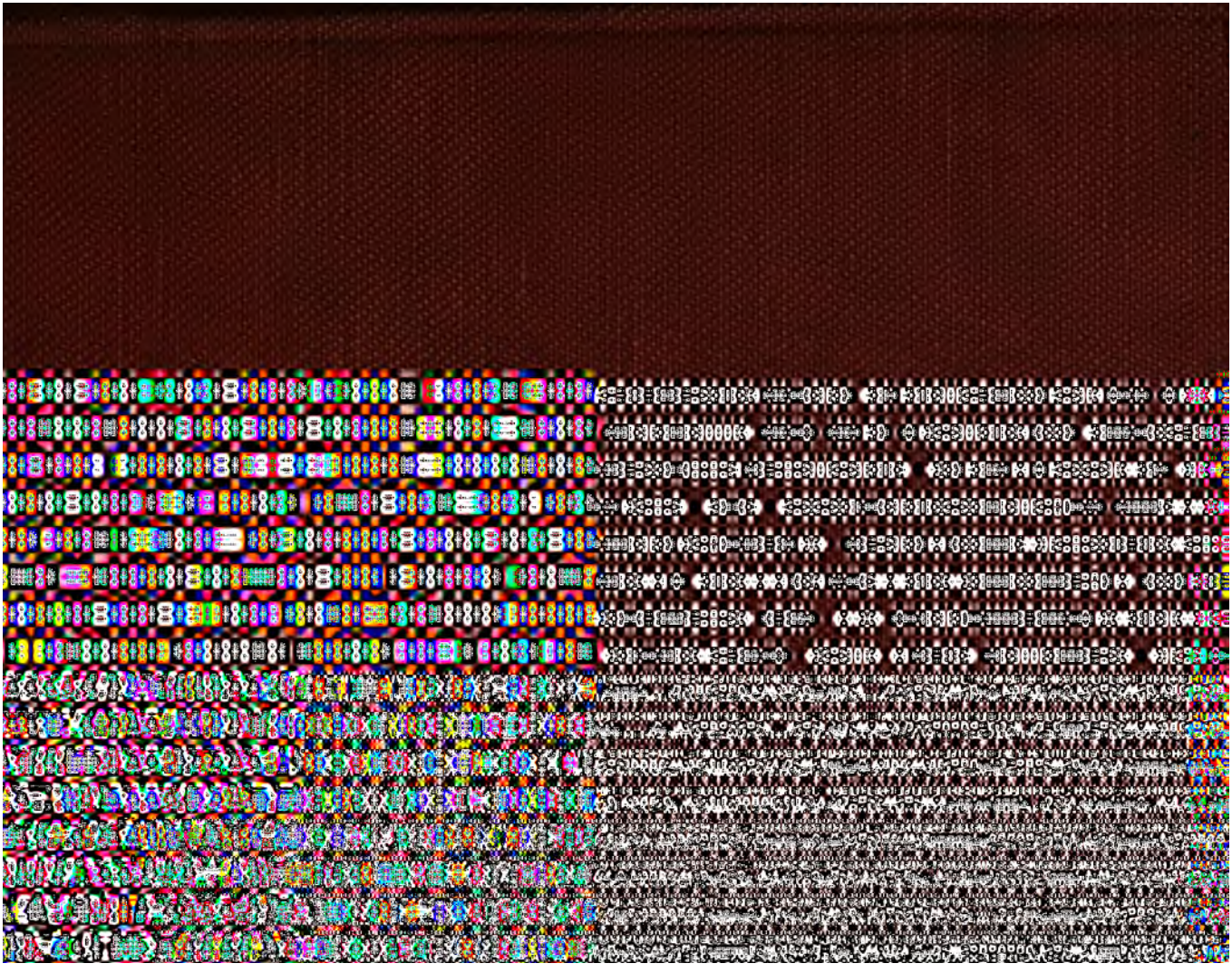
Jette.